

ДЖУДИТ КРАНЦ

Пролетна
Колекция

1 част

ДЖУДИТ КРАНЦ
ПРОЛЕТНА КОЛЕКЦИЯ
КНИГА ПЪРВА

Превод: Елена Александрова

chitanka.info

„Пролетна колекция“ е поредният бестселър на Джудит Кранц, покорил върха на престижни и авторитетни класации за книги. Героите на романа са обичаните от авторката обитатели на света на „висшата мода“, на трудния, но и преуспяващ бизнес.

В „Пролетна колекция“ се срещаме отново и с познатите героини на Джудит Кранц — подготвените, амбициозни, можещи и борбени жени, които знаят как да постигат и устояват целите си.

На много скъпата ми, дългогодишна приятелка Даян С. — един непресъхващ извор за чудесни разговори и незаменима компаньонка. В продължение на двайсет години, прекарани в Калифорния, тя непрекъснато ме подсецаше, че Бруклин е жив, и ме вдъхновяваше да пиша за някоя негова красавица.

На съпруга ми — Стийв едно доказателство за моята най-дълбока и предана любов, в която след четиридесет и две години съпружески живот той може да бъде сигурен с цялото си сърце.

1.

Оптимистичен идиот, какъвто съм си, аз задъхано тичах от метрото до офиса в невероятно ранния сутрешен час. Вярвайте ми, никой не може да се движи по улиците на Ню Йорк по-бързо от мене. Ако щете ме наречете гъвкавата като змия Франки Северино, но никога не ми се е налагало да се блъскам и да си пробивам път по начин, който не подхожда на една дама. През дългите години, в които пътувам с влака от Бруклин до Манхатън, аз измислих как да маневрирам с тялото си пластично, как да заобикалям умело или се плъзгам покрай хората в най-голямата тълпа. Ако бях мъж, щях да стана един страхотен състезател. Изкачвайки се с асансьора към „Лоринг Моудел Мениджмънт“, където работя, аз знаех, че днес е мечтаният ми ден. Снощи сънувах, че получавам дългоочаквания факс от Некер в Париж, и всичко бе така необикновено истинско — не като насън, а съвсем живо, истина наяве, — че тази сутрин се събудих с лудо сърцебиене. Обзе ме безумно предчувствие. Всичките ми сетива, опънати като струни, бяха нащрек, сякаш ми предстоеше решителна схватка и трябваше да избирам дали да се бия, или да си плюя на петите. Това ме накара да скоча от леглото, да се облека за десет минути и да препусна към метрото, без да съм сложила и троха в устата си.

Само че факса го нямаше. Малката пластмасова плоскост, на която се появяват съобщенията, беше празна. Надутата метална факс машина стоеше самодоволно на своята масичка и беше прекалено високо, за да мога да си позволя удоволствието поне да я ритна — така както правят някои с празните автомати за продажба на дреболии. И тъй като не можех да грабна брадва и да замахна срещу тази отвратителна вещ, не ми оставаше нищо друго, освен да се отдръпна възмутено и неохотно. Но все пак — нали носех високи каубойски ботуши — звукът от попаденията ми съвсем не беше слаб.

След дълго и упорито чакане се сдобих с чаша кафе от нашата чудата, своенравна кафе-машина и тръгнах с напитката към главната

зала на „Лоринг Моудел Мениджмънт“, където след един час около кръглата маса щяха да седят за работа с телефоните седем букъри.^[1]

В тази зала има въртяща се картотека с граfiците за работата на манекените. През целия ден букърите, от които всеки наблюдава 10–15 момичета, отговарят на запитванията с прикрепени слушалки, въртят картотеката и се консултират с компютрите. Тези слушалки не са никак привлекателни, но един ден някоя забележителна страница от историята на бляскавата мода може да се появи само от поръчките, които нашите служители трупат умело благодарение на тях. Когато започнах работа тук на един от телефоните, всяко обаждане бе за мене трепетно вълнение. Сега, когато съм на дващсет и седем години и заемам второто място в управлението на фирмата, гледката вече не ме вълнува така лесно.

В залата бе много студено и аз все още не събличах мъхестото вълнено палто. Под него имах и два пуловера върху обичайните трико, клин, калцуни и жилетка, завързана на кръста. Реших, че най-топлото място в агенцията през тази мразовита януарска сутрин на 1994 година е огромното тапицирано кожено кресло на моя бос. Джъстийн наистина си бе изградила една малка крепост — разбрах го, когато се сгуших в изключително удобното кресло и взех да отпивам от кафето. Джъстийн Лоринг, моята несравнима шефка, е само на трийсет и четири години, бивша манекенка, която много разумно се отказа от кариерата си, след като стигна до върха. Така стана собственичка на независима фирма. Тя ме взе на работа преди седем години. Моментът се оказа донемайкъде подходящ за мене, защото едно лошо падане къде другаде, ако не в метрото, сложи край на кариерата ми като танцьорка. Бях доста напреднала в обучението си по модерни танци в школата „Джулиард“, но нараняването на двете ми колена означаваше, че отсега нататък единствените танци за мен можеха да бъдат само тези в дискотеките.

Седнах в креслото на Джъстийн, мислех си, че макар никой извън бизнеса да не подозира, но най-важното за управлението на агенция за модели е тя да има собствен стил. Всяка преуспяваща фирма в града се представя със свой неповторим облик и пред проповедника, и пред сводника. А какъв е стилът на Джъстийн? Хубав въпрос. В много отношения тя бе идеален лидер на девическа група скаути. Издирва подходящи момичета за манекени. Има стил, който

излъчва сила, доверие, прямота и преди всичко увереност и спокойствие. Тя е личност, която дори и аз ще последвам в опасен планински маршрут. Дори и под лавините, защото зная със сигурност, че тя ще ме спаси.

От друга страна, Джъстийн вероятно е прекалено шикозна, за да ѝ повярват, че може да бъде истински скаут. Ако трийсет и четири години са зряла възраст, в което аз дълбоко се съмнявам, то тази зрялост я направи далеч по-привлекателна, отколкото периодът, в който бе манекенка и излъчваше спокойното очарование на своите деветнайсет години. Когато навърши двайсет и пет години стана оперен член на лигата на коронованите красавици за цяла Америка. Случвало ви се е понякога да видите подобно лице: очи с невероятно наситен син цвят, идеални черти, които не бих могла дори да опиша, неуловима, безкрайно чаровна усмивка, умопомрачаващи равни зъби и почти незабележими следи от леки, много мили бръчици, които се образуват, когато човек се смее.

Джъстийн порасна, стана интересна жена и вече привлича погледите. Човек трудно би повярвал, че преди време тя бе само една конвенционална красавица. Нейните очи, с най-наситения син цвят на победата, сега са замислени и често тъжни. Нейната усмивка е многозначителна и не се появява така често, както преди. Усмивка, която вече е забравила да посреща винаги с автоматична готовност окоето на камерата. Хубавото лице на Джъстийн сега е раздвижено от обаянието на бавната игра на израженията, те показват, че в съзнанието на тяхната притежателка тече мисъл. Нейният образ се покрива с представите за жената, която току-що е пристъпила в най-хубавия период от живота си, а добрата мъжка половина, бог ми е свидетел, изцяло е съгласна с това. Но моята приятелка отхвърли една след друга най-подходящите партии за женитба. Щом я чуя да ми изрежда с влудяващо разсъдливо спокойствие един по един недостатъците на всеки, пенясвам от гневен изблик.

Това ще да е някаква англосаксонска наследственост, която позволява на Джъстийн да се отърсва от всеки неразрешим проблем или просто да го отминава. Ако аз се сблъскам с трудности — било с мъж или с някаква ситуация, — започвам да нападам, да използвам подходящо оръжие! Да оправям нещата! Но моите предци и по майчина, и по бащина линия произхождат от Южна Италия.

Точно разликата в подхода ни към нещата от живота стана причина да се съберем в изключително добър екип. И пак поради същата причина аз напреднах толкова бързо от мястото на букър до първи помощник, дясната ръка на Джъстийн, като станах и нейна близка приятелка. Достатъчно съм експлозивна, за да ѝ позволя да си остане завинаги сияйна блондинка. Разбирам чудесно кога и как да привлека капризни купувачи от висшите кръгове; да внесе винаги известна доза недоволство в етапите на работата; никога няма да приема, че има граница между възможното и невъзможното, някаква благоразумна максима на дванайсет нива, дето твърди, че трябвало да съм достатъчно мъдра и да приемам дори нещата, които не могат да се променят. Да ги приемам! Хайде де! Не и когато си от Бруклин!

— Цяла нощ ли прекара тук? — Гласът на Джъстийн прекъсна унесените ми мисли.

— Изплаши ме! — едва не разлях студеното кафе. — Тук съм вече цяла вечност... Мечтаех си за онова... о, няма значение... това не те интересува.

— Права си, приятелко.

— Много обичам, когато те обзема униние — не се сдържа, изхилих се в лицето ѝ, за да ѝ натрапя противното си настроение. — А ти самата какво правиш тук? — запитах настойчиво с по-спокоен тон.

— О, прекарах поредната си ужасна нощ...

— Ти не можеш да спиш?

— Дори и аз, мишленцето ми, дори и аз. Но снощи бях най-зле. Всеки път, когато се унасях, сънувах кошмари. Най-накрая проумях, че трябва да се откажа от спането и да дойда тук, за да свърша някоя работа на спокойствие. Но сега виждам, че няма да стане.

— Не и с такава краста като мене, нали?

— Вината е в оня противен конкурс, разбира се.

— И какво още?

Джъстийн изпусна неодобрителна въздишка по мой адрес, точно така, както би постъпила с някое заядливо дете.

— Не ме гледай отвисоко — изръмжах. — Знаеш, че той е от значение дори и да не ти се иска да го признаеш. Ще направя още кафе. Искаш ли?

— Ужасно ми се пие. Благословена да си, дете мое.

Докато пълнех отново кафеварката се размислих над последствията, които предизвика този дългоочакван факс от Париж. Всичко започна преди месец, когато в Ню Йорк пристигна жена на име Габриел Д'Анжел с мисия до всички агенции за модели в града. Габриел е сред най-високопоставените помощници на един приятел, който се казва Жак Некер. Нали знаете за кого става дума — оня швейцарски милионер, който управлява „Ла Груп Некер“. Той притежава четири от най-големите мелници в света, две от водещите модни къщи и солиден брой доходоносни парфюмерийни и козметични компании. Дори и онези, които не са в бранша, го знаят. Джи Ен, както всеки в бизнеса го нарича, реши да подпомогне дизайнера Марко Ломбарди, за да открие той новата си модна къща. Първата пролетна колекция на Ломбарди ще бъде показана в Париж след около две седмици.

— Тук съм, за да намеря съвършено нови лица — заяви францужойката пред Джъстийн и пред мен на безукорен английски. — Имам нужда от момичета, които не са се явявали много по подиуми, напълно непознати, девствени за парижките колекции. И в същото време, не бива да са зелени за тази работа... Що се отнася до техниката не бива да личи, че са неопитни като деца.

Докато говореше, се опитах безрезултатно да уловя погледа на Джъстийн. Габриел превъзхождаше всичките лъскави, изрядно облечени и прекалено самоуверени жени, които съм виждала.

— Ще ги търся — продължи тя — във всяка агенция в града и ще заснема на видео най-обещаващите. Три от тях ще бъдат избрани за Париж и ще вземат участие в първата пролетна колекция на Марко Ломбарди. А една със сигурност ще бъде избрана за лицето на стила „Ломбарди“ — усмихна се тя надменно. — Предполагам, че вие, американците, ще наречете събитието конкурс, а аз предпочитам да мисля за него като за тукашна версия на парижкото жури.

— И какви точно планове имате за щастливата малка победителка от конкурса? — запита тогава Джъстийн. С изненада открих в гласа ѝ явни нотки на подозрение. Чак мозъкът ми се ококори от тона на Джъстийн. Какво подозрително има тука?

От мига, в който конкурсът бе обявен, всеки от света на модата трескаво се питаше какво ли ще излезе от това изстрелване на

Ломбарди. Как е възможно Джъстийн да не е доволна от шанса нови момичета да бъдат показани на подиума?

— Сигурна съм, че разбрахте, мис Лоринг, първата колекция на Ломбарди ще бъде най-зрелищното събитие на пролетните ревюта — отговори Габриел Д'Анжел, като даде ясно да проличи, че е малко наскърбена и изненадана. — Победителката ще подпише дългосрочен договор с изключителни права и ще бъде в центъра на световна рекламна кампания.

— Изключителни права? — Резкият тон на Джъстийн бе едва ли не злобен. — Ако победителката е толкова добра, кажете ми поне една причина, поради която тя трябва да се обвързва с нов дизайнер.

Какво, за бога, е ухапало Джъстийн, та се държи така — питах се в недоумение. Нейното поведение в този случай съвсем не отговаряше на обичайната вежливост, с която посрещаше всеки обещаващ клиент.

— Договорът ще гарантира на победителката по три милиона долара на година в следващите четири години — отвърна Д'Анжел и думите ѝ бяха по-ледени от мелба. Надяваше се да прекъсне всякаква по-нататъшна дискусия.

— Не поемате ли прекалено голям риск? Да работите с неизвестен модел с недоказан талант? А и Ломбарди може да се окаже един къорфишек — настояваше Джъстийн, явно без да се впечатлява от дванайсетте милиона долара.

Трябваше да се преборя със себе си, за да не се намеся в разговора им. Знаех, че каквито и грешки да прави Джъстийн в този момент, тя не би искала после да я измъчват съмнения.

— Мосю Некер е постигнал изключителното си влияние благодарение на това, че е поемал рискове — заяви французойката. Вече не се стараяше да прикрива обидата си от неочакваното недоверие на Джъстийн, която от своя страна все още приемаше с подозрение разговора.

— Разбира се, Джи Ен ще се окичи с много голяма популярност, която си струва дванайсетте милиона, та дори и момичето да не свърши никаква работа, а вие ще се отървете от него заради някоя утвърдена звезда. Гласът ѝ вече звучеше враждебно.

— Мис Лоринг, ние имаме непоклатимото намерение да създадем модна къща „Ломбарди“ точно така, както е запланувал мосю

Некер. — Сега вече Габриел бе дълбоко засегната, а и кой ли би могъл да я вини за това.

Искаше ми се да опна ръце и да закрепя от яд и безсилие. Как е възможно Джъстийн да се отнася с такава грубост и презрение към пратеник на Некер?

— От времето на Лакроа в Париж не се е появявала нито една конкурентна модна къща — продължи Джъстийн и сви рамене точно по онзи неучтив и грозен маниер, на който са майстори само французите. — А това бе много отдавна.

— Мис Лоринг, ако вашата агенция няма интерес да участва... — овладя се Габриел Д'Анжел, а аз изстинах, защото тя понечи да се изправи.

— О, вие чудесно знаете, че аз не мога да кажа „не“ — прекъсна я Джъстийн. — Ще направя списък с най-подходящите кандидатури, съответно с данните им, и ще ви го изпратя в хотела.

Щом французойката излезе, аз се обърнах към Джъстийн в недоумение:

— Какви са тия шибани работи!? Да не си се побъркала?

— Защото не облизах изящните ѝ обувки ли?

— Точно така, дяволите да го вземат. Сърцето ми спря, докато те слушах. Ами ако нейното идване тук има сериозни последствия? Дори и да не изберат някое от нашите момичета, нямаш причина да разговаряш с нея така. За бога, та тя не търси бели робини, а ще даде на някого най-големия шанс в живота и ти добре го знаеш.

— Намирам всичко това... търсенето на таланти... за корумпиращо... безвкусица... почти пагубно занятие.

— О, я се разкарай! — Насъбраното раздражение, което се мъчех да укротя по време на разговора между Джъстийн и французойката, в този миг експлодира. — Целият свят на модата е постоянно търсене на таланти и ти го знаеш така добре, както и аз.

— Добре де!

— Просто не искам да съм унижавана от едно неприятно създание — призна правото ми Джъстийн.

— Нито пък аз, приятелко, но, по дяволите, какво общо има едното с другото? Всичките ни нови момичета до едно ще се разбягат от кораба ни, ако ние не решим да вземем участие в конкурса, организиран от Некер.

— Точно поради тази причина, мишленцето ми, аз ѝ казах, че не мога да отговоря „не“. Тази е единствената причина, вярвай ми.

— Да не би да разиграваш някаква тъпа игра? — Все още бях много объркана. — Става дума за шеф на агенцията, която е на върха. Благодаря на бога, че никога преди не съм те виждала да правиш такива непонятни номера.

— За всичко си има първи път, Франки — отвърна Джъстийн с неподозирано сурова нотка в гласа и с празен поглед, които така и не разбрах, а тя нямаше намерение да ми го обясни.

Това беше последният ни разговор за предложението на Некер.

Нашата кафе-машина най-после заработи и аз напълних една чаша за Джъстийн, после я занесох в кабинета ѝ и излязох, за да не преча на работата ѝ. Търсенето на рекламен модел за модна къща „Ломбарди“ предизвика много повече суматоха, отколкото би вдигнала вестта, че Мадона се е омъжила за принца на Монако Алберт, бидейки бременна от принц Чарлз. Времето напредваше и тъй като нямаше известие от Джи Ен, всяка агенция в града чакаше все по-тревожно какво ли ще е неговото решение.

Само управителката на „Лоринг Моудел Мениджмънт“ остана на пръв поглед безучастна за изхода на кампанията. Докато непрекъснато дебнех факса, тя нито веднъж не ме попита какво се говори за случая, макар и да знаеше, че всеки петък вечерям с четири жени, които са много добре осведомени: Каси Д'Агустино, Сали Мълхаус, Джоузи Стейн и Кейт Джеймс — моите конкурентки съответно от „Люнел“, „Форд“, „Етат“ и „Уилхелмина“. Петте формирахме една малка компания, подобна на група недоверчиви кръстници от мафията, които трябва да поддържат помежду си дружески отношения заради бизнеса.

Нашите отношения се базират на аксиомата „Врагът на моя враг е мой приятел“ — помислих си, когато се върнах в своя кабинет и изпих нервно кафето, което съвсем не ми се пиеше. Сложих краката си на масата и се опитах да се отпусна. До идването на чиновничките оставаше половин час. Когато се появят, ще мога да изпратя някой от помощниците да ми купи закуска.

Да, Каси, Сали, Джоузи, Кейт и аз имахме едни и същи неприятели. Под „неприятели“ разбирай „клиенти“ — тези, които наемат манекенки за списания, рекламни агенции, модни къщи или благотворителни ревюта. Ние, агентите, сме онези, които са изправени

срещу клиентите при договарянията, а те включват такива въпроси като клиентът ли ще плати таксито на модела до работното му място.

Нормално е всяка от нас да е срещу останалите. Например коя ще спечели първа аплодисментите на публиката и ще уреди договор за работа на трийсетгодишна красавица. Стараехме се да разберем кой дебне непрекъснато и нашите, и моделите на другите четири агенции. Последното трудно би могло да се докаже, но все пак подозренията остават.

Подобни домогвания изглеждат учудващо дребнави на фона на бляскавия вид на момичетата, но ние имаме нужда да обменяме свободно информация помежду си, философски заключих аз.

Трябва да знаем кои са напористите фотографи грубияни, за да не торможат повече моделите. Трябва да знаем кои клиенти са стиснати и обикновено се стараят да отложат плащането, за да насочат парите в своите банки и да спечелят лихви за няколко седмици. Трябва също така да знаем кои фризьори и гримьори имат винаги подръка сред работните си принадлежности готови дози хероин и особено коя манекенка взима наркотици.

„Кой е започнал да отслабва?“ — беше обичайният първи въпрос по време на нашите събирания. Освен за отслабване и качени килограми ние си приказваме и за най-новите модни диети, разменяме си информация от наблюденията върху лични треньори, гимнастически салони и дерматолози, разкриваме клиентите, които дават на момичетата безплатно дрехи от колекциите, ако се налага да работят извънредно, вместо да им платят още половин надница. Нашата работа си има своето мръсно бельо — то е неизбежно, щом като определен процент от хората, които винаги кръжат около момичетата, са така добре дошли, както и пичите въшки или брадавиците по половите органи.

Ако някоя от моята петъчна група или от която и да е друга агенция, като „Бос“, „Жени“, „Компания“ или „Партньори“, бе получила някаква вест от Некер, тя щеше да я разтръби незабавно. Така че нямаше начин някой да знае повече от мене в този момент, освен ако в същия миг няма представител на друга агенция, закотвен пред факса с току-що пристигнала информация. Тази мисъл ме обсеби изцяло до такава степен, че бях на ръба на лудостта. Отворих вратата на Джъстийн, без да почукам.

— Мислиш ли, че хората на Некер могат да променят намеренията си? — запитах настоятелно, защото бях решила да раздражня малко моята дружка. Тя видимо не проявяваше голям интерес към цялата тази работа. — Ако не вземат решение в рамките на следващите две седмици, ще стане прекалено късно, ревютата вече ще са започнали.

— О, аз малко се съмнявам, Франческа — отговори Джъстийн язвително. — Ако направят така, ще изпаднат в прекалено глупаво положение.

Както и Франческа сега, нали? Само майка ми имаше право да ме нарича така и Джъстийн го знаеше, Франческа е кръщелното ми име, избрано от моите родители в момент на умопомрачителна радост, а аз го промених веднага щом започнах трети клас.

— Миз Лоринг, мога ли да попитам защо вие не се интересувате?
[2] — Джъстийн мразеше това обръщение точно толкова, колкото аз мразех „Франческа“. — Разбирам, че ти отказваш да повярваш в цялата тази работа и се държиш далеч от нея като от мръсна пяна. Аз съм очарована, разбирай в отрицателен смисъл, като те гледам колко неразумно проявяваш чувството си за превъзходство над всеки, но защо, за бога, кажи ми защо?

— Още от самото начало аз съм против този конкурс, против тази форма на натиск — погледна ме сериозно Джъстийн. — Момичетата, избрани от Джи Ен, би трябвало да са изключително опитни, за да преминат през предстоящото изпитание в Париж. Две от трите ще са разочаровани, когато всичко свърши. Отпадането може изцяло да нарани тяхното самочувствие, а модел без самочувствие не е в състояние да работи. Не мислиш ли, че и без тази прищявка на Джи Ен, която ще получи широка разгласа, в нашия бизнес има достатъчно много възможности за провал? В случая не е като да проведем вътрешен конкурс и отпадането им да бъде само информация за нас.

— Предполагам, че имаш право — съгласих се неохотно, — но все пак... Дванайсет милиона долара!... Бъди сигурна, че там ще е като на бойно поле, разликата ще е само във фантастичното заплащане. Повечето от момичетата, знам го, са способни на убийство, за да имат такъв шанс.

В този миг един от телефоните в офиса звънна и аз му бях благодарна, защото го приех като необичайно ранно знамение за

началото на работата ни днес. Джъстийн ме отпрати с жест и вдигна слушалката:

— „Лоринг Мениджмънт“. Добро утро.

Загриженото ѝ изражение веднага ми подсказа, че някое от момичетата е болно.

— Какво? — запита Джъстийн с такъв остър тон, какъвто не бях чувала никога.

Видях как лицето на моята приятелка се изкриви и в гримасата и се четеше явно пренебрежение, примесено с вълнение, а в един миг ми се стори, че то премина в страх... Джъстийн да се страхува? Не, не е възможно. След миг лицето ѝ доби друго изражение — бореха се гняв и възмущение.

— Повторете последната част — настоя тя най-накрая мрачно и надраска няколко думи в бележника си. — Какво, няма допълнителни условия? Зашеметяващо! Аз ще ви се обадя. Когато реша, ето кога! — тръшна слушалката.

— Кой беше?

— Знаех си, че се започва! Подозирах го през цялото време! Понеже нищо преди това не се оказа ефикасно, той реши да се добере до мене по този начин... сатанински план! Те знаят, че нямам друг избор, освен да продължа, навярно дори са го съобщили вече на пресата...

— Джъстийн! Престани! Проклетия, та ти бълнуваш! Каква е тая „сатанинска“ работа, кой се опитва да се добере до тебе? — Никога не бях допускала дори, че е възможно Джъстийн да изпадне в подобно състояние. Какво се бе случило с моята светейша шефка, уверената в себе си водачка на скаутите?

— Беше Габриел Д'Анжел. Джи Ен е избрал Ейприл, Джордан и Тинкър за конкурса на Ломбарди — избълва тя вбесена.

— Но... но... — запелтечих аз, — но те са все наши. Всичките три... наши момичета!

— Да не би да си мислиш, че сме улучили десетката? — запита ме тя с горчивина и презрение. — Нали не вярваш, че сред дузини, дузини момичета в целия този огромен град нашите три са единствените подходящи нови лица. Той е запланувал така нещата от самото начало... щом като нищо друго не помогна, той видя начин да пропълзи в живота ми чрез бизнеса, тоя подъл кучи син!

— Джъстийн, да не си загубила ума си? — Непонятният изблик от подобни думи ме изуми.

— Това е Некер! Жак Некер, този достоен за презрение, злокобен, злокобен мъж... той ще направи всичко, за да постигне каквото пожелае. След като Д'Анжел се намъкна тук за втори път пак така нахално, разбрах, че ще последва нещо от този род, но и представа нямах, че ще отиде толкова далече, да го вземат мътните... вонята на тая низост усмърдя чак небесата, нечувано е...

— Некер?... Джъстийн, не схванах нищо. Не говориш свързано, нито смислено.

Едва успях да се вклина в тирадата ѝ. Тя ме погледна и пое шумно дъх, стараейки се да се успокои и да ми обясни какво става. Виждах как лицето ѝ бавно се връща към нормалното си изражение, как гневът ѝ преминава в решителното намерение най-после да сподели с мене тайната, която вече не можеше да крие.

— Франки, той е мой баща. — Джъстийн произнесе тези думи така тихо и бързо, че всички те се сляха от припряното ѝ желание да се освободи по-скоро от признанието.

— Твой какво? — взех да пелтеча отново, прекалено объркана, за да проумея. — Какви, по дяволите, ги дрънкаш?

— Некер, онова копеле, онзи отвратителен, отвратителен гаден мъж, е мой баща. Франки, чуваш го от мене за пръв и последен път.

— Но... но... Джъстийн... това е най-абсурдното нещо...

— А сега недей, не ме питай каквото и да е повече за това. Не е нещо, за което бих могла да разказвам, не и сега, а може би никога. Но не си мисли, че имам халюцинации. Аз съм негова дъщеря и господ да ми е на помощ. Не искам да имам нищо общо с него, нищо, никога, никога... но той намери начин да се промъкне до мене, начин, от който аз не мога да се измъкна.

— Но, Джъстийн...

— Франки, повече никакви въпроси!

— Добре, добре! Не казвам и дума за тебе и... — Тук замълчах и прехапах език, след миг мисълта ми започна отново да щрака: — Нещо, което не схванах, е как Жи Ен чрез нашите момичета те поставя в... явно... всичко опира до влиянието на тази особа. Хей, хайде да вземем предвид най-лошия сценарий, окей? Съгласна ли си с мене, Джъстийн? — нарочно заговорих прекалено самоуверено. — Три

от нашите момичета ще отидат в Париж за ревюто на Ломбарди и една от тях ще спечели цяло гърне със злато. Можеш ли да ми кажеш кое е нередно тук?

— Но ти не си чула още всичко, не знаеш какъв бе краят на разговора ми с Д'Анжел, Франки — викна диво Джъстийн.

— Главното в цялата тази работа е, че аз лично трябва да придружавам момичетата в Париж. — Тя избълва и тези думи разярено, сякаш мислеше, че дори с едничката си ярост може да ги накара да изчезнат. — Още по-лошо. Не стига, че аз ще бъда с тях, ами на всичкото отгоре Д'Анжел, което означава Некер, разбира се, иска всичките да заминем след три дни!

— Какво? Та това са цели две седмици преди ревюто!

— Точно така. Трябваше да я чуеш как се преструва и се мазни, а всъщност го прикрива, прави се на света вода ненапита, за да ми обясни нещо, което знае, че е чиста лъжа: „Допълнителното време ще даде възможност на манекените да се ориентират и да се запознаят с работата си.“ Каква подигравка! Те дори плащат на всяка допълнително по сто хиляди долара заради участието им в шоуто на Ломбарди! Нито Иман, нито Клаудия са печелили някога дори половината от тази сума. Цели две седмици за сметка на Джи Ен? В „Плаца Атина“? Моля! Габриел знае, че повечето нови момичета имат по-малко от два дни за аклиматизация, ако изобщо им се предостави време да се окопитят. Очевидно тези две седмици са за Некер, за да ме види, да ме пречупи, Франки, не се самозалъгвай. Нищо друго няма значение.

— Изглежда, са помислили за всичко — изрекох най-накрая и направих усилие да освободя съзнанието си от невероятната история за бащата на Джъстийн. Исках да съсредоточа вниманието си единствено върху вариантите за работа.

Но такива нямаше. Нито един. Нямаше възможен предлог да отхвърлим тази възможност за нашите три момичета, каквото и да изпитваше моята приятелка. Кой би отхвърлил шанса, предоставен от Джи Ен? Двете се гледахме в недоумение, сякаш очаквахме другата да роди някоя брилянтна идея. Когато мълчанието се проточи, разбрахме още по-силно своята безпомощност. Аз се изправих.

— Джъстийн, ние само губим време. Трябва да се справиш с тази, знаеш коя, ситуация рано или късно, но точно сега трябва да

известим момичетата, че заминават за Париж.

— Ти го направи, Франки — едва успя да промълви тя, вълнението я завладя отново. — Аз трябва да помисля. Зная, че не трябва да го казвам, но цялата тази бъркотия се изпречва помежду ни.

— Разбира се, идиот такъв — целунах я бързо по главата, за да се упътя към моя кабинет и да затворя хубаво вратата след себе си.

Стоях известно време вцепенена, без да мога да направя каквото и да е движение към телефона. Усещах, че треперя, стоях замаяна, по кожата ми пълзеше хлад. Шокът за мене беше толкова силен, че реакцията ми се сведе единствено до една-едничка дума. Тя се появяваше само при изключителни събития в живота ми.

Карамба!

[1] Служители, които приемат поръчки по телефона. ↑

[2] Миз — Обръщение към жена, чието семейно положение не е известно. — Бел.прев. ↑

2.

— Всичко е уредено, мосю. — Изправена пред бюрото му в парижкия главен офис на Джи Ен, Габриел Д'Анжел информира Жак Некер за резултата от своята работа в парижкия главен офис на Джи.

— Без проблеми?

— Разбира се, мосю. Мис Лоринг нямаше какво повече да каже, освен да се съгласи.

— Ами преговорите, Габриел? — настояваше Некер. — За какво те разпита по-подробно?

— За нищо. Тя бе искрено поразена. Изненадата ѝ, както очаквах, бе невероятно голяма. Отговаряше ми само с „да“. Нямаше никакви въпроси. Ще ѝ позвъня отново утре, когато новината вече ще е улегнала, и ще конкретизирам последните детайли. После можем да изпратим договорите за подпис.

— Съобщете ми за вашия разговор, преди да направите каквото и да е изявление за вестниците от името на нашия пресцентър. А самото изявление искам да видя веднага щом го напишете.

— Мога ли да говоря с мосю Ломбарди? Постоянно ме пита за вашето решение.

— Ломбарди трябва да е търпелив — отговори рязко Жак Некер и освободи Габриел с обичайното си отривисто кимване.

Тя също трябва да е търпелива, помисли за себе си Габриел Д'Анжел. Излезе бързо от обширния кабинет. Ще трябва да крие любопитството си. Защо от многочасовите видеоленти и снимки, на които тя бе запечатала дузини нови модели от всички агенции в Манхатън, Жак Некер избра набързо три момичета. При това и трите момичета от „Лоринг Моудел Мениджмънт“. Изключителни момичета, но в никакъв случай не са уникални. Прибързаният му избор не може да бъде обяснен с нищо, нито пък припряната му настойчивост. Той не се съобрази с нито едно нейно предложение.

Защо всъщност бе изпратена в Ню Йорк, след като можеше да изпълни всичко, което Некер иска, само с един факс до „Лоринг

Мениджмънт“ да ѝ изпратят снимките на моделите. И защо онази неприятна, неблагодарна особа от женски пол Джъстийн Лоринг не показва нито задоволство, нито друга положителна емоция. А гигантският божи дар тупна направо в ръцете ѝ. Вместо това собственичката на агенцията се държа възмутително неотзивчиво. Как се навъси само.

С всяко следващо примамливо предложение ставаше още по-груба, защото някой бе решил да ѝ поднесе успеха на успехите върху тепсия! Недопустимо грубо поведение. Габриел продължи да се възмуцава, но нямаше намерение да разказва нищо на Некер, докато не го убеди, че ситуацията изцяло е под неин контрол.

Много наблюдателност и търпение се искаше в тази изключително странна ситуация. Най-учудващото бе Жак Некер, един делови мъж, който управляваше компании със сериозно производство и обикновено оставяше на своите помощници да наблюдават работата, се ангажира лично с едно незначително решение за моделите в пролетната колекция на Ломбарди. Защо сам предложи наивната идея да се използват манекени, които нямат още нужния опит, пред целия свят, сякаш бе запален млад аташе от издателския бизнес? И защо така изпитателно я разпита за тези рутинни преговори? Какво означаваше този подчертан интерес?

Като капак на всичките въпроси към загадката Габриел Д'Анжел прецени, че не е редно един специалист от нейния ранг, стигнал висок пост в Джи Ен, да бъде изпратен в Ню Йорк с подобна задача. Всеки стилист от някоя модна къща можеше да я свърши.

През последните двайсет години Габриел Д'Анжел бе работила за Джи Ен, преминавайки все по-нагоре в йерархията. Започна от машинописка и стигна до поста, който сега заемаше — първи административен помощник на самия Некер. Постигна това благодарение на своята интелигентност, проникателност и упорит труд. И така до четиридесетгодишна възраст, когато ясно пролича, че през изминалите години е добила и ненадмината изтънченост, както и умение да поддържа безукорно своята външност. Беше така свежа и хубава. Жена без семейни задължения, жена, която бе високо платена и живееше сред най-добрите моделиери и художници в Париж. И все пак в мига, когато Габриел Д'Анжел погледна отражението си в огледалото, пригладжайки гъстата лъскава черна коса, с идеална

дължина спрямо лицето ѝ, с прическа, съобразена с линията на новия сив костюм, в този миг тя не почувства задоволство от безупречния си вид. Конкурсът я накара да се почувства безпомощна, защото Габриел не разбираше неговия смисъл. А едничкото правило, което доминираше във все още неукротимите ѝ амбиции, бе, че знанието дава власт.

Веднага щом остана сам, Некер скочи и закрачи припряно към прозорците. Кабинетът му се намирал на последния етаж на внушителното здание „Джи. Ен.“ в западния край на Авеню Монтен. Той се загледа в небето на необичайно ясения януарски ден, обзет от мисълта по какъв начин да укроти вълнението си. Струваше му се, че сега трябва да гърмят тромпети, от всяка сграда да се веят знамена, а голите клони на дърветата от двете страни на улицата да са отрупани с белите факли на кестените. За парижани те означаваха пролет.

От лявата страна на кабинета се откриваше изглед към булеварда, който водеше към оградения от дървета Ронд Пойнт на Шанз-Елизе, отдясно в далечината имаше сгради, водите на Сена под Плас де Алма се носеха бързо, отразили светлината и брилянтната синева на небето. Точно отсреща се открояваха фантастичните метално-стъклени кубета на Гранд Палас и на Пети Палас, а зад тях — просторната гледка с градините на Тюйлери чак до самия Лувър.

Но Париж, колкото и красив да бе, сега не можеше да успокои вълнението му. Макар и поразителни, тези гледки не бяха в синхрон с настроението му. Жак Некер осъзна, че трябва да направи нещо. Ще излезе и може би ходенето пеша ще охлади прекалената му възбуда. Натисна копчето на интеркома, каза на секретарката си, че през останалата част от деня няма да е в кабинета, и се спусна долу с личния си асансьор.

Петнайсет минути вървя бързо, без цел, с едничката мисъл в главата: „Джъстийн пристига!“ Опитваше се да осъзнае тази мисъл, да заживее с нея, но все не му се вярваше, че тя е осъществима. Думите в този миг бяха загубили значението си, не можеше да повярва. Онова, което си представи във вихъра на радостта, бе все злокобно: самолетът на Джъстийн се разбива, той може да умре в автомобилна катастрофа, преди тя да пристигне... „А защо не и да настъпи краят на света — запита се той, — след като цялата работа е нагласена от теб? Ще се

спусне огнено кълбо от друг свят и ето ти го Страшния съд за всеки, не само за мене!“

Най-после здравият разум надделя и Жак Некер реши, че ако купи на дъщеря си някакъв подарък точно сега, преди да е изминал и един час, откакто научи новината за пристигането ѝ, ако намери нещо, което има стойност, нещо многозначително, нещо осезаемо, реално, то той ще усети зашеметяващия факт: тя пристига!

Тя никога не бе отговорила на писмата му, може би не ги е чела, но срещата им е неизбежна. И никаква съдба не може вече да я отложи. Откакто научи за нейното съществуване преди месец, той разбра, че за него е от жизнено значение двамата да разговарят.

Ще каже на Джъстийн, че повече от всичко през живота си се срамува от своята постъпка към майка ѝ. Ще ѝ каже, че през последните трийсет и четири години се е самообвинявал непрекъснато заради бягството си от Хелена Лоринг. Двамата бяха тогава по на деветнайсет години, студенти в Ню Йорк. Един ден тя събщи, че е бременна. А той избяга панически, върна се в Швейцария, като изостави Хелена сама, без подкрепа. Нищо не можеше да извини неговия отвратителен страх. Наказанието бе жестоко, но далеч не онова, което той заслужаваше. Неговата жена, бедната Никол, не можа да забременее, но това съвсем не означаваше само нещастие. То бе сякаш божие провидение, предназначено за него, а се стовари върху жената, към която той бе така предан до смъртта ѝ.

Жак Некер не вярваше в бог. Вярваше, че може да се оплани на сетивата си, на реалните неща в живота и на постигнатото от самия него. Но сега усети, че се обръща към господ и изрича своята молитва: „Моля те, нека дъщеря ми бъде поне малко благосклонна към мен. Не мога да искам прошка. Не я заслужавам. Искам само да се видя с нея. Тя е единственото същество, което имам на този свят. Моля те, дай ми възможност само да се срещна с нея, да видя лицето ѝ, да чуя смеха и.“

Имаше снимки на Джъстийн. Попълваше албум след албум, фотографиите късаха сърцето му. Той всяка нощ проливаше сълзи над тях, но не знаеше нищо за нея с изключение на някои факти от детството ѝ до момента, когато разбра, че тя има преуспяваща агенция и води живот, в чиито планове няма място за семейство. Той имаше снимки с образа на едно чудесно, красиво малко момиченце, пораснало до вълнуваща млада красавица. Как така не се е омъжила?

Не знаеше даже дали Джъстийн е щастлива. А този въпрос бе най-важен от всички, приготвени за срещата им.

Жените се обръщаха подире му, докато той вървеше замислен и разсеян за всичко край себе си. Висок мъж без шал, без палто. Гъстата му руса коса бе подстригана късо, посивяла около слепоочията. Сини угрижени очи. Вратовръзката му се вееше на вятъра. Не е французин, мислеше си всяка от жените, с които се разминаваше. Може би е англичанин, ако се съди по линията на костюма и по обувките му? А може би норвежец или швед — заради цвета на косата, очите и ръста? Или пък е богат американец? Не, прекалено свойски се чувства из тези претъпкани парижки улици, за да е американец. Няма значение колко е богат, разхожда се съвсем като у дома си, без дори да поглежда към витрините. Във всеки случай важна особа, някой, с когото трябва да се съобразяваш, някой, за когото можеш да помечтаеш да се запознаеш, може би дори известна фигура, тъй като чертите на лицето му са познати, макар и нито едно име сега да не подхожда на неизвестния мъж, който толкова бърза.

Некер се огледа и видя, че е стигнал близо до парка Монсю. Чудесно, помисли и се отправи към познатата врата с месингова табелка с надпис „Крамер и сие“. Ето това ще свърши идеална работа. Натисна звънеца на великолепната къща с много високи прозорци и изглед към тих двор.

— Вкъщи ли е мосю Филип? — запита той прислужника, който му отвори вратата.

— Да, мосю Некер. Мосю Лоурънс и мосю Оливие са тук.

— Чудесно.

Бащата Крамер и двамата му синове бяха сред световните търговци на изящни френски мебели. Нито една тяхна вещ, изложена в деветте салона, не падаше по-долу от оценка „превъзходно“.

Съмнението за автентичност тук напълно отпаднаше. Доброто състояние и художествената стойност на предметите бяха нещо напълно постижимо, така както в никоя друга област, с изключение може би само при шлифовката на диаманти. Те често се питаха кой може да бъде онзи човек, лишен от здрав разум, от усет за красиво, за да предпочете покупка на шепя кристали, та дори и от най-чистите, когато може да притежава два допълващи се шкафа, изработени от Боли, за двайсет милиона долара. Антики, принадлежали на френски

крале. Кой би предпочел да живее със студени камъни, създадени от безпаметното движение на вечността, когато може да прекара дните си сред топлия блясък на изящни мебели, излезли изпод ръката на гений?

— Колко хубаво е, че те виждам Исак! — Филип Крамер посрещна госта в стаята за посетители.

Крамер имаше искрящи очи, кръгло лице, чаровна усмивка и изключително гъсти вежди. През 1875 година дядо му Люсиен Крамер бе започнал семейното дело.

— Заповядай и позволи ми да ти предложа нещо за пиене.

— Не, Филип, благодаря. В друг случай с удоволствие, но днес имам сериозна работа с теб и нямам време за приказки.

— Нямах време за приказки? Е, добре! Аз ще направя каквото е по силите ми, за да ти услужа, но да знаеш, Жак, няма да е лесно. На търговците работата им е най-вече да приказват, ти го знаеш. Доколко сериозна е твоята работа?

— Подарък за една дама.

— О! — Филип замълча. След този отговор мисълта му веднага заработи по поставената задача. — Разбирам. Съгласен съм, че това е най-сериозната работа от всички други. Да поогледаме ли тук-там?

— Моля те. — Некер бе нетърпелив да действат веднага.

Той познаваше добре къщата. От дълго време колекционираше антични френски мебели. Поколения Крамер живееха и работеха под този покрив. Държаха четири апартамента, в къщата имаше два асансьора, плувен басейн, както и девет зали, където бяха изложени безценните изделия, буквално всяко ъгълче криеше някакво съкровище.

— Какво търсиш, приятелю, нещо от седемнайсети или от деветнайсети век? — запита Филип Крамер. Търгуваха с мебели само от тези два века.

— Няма значение. Ще разбере, когато го видя. — Некер крачеше объркан между пищно инкрустиран „секретар“ от времето на Луи XV и позлатено кресло, изработено за Версай. Насочи вниманието си към часовник, изкусно вграден във ваза, покрита със сиво-зелена глазура. Вазата бе повдигната върху бронзова поставка.

— Да, може би нещо малко — съгласи се Крамер. — Сигурно е най-добрия подарък. По-трудно е да се намери място за мебел, освен ако нямаш предвид определен кът, разбира се.

— Прав си — отговори Некер разсеяно, погълнат от гледката наоколо.

Оглеждаше внимателно свещници, мастилници, кутии, декоративни урни и вази, но после ги оставяше по местата им. Съзерцава цяла минута един шоколадов сервиз от Лимож, после погледът му се зарея из богатството от миниатюри, гравирани плочки и аплици, които висяха по облицованите стени. Преминаваше от една зала в друга, в които нито един от предметите, изработени след 1799 година не бе за продан. Привлякоха го дузина изключително ценни уникасти, които се изкушаваше да купи за себе си, но не и за Джъстийн.

Крамер пазеше чинно мълчание и го следваше, но все повече се учудваше. Това не беше Жак Некер, когото той познаваше и който понякога се връщаше, за да прекара тук часове, пристъпвайки бавно около един-единствен мебел. Изучаваше го с око на колекционер, преди да се убеди, че трябва да го купи. Днес се въртеше като несигурно дете, пуснато на воля в магазин за играчки, и не можеше да направи своя избор. Огледа около сто предмета, които всяка жена на света би била очарована да получи.

— А! — спря се изведнъж Некер. — Ето го. Знаех си, че ти ще имаш идеалния подарък — посочи той малко писалище, така изящно, сякаш би могло да полети из къщата на Крамер. Нямаше равно на себе си и по богатството на орнаменти. От тях дървото почти не се забелязваше. Плотът и чекмеджетата бяха покрити с инкрустирани медальони от порцелан севър в пастелни нюанси на розово, зелено и синьо, върху които бяха изрисувани в изобилие дребни цветя и венци. — Това е точно за нея, с нейните цветове.

Крамер нищо не каза, замислено впил очи в масичката, която бе купил съвсем наскоро от аукциона в Женева. Тя бе писмена масичка за будоар, изработена в средата на VII век, малко преди смъртта на своята собственичка мадам Дьо Помпадур. Масичката бе сред най-изящните творби, създадени във времето, когато най-прочути майстори на Франция са се посветили творенията си на изтънчения вкус на маркизата, пленила за дълго време сърцето на Луи XV.

— Да — подчерта задоволството си Некер и прокара ръце внимателно по повърхността на масичката. — Размерът ѝ е чудесен. Достатъчно малка, за да може да се намери за нея място навсякъде, Филип, можеш ли да уредиш да я изпратят още сега? Ето, ще напиша

името и адреса. Трябва да замине колкото е възможно по-скоро, със самолет, нали разбираш, а също и с куриер, за Ню Йорк. Можеш ли да го уредиш? Добре. Имаш ли чист лист, Филип? Чудесно, благодаря ти. — Той се замисли малко, написа кратко послание и го сложи в чекмеджето на масичката. — А сега ме извини, но трябва да се връщам в офиса. — Некер стисна припряно ръката на търговеца и закричи бързо през залите към изхода.

Когато Крамер чу външната врата да се затваря зад Некер, изведнъж осъзна, макар и да не бе за вярване, че неговият стар приятел дори не си направи труда да запита за цената на подаръка. Тази изключителна масичка щеше да му донесе още много приятни часове, докато той разказваше нейната история на редица възторжени клиенти, които щяха да ѝ се удивляват, но които, като поразмисли, щяха да преценят, че не могат да си позволят да похарчат толкова милиони за такава малка вещ въпреки нейното великолепие и изящество. Тази скъпоценност бе изложена в неговия антикварен магазин само от преди два дни. Още никой в Париж не бе успял да я види, а сега пуф, и вече я няма. Заминава за Ню Йорк! Разбира се, той сам винаги казваше, че да купуваш най-хубавото е добра инвестиция, независимо от цената. Но в търговията продажбата има и своите недостатъци. Крамер се почувства като мъж, от когото бяха откраднали любимата жена, миг след като бе осъзнал, че я обича.

Но, от друга страна, колко хубаво бе да види своя приятел влюбен до забрава.

3.

След като Джъстийн ми възложи задачата да събера нашите три нови манекенки, за да им съобщим зашеметяващата новина за Париж, аз останах вцепенена най-малко около десет минути. Стоях в кабинета си, дишах дълбоко и само повтарях тихо „карамба“ като заклинание. Опитвах се да се успокоя — Джъстийн ми поднесе най-голямата изненада. Най-после дойдох на себе си и успях да дам бързи нареждания на букърите, които имаха вече работа на компютрите си.

„Намерете Ейприл, намерете Тинкър, намерете Джордан и ги уведомете, че трябва да тръгнат насам на мига, където и да са. Изпратете градските ни коли да ги вземат.“ Нареждах, без да давам възможност на никого да ме попита каква е причината за това внезапно трескаво раздвижване. Разбирах, че в гласа ми е зазвучала обичайната шефска нотка, тъй като никой от букърите не вдигна в недоумение очи. Почувствах се така, сякаш наблюдавах някаква пиеса. Сякаш цялата агенция беше на сцена зад прозрачна завеса, докато в залата за публиката бях само аз, отделена от всичко, наблюдател.

Все още се опитвах да проумея факта, че Джъстийн е дъщеря на Некер... разбирах, че трябва да е истина, защото ми го каза тя... но, изглежда, не можех да почувствам нищо. Нито изненада, нито любопитство, като, да речем, откога ѝ е известно или как е узнала. Бях като парализирана от удивление, за да имам други усещания.

По някакъв начин действах на автопилот и така продължи, докато трите момичета не седнаха в кабинета на Джъстийн. Манекенките изглеждаха угрижени. Досега не се бе случвало подобно нещо. И бог знае какви лоши мисли им минаха през главите, когато видяха, че и двете ги чакаме. Но Джъстийн не ги държа дълго в напрежение.

— Тинкър, Ейприл, Джордан, вие сте избрани да заминете за Париж за шоуто на Ломбарди — усмихна им се тя широко. — Поздравявам ви. Ние сме развълнувани и радостни заедно с вас.

А момичетата реагираха по най-първобитния начин, така както правят всички, когато спечелят конкурса „Мис Америка“... или състезанието по вдигане на тежести за жени. Взеха да се прегръщат, да се целуват, да плачат, да скачат, да крещят: „О не, не мога да повярвам!“ И така много пъти. В същото време Джъстийн седеше и ги гледаше с напълно безизразно лице, а аз въвеждах ред.

— Дами, дами, седнете и слушайте — наложи се да викам. Най-често ние наричаме моделите „момичета“, но аз се обръщам към тях с „дами“ винаги когато имам възможност, за да им напомня, че навън е целият останал свят. — Дами! Има още много детайли за изясняване, точно сега няма да ви занимаваме с тях. Главното е, че Джъстийн ще бъде с вас в Париж през цялото време. Няма за какво да се притеснявате. Ще отпътувате след три дни и ще имате две седмици, за да разгледате града и за работата при Ломбарди. Уведомете вашите семейства веднага и си пригответе най-топлите дрехи. Забранено ви е да излизате от града и дори да ходите на срещи. Отсега нататък — нито една среща, забравете мъжете. За света вие сте погребани вдън земя, докато самолетът не отлети. Говоря много, много сериозно. Погребани!

Наблюдавах ги внимателно, очаквайки поне една да се разхленчи колко е важно да каже „довиждане“ на своя приятел или на майка си. Но нито едно око насреца ми не примигна, нито една усмивка не помръкна. Така че Некер, ако забравим за подбудите му, спечели три доста амбициозни момичета, помислих си накрая, като гледах да отбягвам тъжните очи на Джъстийн и леденото изражение на лицето ѝ.

Джъстийн ме повика в кабинета си.

— Пригответи ли си багажа? — запитах. — Готова ли си за пътуването утре?

През последните дни тя ме отбягваше, би трябвало да ме познава по-добре, а не да си мисли, че ще се мъча да изкопча от нея още нещо за баща ѝ. Аз пък очаквах с нетърпение да замине за Париж и цялата тази история да свърши. Не може винаги да се крие от баща си. Може Некер да не се окаже такова чудовище, за каквото го смята тя. Да си призная, много исках вече да настъпи промяна в нейното отношение

към скъпия стар татко. Чак пък толкова лош ли е този човек, който ти снася дванайсет милиона долара само за да те види?

Очевидно Джъстийн също е възприела положително нещата, помислих с облекчение, когато влязох в нейния кабинет и усетих атмосферата по-спокойна, по-лека. Старото ми приятелче се връща в нормалното си състояние, рекох си.

Тя ме погледна, когато размахаваш навития на руло списък със заявките за едно от момичетата. Взех го от служителката, която отговаря за нея, тя едва не се разплака: манекенката имала нахалството да си уреди три седмици отпуска, защото решила да се омъжва. Ако питате мене самата идея за право на меден месец би трябвало изрично да бъде забранена в договора на всеки модел.

— Изненада! — присви очи срещу мене Джъстийн и се разля в такава усмивка, каквато не бях виждала по лицето ѝ, откакто се обади Габриел.

— Недей да правиш така, Джъстийн! Тия дни изтърпях лимита за всичките изненади през 1994 година, а сме едва в първата седмица.

— Ти заминаваш за Париж, Франки. Утре.

— Знаеш, че не е възможно да дойда с тебе и да държа ръката ти. Някой трябва да наглежда нещата тук.

— О, не се тревожи, аз ще ги поема — отговори тя ухилена.

— ТИ НЕ МОЖЕШ ДА НЕ ЗАМИНЕШ!

— Кой го казва?

Взех да бълвам причини, коя от коя по-важни, докато не осъзнах, че няма ни най-малка вероятност да промени решението си. Джъстийн се чувстваше измамена по най-подлия начин и бе дълбоко засегната. В крайна сметка тя не дължи нищо на Некер. Трябва да ѝ се признае — моята приятелка ми връчи два нови куфара, претъпкани с дрехи, купени за мене от „Дона Каран“, като каза: все неща, необходими за пътуването и за новото ми задължение на официален придружител на нашите момичета. Тъй като моите удобни дрехи за танц, които Джъстийн се насили да изтърпи толкова дълго време, не били подходящи за представяне на агенцията, не съвсем „зрели“ според нейния тактичен израз. Знаех, че не одобрява моя стил на обличане.

Оставало само да се прибера и да взема несесера си, реши тя отново мъдро вместо мен. Какво щях да обясня на Некер? Много просто. Когато ние пристигнем живи и невредими в Париж, тя ще

изпрати скорострелно факс на Д'Анжел със следното обяснение: много лоша инфекция в ухото ѝ е попречила да замине, затова изпраща мен. Всеки знае, че човек с инфекция в ухото не може да пътува със самолет, нейният лекар я уверил в това: когато тя му се обадила. Здравословен претекст в случаи като този. Моята приятелка е в състояние да използва дори оправдание от рода на: потрошена съм и цялата съм в гипс.

Какво мога да кажа? Джъстийн е мой шеф, тя ми нарежда какво да правя. И след като от мен повече нищо не зависи, едно пътуване до Париж просто е повече от удоволствие в сравнение с делничните дни, прекарани в Ню Йорк. Господ да ме убие, ако лъжа, но още преди тя да завърши своите наставления, аз вече бях простила на Джъстийн. Ами тези куфари... като поразмислих, взех да се питам, дали ако съм с дрехи от „Дона Каран“, пред мен няма да се открие страхотна кариера, след като цял живот нося клинове и калцуни? Но моят джоб е много плитък, за да скоча толкова високо и да подменя гардероба си. Окей. Вече се чувствам волна птичка.

Бяхме достигнали най-високата точка от полета, както обяви пилотът, но аз разбрах и без обяснението му, защото повърнах върху списание „Чар“ и го мушнах в пакета пред мен. После се сгуших на стола, затворих очи, обзета от силна омраза към Пол Митчъл. Аз дори не знам съществува ли човешко създание на име Джон Пол Митчъл, но ако се окаже, че той си живее някъде, някой ден ще му фрасна един хубав десен прав между очите. Нали ги знаете ония реклами за неговите продукти, обикновено те са в червеникавокафява или изцяло в червена гама, със снимки само на главите на модели, които мятат насам-натам гъстите си коси, дотолкова гъсти, че не е възможно да са израсли върху истинска глава! Направо ви се иска да изядете коса като бонбонче или пък да я изтръгнете от корен. Ами текстът на рекламата... и кой ли ги измисля тези дрънканици? „Коса... коса, която се люлее свободно като морето. Живее в хармония със светлината, танцува с нейните полутонове, винаги във форма, жизнена коса... подхранвана и поддържана от елементите на нашата Земя. Това... е косата на Пол Митчъл.“ Ако си на тази височина сега с мене, дали косата ти ще танцува румба и ча-ча-ча с полутонове? И как може косата да е „във форма“, сякаш е мускул, трениран за триатлон?

Но защо ли се ядосвам на Пол Митчъл, той само се опитва да направи пари от продажбата на козметични средства. Като онзи препарат, дето оправял сплъстена коса... Ей, Полчо, да си чуват някога за гребен? А виж, на брилянтните набези на Хелмут Нютон в недотам кадифените порнофилми, в които превъзбудени добермани лигавят момичета на „Шанел“, мога да се усмихна снизходително.

Веднъж на месец аз настоявам за правото да прегледам всички нови списания, наши и чуждестранни (ще повярвате ли, че новото италианско списание „Мода“ струва трийсет и три долара?). Изрязвам всяка снимка на наши момичета, които работят в Европа. Тази работа може да я прави и всеки букър, но за мен е полезна, защото така съм в крак с текущите конкурси и с новите направления в европейската мода за прически и грим, които са много по-смели от тези в Ню Йорк.

През целия днешен ден бях под ударите на Пол Митчъл. Поради стеклите се обстоятелства (за тях ще ви разкажа по-късно). Нито един модел не ме е карал да се чувствам несигурна в себе си, но еднаедничка реклама на Пол Митчъл може да ме побърка. Все ми се иска да отида вкъщи и да огледам моята собствена грива, да проверя дали поне малко прилича на „свободно разлюляно море“. Така че сега ще опиша моята коса: дълга е чак до кръста, кестенява, а ако се вгледате отблизо, ще видите и малко червено... не виждам никакви бляскави като диамант доказателства за нейната „жизненост“, но си изпълнява задължението, което аз искам от нея. Не се надявам на „елементите на Земята“, за да я поддържам. И бебешкият шампоан върши добре тази работа.

Не искам да останете с впечатление, че прекарвам по-голямата част от живота си пред огледалото, щом като ви убеждавам, че все още нямам коса като тази на Пол Митчъл. И без огледало зная как изглеждам: имам носа на баща си, безспорен италианец. Носът е най-изпъкналата черта на моето лице, той е тънък, дълъг, леко извит, абсолютен аристократ, съвсем в европейски стил. Той е истинско подобие на божия нос, почти като носа на София Лорен — авторът на рекламните текстове за Пол Митчъл ще трябва да му признае дължимото поне с тези думи. И последно за моя портрет: имам кафявите очи на майка си — дяволски по-жизнени и танцуващи в сравнение с косата.

А във връзка с големия въпрос от рекламата на Пол Митчъл „дали това лице живее в Хармония със светлината“... Полчо, хлапако, обикновено не пишем просто така думата „хармония“ с главна буква — ето тука вече ти ме хвана натясно. По дяволите, откъде да знам? Аз се оглеждам само на светлината на лампата в банята, а не на дневна светлина. Пък и думата „хармония“ е толкова неопределена. Тя със сигурност не е сред онези, които съм чувала за себе си: „Погледни Франки, човече, виж, тя е едно хармонично пиленце.“ Не е, никога, нито веднъж.

Жените, които не са в бизнеса с красиви момичета, често ме питат, винаги доста лукаво, дали не съм „потисната“ от факта, че съм заобиколена почти винаги от хубавици. Не че искат да ме наскърбят, въпросът им идва единствено като отражение на мисълта им как биха се чувствали те самите, ако бяха на мое място. В детството си изучавах танци.

Това ми даде възможност да разбирам манекенките. Докато бях танцьорка, също като всеки преуспяващ модел, печелех конкурсите с лекота, без особено да тренирам. Бях родена, генетически предопределена за съвършенство. О, господи, спомням си какво значи да усещаш, че притежаваш всички данни, без да си работила за тях особено.

Когато станах на седемнайсет, ме приеха в „Джулиард Данс Департмънт“. Бях една от стотината студенти, избрани измежду хиляди кандидати от цялата страна, които искаха да учат в „Джулиард“. Когато ме оценявах, ми казаха, че моето тяло е идеалният тип за модерни танци: с изключително дълги ръце и крака, невероятно гъвкав гръбнак и страхотна подвижност на ставите. Имам идеални очи за танцьорка — широко поставени и неимоверно големи, това е от значение за сцената. Наречете ме, ако искате нескромна, но в годините на заниманията ми с танци, особено през трите години в „Джулиард“, аз бях на висотата на хвърчило по похвали, за които не се трудех кой знае колко.

Така че в отговор на въпроса, как се чувствам сред моделите, ще кажа: съвсем свойски чак до костите и сухожилията. Сляп късмет е да се роди някое момиче с изключителен генетически джакпот, необходим за нейната работа. Знам, че моделите нямат пръст в

създаването дори на една-единствена магическа връзка между чертите в цялостния им вид.

Имам си една теория, че когато се ражда, която и да е женска рожба, около люлката ѝ се събират феи: феята, която дарява гладка, чиста кожа и изящни дълги крака; феята, отговорна за правилен нос и красиви устни; феята за големи очи; феята за брадичката на лицето, за красивите ръце и източената талия. От време на време, веднъж на десет милиона раждания, феите се събират до една (често изключение е само феята, която дарява красиви зъби) и решават да възнаградят със своите изключителни дарове бебето. Някои от тези деца израстват живи и здрави на Запад, но единици от тях стават модели. Не може да се каже, че този начин е протиеостествен. Природата и феите просто работят напосоки, без определена цел.

Смятам, че видът на моделите не е по-голям дар от моите наистина великолепни стъпала. Аз имам най-забележителните дълги и изваяни ходила, тесни, здрави, със съвършен свод и чудесни пръсти. Важно е да кажа и за пръстите. Дори кутретата са източени, на една линия са с останалите. На ръст не съм повече от един и шейсет, а стъпалата ми са десети размер! И ако не беше ми се случило онова нещастие, тези стъпала можеха да бъдат моята ракетна площадка към звездите на дансинга.

На шест години аз все още не се бях превърнала в идеалния тип за модерни танци. Учих изкуството на танца при Марджори Мазиа, която имаше студио в Шипшед бей, на миля от мястото, където живеех с родителите си в Бруклин.

Марджори бе великата Марта Греъм, звезда в своето време. Неин съпруг бе Уди Кътри — само по себе си събитие, което ме изпълваше с емоция. Учих прилежно при Марта осем вълнуващи години. Тогава бях, кажи-речи, кожа и кости. Повечето от моите съученици ми се подиграваха, но аз знаех, че танцьорите трябва да са слаби, така че носех гордо вирнат своя голям нос, стъпвах здраво на големите си стъпала и не им обръщах никакво внимание.

В прогимназиалните класове ходех с метрото в школата на Марта Греъм в Манхатън. По пътя подготвях уроците си. Марджори Мазиа беше онази, която ми вдъхна кураж да продължа обучението си по танци в „Джулиард“ след завършването на училището „Абрахам

Линкълн“ — най-добрата гимназия в Бруклин с изразен уклон към изкуството.

С жест отказах шампанското, което предлагаха в самолета, и се учудих дали полетите се отразяват на всеки както на мен. Винаги когато летя повече от час, осъзнавам, че правя оценка на своя живот. Вероятно заради усещането за риск, усещане, от което дори и най-добрите пилоти не могат изцяло да се отърсят. С напредването на полета взех да си мисля, какъв голям късмет имам все пак в живота. Като започнеш от милите ми родители. Тяхната единствена грешка беше, че се опитаха да ми лепнат онова невъзможно име. Франческа-Мария е името, с което съм кръстена. То винаги ме е смущавало, защото звучи покорно, задължаващо и наполовина свято — напълно неподходящо за католичка като мен, която се впусна в порока прекалено млада и така и не успя да вземе първото си причастие.

Още в „Линкълн“ аз казах на всеки, че се казвам Франки. Много присмех изтърпях заради това, но си имах вече име, което се лепна за мен. Родителите ми не бяха очаровани от промяната, но както вината всичко свърши с извода, че каквото и да правя, е чудесно. Аз бях тяхното единствено дете, заченато след двайсетгодишен семеен живот. Бяха загубили надежда да се сдобият с рожба. Мама е била на четиридесет, а тате на петдесет, когато съм се родила, така че естествено е да съм отгледана като бъдещия Далай лама. Моите старци починаха преди пет години в автомобилна катастрофа. Единствената утеха в тази зловеща история бе, че си отидоха заедно от земния свят.

Аз все още живея в нашия шестстаен апартамент на деветия етаж в хубава кооперация на „Брайтън Бийч“. Прозорците ми гледат към дъсчената пешеходна пътека по крайбрежието, точно преди тя да завие към Кони Айленд. Представяте ли си безкрайната гледка към океана, която се открива пред мен от височината? Имам балкон — дотолкова голям, че мога да разтегна плажен стол и през нощта да слушам как вълните се разбиват долу, докато над главата ми пищят чайки. Свежият дъх на океана обгръща лицето ми, а над мене сияят звезди — тогава ми е много лесно да повярвам, че съм сред вълните на палубата на моята яхта. За Джъстин е скандално, че все още живея в Бруклин. Според нея е по-добре да се махна оттам и да се напъхам в някакъв тесен, свръхскъп, шикозен апартамент в Манхатън. Тя отказва да проумее изумителното съседство на сегашния ми дом с океана.

Моите родители бяха силно привързани към океана, затова обърнаха гръб на Десето авеню и на италианския квартал, за да се настанят тук, където можете да се качите на асансьора пред вашия апартамент, да слезете във фоайето и да се намерите на около трийсет метра от Бей Сикс, така се нарича онази част от брега, която е точно срещу нашето жилище. Дигите разбиват вълните и водата се укротява, става чудесна за плуване, а пясъкът е бяла пудра, която никога не залепва за кожата. Какво от улиците в източната част на града би могло да се сравни с моето място?

През детството ми около нас бе изцяло заселено с евреи. Баща ми не смяташе близкото католическо училище достатъчно престижно за неговата танцуваща скъпоценност, затова ме изпрати в „Линкълн“. Там по време на еврейските празници оставах единственото дете в час. Едничкото ми много сериозно увлечение в прогимназията бе по еврейско момче. Но все пак се омъжих за католик (единствената голяма грешка в моя живот). На всичкото отгоре се оказа мрачен, раздразнителен ирландец.

Нали знаете как израства едно момиче, на което не са му казали, че светът е пълен с мъже, които никога не бива да приема сериозно. Мъже, които би трябвало да се появяват сред хората само с татуировка на челото, която гласи „и веднъж е много“. Защо става така, че можеш да надушиш всички неподходящи мъже за твоите приятелки, докато своята собствена съдба, своята гибел не си в състояние да разпознаеш?

Моята участ се нарича Слим Кели. Той беше и още е много добър спортен коментатор за „Дейли нюз“. Когато го видях за първи път, изглеждаше като младия Пат Райли: пророчествен, лиричен, силен. Тази моя среща се оказа лош късмет. Животът ни със Слим в първите шест месеца след сватбата бе направо опияняващ, но след това се прояви лошият му характер. Три години по-късно, след развода, двамата бяхме толкова изтощени от усилието да се понасяме, че единственото нещо, за което спорехме, бе кой да посещава любимия ни бар наблизо, наречен „Големия Ед“. Играхме на ези-тура и аз спечелих. Оттогава, уверявам ви, си живея както ми харесва, в целомъдрие, непорочност, безбрачие, въздържание — каквото ви дойде на езика, все ще е истина.

Отказах се от мъжете, от всички мъже.

Но кой ли се нуждае от тях с бар като „Големия Ед“? Моят социален живот е осигурен. Подобен избор кара Джъстийн да дращи стените. Тя знае, че „Големия Ед“ е моята версия на бар „Наздраве“. Предвижда ми бъдеще на поредната редовна неомъжена клиентка на заведението.

Това, което прави „Големия Ед“ най-подходящият бар за развлечения в Бруклин, са чудесните гозби на мисис Ед от мексиканската кухня, наречени „блажено време“ — цели плата с печени на жар ребра от невръстни животинчета. Най-вкусно е „Биволски криле“ — чудесно изпечени на бавен огън пилешки крилца, които са така пикантни, че трябва да ги замезваш обилно със синьо сирене и кисел крем сос, за да поугасиш огъня им и да усетиш неповторим на вкус. Джъстийн все ми натяква, че откакто съм се развела, тези „Биволски криле“ са полепнали поне с шест килограма по тялото ми, но аз бързам да не остана длъжна, като заявявам, че щом възнамеряваш да водиш целомъдрен живот, най-добре е да си намериш веднага достоен заместител на съпруга или любимия. В противен случай ще се съсипеш от мъка. Понякога тя е склонна да се отнася с мен като с нашите модели.

При тях наднормено тегло от шест килограма се равнява на обида към висшия военен съд.

Точно сега не биваше да си спомням за „Биволските криле“. Както винаги в самолет, дори и в първа класа, минава страшно много време, докато разнесат напитките. Едва издържам да ми сервират обяда.

Сега вече се чувствам по-добре след двете порции черен дроб и хайвер, моите и тези на Мод Календър.

Мод, която се опъна до мен още при излитането. Нашата малка парижка група много щедро раздава всичките калорични лакомства, защото е на доживотна диета. Така че никога да не напълнее и с четвърт инч. От една страна, е добре. Специално тя винаги се облича като едуардско конте — с костюми, изработени по поръчка, дотолкова екстравагантни, че трудно биха могли да бъдат наречени дрехи. Тя носи неизменно клин от фина английска вълна, впит в тялото ѝ като втора кожа, сякаш е Бю Брюмел; редингот; натруфено жабо; гофрирана риза и нещо, което според мен трябва да се нарича шал. Тя е възкръсналият образ на Оскар Уайлд, но поне не се чуди всеки ден

какво да облече. Право да си кажа, нейният стил е страхотно добра идея за всяка жена с дълги крака и с достатъчно силен характер.

Мод стана член на нашата група, когато Макси Амбървил, издателка на „Зинг“, списание за мода, което в последно време се списва почти толкова добре, колкото и „Вог“, прояви много жив интерес към конкурса за мода на Ломбарди и реши да ни представи в голяма статия. Работата бе поръчана на Мод (тя пише редовно за „Зинг“) и на Майк Арън, най-добрия фотограф на списанието, който също е с нас. Тяхната задача е да подготвят статия за невинните зад граница. Материалът ще отразява всяка наша крачка от минутата, в която напуснахме Ню Йорк, докато шоуто завърши и бъде обявена победителката.

Джъстийн се бе съгласила с тази бърза организация за цялостно отразяване на пътуването ни, защото двете с Макси са големи приятелки, така че тя не може да ѝ откаже. Аз също много обичам Макси, но от начина, по който Мод се бе излегнала до мен, започна да ми става много неудобно, при условие че можеше да си вземе самостоятелна кабина, вместо да ме върти като пиле на грил през време на целия полет. Докато аз очаквах с нетърпение второто ястие, тя взе да сипе изтъркани въпроси от рода на: как моделите успяват да се запазят толкова слаби? Сякаш ме дръпна за езика да ѝ отговоря по подобаващ начин: ами онези, които не страдат от булимия или анорексия, всичките до една живеят на кокаин и медитрин. И, разбира се, пушат по пет кутии цигари на ден.

Бедата е там, че винаги има момичета, които взимат наркотици, и винаги ще ги има. А ако пристрастяването им е в напреднала фаза, наркотикът унищожават както здравето, така и външния им вид. С тях много трудно се работи: закъсняват за уговорените срещи, обиждат другите момичета, затрудняват работата на фотографите и в продължение на месеци и години, в зависимост от количеството дрога, което им е необходимо, техните ангажименти намаляват, без значение колко са красиви.

Що се отнася до топманекените, така наречените супермодели или мегамодели, просто трябва да паднем в краката им, за да изразим благоговението си към тях и да ги наречем божества... те са потънали в сериозна, натоварена до краен предел работа за поддържане на високо ниво. Кариерата им зависи изцяло от умението да останат на

върха. Не познавам нито една, която да е без личен треньор; почти всяка носи с години шина на зъбите си — все заради онази фея, която дарява красивите зъби. Поне веднъж дневно всяко от момичетата разговаря по телефона с майка си. За какво е цялата работа? В крайна сметка всичките притежават поне по половин дузина кожени якета, толкова много джинси, че не знаят броя им, да не говорим за над седемдесетте рокли от типа висша мода, привързани тук-там с ширити, които малко или много си приличат.

Тези обаждания до дома винаги са ме удивлявали — как е възможно да има толкова много добри дъщери? Но предполагам, че това се дължи на крехката им възраст.

През последните три дни, след като получихме съобщението на Д'Анжел, много пъти се чудих кой от „Джи. Ен.“ е избрал Ейприл Найкуист, Джордан Дансър и Тинкър Осбърн измежду двайсетте модела, чиито фотографии изпрати Джъстийн. Дали самият Жак Некер или Марко Ломбарди, Габриел или някой, когото не познаваме? Който и да е, той бе избрал нашите най-високи момичета: Тинкър и Джордан са по един и седемдесет и осем, а Ейприл е с два сантиметра по-висока от тях. И още нещо: те сякаш са били подбрани заради контрастния си вид като в рекламите на Клейръл — Ейприл е русокоса потомка на викингите, Джордан е тъмнокоса и смугла, а Тинкър има червеникава коса. Във всеки случай, макар трите момичета да са нови в работата ни, те до една са направо великолепни и могат да завладеят със своята външност и чар всеки подиум в Париж.

Във всяка дейна нюйоркска агенция за модели се явяват на конкурс около седем хиляди момичета годишно, от които едва трийсет получават правото да започнат обучение за манекени. В края на периода само четири или пет от тях подписват договор с агенцията, но огромна част от утвърдените момичета никога не стават звезди. И сред най-големите само пет са прочути в цял свят и се държат на върха: Клаудия, Линда, Кейт, Наоми и Кристи. Повече от сигурна съм, че почти никой не знае второто име на Кристи. Това е като да хвърлиш на зарове едно и две.

Да вземем Ейприл Найкуист например, която седи в съседната редица столове. Тя е от Минеаполис, столицата на естествено русите красавици в Съединените щати. Ще се намерят хора, които да попитат: „И защо точно Ейприл измежду всичките блондинки на Минеаполис?“

Заради едно нещо: скандинавският ген се е съхранил непокътнат, за да се прояви в Ейприл с нейното съкровище — руса коса с невероятния рядко срещан цвят на прясно масло. Такава коса би накарала коафьора Пол Митчъл да се разплаче от радост. Отгоре на това Ейприл създава впечатление, сякаш диша много по-свеж въздух от всички останали хора. Класическите ѝ изящни черти могат изведнъж да бъдат раздвижени от една-единствена неочаквано мила, макар и леко неравномерна усмивка, от която лицето ѝ придобива юношески вид.

Ейприл работи още от първия ден, откакто завърши подготвителната си програма, макар и да не ѝ се събират толкова години, колкото на Джъстийн и колкото на мен би ми се искало, защото тя е от онзи тип жени, които са царствени до мозъка на костите си, а царствените винаги много по-трудно могат да бъдат продадени на пазара за реклама.

— В какви условия живеят повечето модели? — пита ме Мод с тих поверителен тон, сякаш ми шепне някаква тайна, а не се опитва да разбере до каква степен те се отдават на разгулен живот, дали не са повлекани.

— Доколкото ми е известно, момичетата живеят сами в Ню Йорк или със своите приятели, това важи почти за половината от тях. Малко са онези, които живеят със съквартирантки. — Никак не ми харесва да ме използват като чиновник от статистическа служба, който проследява поведението на моделите. Достатъчно дълго съм в нашия бизнес, за да зная какво да говоря, и е по-добре Мод да го научи от мен, отколкото от някой друг.

Стюардът ни сервира второто ястие — добре изчистени от черупките омари. Погледнах към Мод в очакване да се откаже от порцията си, но очевидно омарът бе добре дошъл за нейната диета. Аз оказах необходимото внимание на моя, след като видях как Джордан Дансър, която седи до Ейприл, се отказа с широк жест от своята порция и разопакова пакетчето си с екологична храна.

Когато Джордан е сериозна, нарича себе си „чернокожа“, макар че един ден, докато лудувахме, изведнъж ми каза, че нейната кожа е досущ като цвета на младото дръвче елша, огряно от слънцето. Може да се определи и като светлокафяв течен мед. Отговорих ѝ, че се съмнявам дали е прекарала и една нощ в гората. Аз пък мисля, че цветът на нейната кожа прилича повече на чай от билки. Любимият ми

чай от билки се нарича „Есенна градина“. А точният нюанс на кожата на Джордан бе, сякаш някой е плиснал в чая малко мляко и добавил захар. Но аз нямах никакво намерение да вдигам врява за изясняване на детайлите.

И двете с Джъстийн изпитвахме големи надежди, че Джордан ще стане първата истинска пробивна манекенка. Тази, която категорично ще докаже, че и една цветнокожа жена несъмнено може да има много силно присъствие в нашия бизнес. Представете си Ава Гарднър почерняла от слънцето. Джордан има всички качества на една хубава жена и цвета на кожата или расата няма значение. Тя е на двадесет и две години, дъщеря на полковник от кариерата, който е възпитаник на Корнъл, специализирал е френски и е изучавал история на изкуството. Тя е уравновесена и зряла, има светски и житейски опит, далеч по-солиден от този на много нейни връстнички. Осанката ѝ е горда, но все пак, когато я погледна, ми се иска да я обсипя с целувки като дете.

Джордан привърши здравословната си закуска и преди да успее да ѝ обърне внимание, се бе настанила да подремне. Обичам да я наблюдавам и да се любувам на поразителното ѝ лице, като се започне от дъгата на веждите над чудните клепачи; издължените очи с лешникови зеници; изящните ноздри в края на малък прав нос и най-после овала на знойните страстни устни. Контурите на очите и устните ѝ са ясно очертани, сякаш изрисувани, нещо, което нито един модел от бялата раса не притежава и може да го постигне само с помощта на грим. Косата на Джордан е тъмнокафява, сресана към тила, естествено къдрава. Не мисля, че някой някога би я запитал: „Защо е такава косата ти, Джордан?“

— Франки — почти прошепна Мод Календър, — не си ли съгласна, че модата не е нищо повече от една гигантска конспирация, създадена, за да прави жените нещастни? Те са изпълнени със страхове, предизвикани от мъжете, за да си позволяват да харчат ненужно пари за тоалети по модата.

— Слушай, Мод, по цял свят са похарчени много повече пари за мода, отколкото за въоръжаване. Прави мода, а не война! Ето това е моят девиз.

— Не съм и допускала, че е така — отвърна тя подозрително, макар че моята информация е вярна.

— Нещо повече, жените в Америка харчат над три милиона долара само за коламаска — стъкмих набързо една цифра в раздразнението си.

— О, това всеки го знае — отговори ми тя снизходително. Виждах, че Мод изгражда свои предубеждения в репортажа за „Невинните зад граница“, но проблемът си беше неин.

Нашата трета манекенка бе преживяла тежко детство и юношество и двете с Джъстийн знаехме, че шансовете ѝ за успех са колебливи. От всичките нови лица, които издирихме, тя вероятно бе с най-големи възможности.

Пробните снимки на Тинкър ни развълнуваха до състояние на екзалтация. От снимките ни гледаше една жена, която излъчваше обаяние. Познавам нейния жив чар. Лицето ѝ е обрамчено от небрежно сресана дълга, къдрава, светлочервена коса, почти коралов цвят, който венецианките добивали преди пет столетия, като мажели корените на косите си с къна или с някакъв подобен боклук. И сядали на покривите на домовете си по време на силно слънце. В тази коралова рамка върху съвършено гладката кожа на Тинкър греят големи сребристосиви очи. Аз ги наричам очите на лунната река. Те изразяват много по-чувствена душа, в тях се крие много повече тайнство и има много повече острота, отколкото някога ще има в очите на Ейприл или Джордан. Нейните очи ви карат наистина да ѝ задавате въпроси, да следите живота ѝ отблизо. Но за сметка на това лицето на Тинкър без грим е едно съвършено бяло платно, сякаш албинос върху бяла хартия. Всеки майстор на художествения грим би паднал на колене в нозете ѝ.

Тинкър е от Тенеси, където е станала звезда на детския карнавал на красотата още на две годинки. Израснала под натиска за успех, на каквото са подложени такива деца.

Продължила да печели карнавалите до навършването на дванайсетата си година, когато с гръм и трясък навлязла в пубертета с всичките хормонални последствия като акне и наднормено тегло, тя, а не Брук Шийлдс. Трябвало да изминат почти шест години, докато порасне, докато разцъфне в сегашния си вид. Не е имала приятели, които да споделят терзанията на юношеството заедно с нея, никакви успехи в училище, но за сметка на това, слава богу, породил се интересът ѝ към четенето. Тя все повече се пристрастявала в доброволното си изгнание от злия свят.

— През последните години на прогимназията — каза ми веднъж Тинкър с мрачен израз — се осмелих отново да преглеждам списания за мода. Започнах да се гримирам и да си правя прическа. У мене се породих мисълта, че може би, но само може би... бих могла да си възвърна отново моята идентичност. Бих могла да работя като модел за списанията и да стана отново победителка. Ето защо дойдох тук.

Не си спомням дали съм изпъшкала шумно, или съм спотаила някоя въздишка: от всичките причини, породили у момичетата желанието да станат модели, най-лошата е търсенето на самоличността. Приемах всякакви амбиции — от спечелването на поклонници в цял свят до поредната сватба с рок звезда. Някои от най-преуспяващите и силни по характер момичета са в бизнеса просто заради парите. За мен този мотив е най-добър от всички. Но да търсиш самата себе си! При нас няма как да стане. Въпрос на здрав разум е да знаеш, че работа, която се основава на нещо толкова непостоянно, никога не може да даде на момичето онази самоличност, на която то се надява.

Джъстийн и аз разбрахме колко ранима е в емоционално отношение Тинкър. И все пак знаехме, че е решила твърдо да продължи да се явява на конкурси в различни агенции, докато подпише договор. Поради тази причина решихме, че ще е добре да я вземем и да я предпазваме, доколкото е възможно.

Тинкър току-що бе завършила курса на обучение, когато пристигна Габриел Д'Анжел. Джъстийн и аз бихме предпочели Джи Ен да избере коя да е друга от нашите манекенки, но не и Тинкър. Та тя дори не е стъпвала още на подиума. Не е започвала да гради кариера, а сега ще трябва да участва в наелектризираната атмосфера на шоу за модни облекла от пролетна колекция. Последното нещо, от което имаше нужда, бе да цопне в ослепяващото море от обществено внимание и реклама, които бяха неизбежни при откриване на новата модна къща „Ломбарди“. Но нищо не можеше да се направи. От „Джи Ен“ бяха направили своя избор.

Каквото и да стане, момичето поне ще види Париж.

— Може ли да си взема още един омар?

Точно зад мен, заел две седалки — една за него и друга за фотоапаратите, които той бе решил, че са много ценни, за да ги изпуска от очи, — седеше Майк Арън. И съвсем не се свенеше да си

поиска още един омар без „моля“. На мен езикът ми не се обръщаше да го направя. Майк Арън не ме разпозна. Той учеше в горните класове на гимназията „Линкълн“, когато аз току-що постъпих. Кой ще стане капитан на футболния отбор и едновременно с това капитан на баскетболния отбор — Майк Арън; кой ще бъде редактор на ежегодното издание на гимназията — пак Майк Арън; ами кой ще оглави фото клуба и ще стане председател на своя клас — естествено Майк Арън. Години наред той бе повече от легенда в училището.

Майк Арън беше момчето, по което аз страдах в прогимназията. Сега, когато онези години са минало, мога да си призная, че тогава бях повече от съкрушена. Аз обичах Майк Арън и по-късно, след като той завърши и изчезна нанякъде. Обичах го безнадеждно, диво, с чиста юношеска любов, каквато не съм изпитвала дори към своя съпруг Слим Кели и в най-хубавите ни дни. Как е възможно едно момиче да бъде толкова тъпо?!

А в какъв арогантен кучи син се бе превърнал сега, когато го срещнах отново? Не ми хареса прикритото му желание да се наслаждава, нещо, което аз мога отлично да разпозна у него, просто го подушвам. Не ми хареса неговата сила да пленява. Години наред го наблюдавах как използва своя чар над момичетата. Силата на този чар той вероятно бе отработвал пред огледалото, докато хипнотизира сам себе си. Една непринуденост като дадена от бога. Аз не вярвах на неговото пиперлийско подхилкване или на шумния му, толкова щастлив и безгрижен смях, нито пък на прекалено екстравагантния му, леко небрежен гангстерски стил. Копелето му, дори имаше същата коса като на Пол Митчъл.

4.

Пийчиз Уилкокс лежеше по гръб на килима в спалнята си в хотел „Плаца“. Държеше огледало точно над лицето си и внимателно се разглеждаше. После много бавно, без да си помага с ръце, седна и нито за миг не откъсна очи от огледалото. Най-накрая жената се усмихна доволно.

Чертите на лицето ѝ както в легнало, така и в седящо положение изглеждаха напълно еднакви, точно такива, каквито доктор Х. бе обещал, че ще бъдат, преди два месеца в Ню Йорк. Нито един мускул, нито част от кожата на лицето и не трепнаха под въздействието на гравитацията. Тя знаеше и по-добър вариант за проверка: трябваше да се огледа, като се наведе над огледалото, оставено на пода. Но това щеше да е сигурен начин да помрачи деня си. Колко ли жени знаят, че така наречената мисионерска поза в секса сваля петнайсет години от лицето на всяка от тях. Но само едно младо създание може да се остави да го наблюдават, когато то е отгоре и се навежда, при което цялата му кожа се отпуска. Да не говорим колко по-голямо е триенето в позата на ездач.

Отдавна беше, когато си позволяваше лукса да бъде ездачка, помисли си Пийчиз, докато звънеше на слугинята си да ѝ донесе чай от билки, сок от грозде и препечени филийки от бяло брашно с триците — нейната любима закуска. Да, наистина има много неща, които не се купуват с пари. Дори и с петстотинте милиона, които ѝ остави скъпият Джими доброволно, без никакви брътвежи за попечителство и които и осигуряваха само от лихвите пари за харчене. Той нямаше деца, към които да се чувства задължен, фондация „Уилкокс“ вече бе основана и Джими искаше тя да притежава всичко, което се купува с пари. А тя вече имаше в повече, отколкото бе нейният дял: добро здраве, хубава кожа... да не забравяме, че най-големият човешки орган е кожата, пищна коса и славно дупе, но той поиска да ѝ осигури и щастливо бъдеще.

Бедният скъп Джими умря, без да знае, че има определени неща, които с никакви пари не могат да бъдат купени. Пийчиз порови из паметта си за нещо ясно, реално, но успя да изрови само един самолетносач, един национален парк и швейцарско поданство. Нейното богатство бе повече от осезаемо. Но както се знае: само неуловимото, неосезаемото е от значение. Например като да имаш винаги щастливи сънища и в същото време да си на четирийсет и шест. Двете неща бяха взаимно изключващи се. От време на време кошмарните сънища я спохождаха, независимо от богатството и чистата ѝ съвест, а четиридесет и седмият ѝ рожден ден пристигна нечакан, неканен преди две седмици. Младостта бе вече непостижима, както и желанието да притежава Марко Ломбарди, който с пълно право би трябвало да бъде прикован с дълги ръждиви пирони върху гореща пещ на вечни мъки в ада заради онова, което ѝ причиняваше.

В най-добрия случай бе унизително за една жена да се захласва по всеки, който говореше за италианския дизайнер на облекло, все още неизвестен и с дванайсет години по-млад от нея. Ама не знаете ли, той ще придобие такава блестяща повсеместна слава, че би било фатална грешка човек да не прояви разбиране и да не го потърси. Ами да, може да ти призлее от страст. Има още нещо, което не се купува с пари, помисли си мрачно Пийчиз. Нямахше друга дума, освен „страст“, която така добре да обяснява чувството ѝ към Марко. Ако не беше такъв суров и пряк, това никога нямаше да се случи, мислеше си тя, докато обуваше клина си.

Пийчиз Маккой Уилкокс няма никакви проблеми с мъжете, каза си тя уверено и се зае със задължителните физически упражнения, преди да програмира на половинчасова работа един от прототипните уреди „Нордик Трак“, каквито тя имаше във всяка от четирите си къщи. А даже и във всеки хотел, в който възнамеряваше да остане за повече от една нощ.

Като се започне от баща ѝ, който държеше всичките павилиони за търговия с чай от Хюстън до Далас, тя винаги бе имала късмет с мъжете около себе си. Родителите и я ощастливиха с чудесни братя, те я обожаваха, а сестрите ѝ бяха безобидни. Винаги имаше върволици от приятели момчета до такава степен настойчиви, че ѝ трябваша години, за да се освободи от тях, разбивайки хладнокръвно сърцата им. Сякаш това беше нейното единствено задължение и тя най-накрая реши да се

омъжи за скъпия Джими, който не погледна нито една друга жена и така си отиде от този свят преди три години. Мъжът ѝ се занимаваше с петрол, разбира се. Наистина няма никакъв друг начин да се правят големи пари, ако не си в търговията с недвижими имоти, звукозаписната индустрия или да изобретяваш още някоя ненужна версия на компютърен боклук.

Пийчиз оплаква Джими цели шест месеца и после започна да пътува много. Нещо, на което възлагаше надежди, за да запази пред хората тъгуващия образ на вдовица и едновременно с това да запълни времето ѝ, без да я карат да се преструва на много заинтригувана от скучните светски срещи. Така редуваше вилата в Кап Фера за два месеца през лятото с Венеция през септември, Ню Йорк за празниците, след Коледа — Сен Мориц и, разбира се, отделяше достатъчно време, за да си почива от време на време в ранчото в Тексас.

Но неизменните най-важни моменти от нейния живот си оставаха ревютата на пролетните и всички останали модни колекции за облекло в Париж. Така се запозна с Марко Ломбарди. Пийчиз се ядоса от последните си мисли. Де да бе имала благоразумието да си стои в Тексас и никога да не се меси в хайлайфа, никога да не изпитва гъдел по нови френски дрехи, с които се появяваше според случая изрядно облечена, сега нямаше да знае, че съществува такъв главозамаян моделиер, който възбуждаше в нея неудържимо желание. И даже щеше да е щастливо омъжена за някой хубав мъж. Той предвидливо щеше да ѝ поръчва дрехи от шоу „Нейман“, а тя никога нямаше да знае разликата между Седмо авеню и Авеню Монтен.

Пийчиз се бе посветила изцяло на пищния си, цветист образ. Когато пожелаеше, можеше да изглежда като младо момиче и го постигаше, като съумяваше да охлади своя зноен по природа поглед, подстригваше по подходящ начин правата си пищна руса коса, която стигаше обикновено до раменете ѝ, променяше волтажа на усмивката си и укротяваше влечението си да купува само скъпи дамски тоалети.

Бога ми, една жена винаги може да изглежда като пиленце, ако се вслуша в добрите съвети, но горко ѝ, ако се откаже да сее навред сексапил, преди да е навършила шейсет... не, хайде да бъдат шейсет и пет, макар пиленцето и сексапилът да нямат нищо общо помежду си. А би ли я обикнал Марко отново, ако тя се подмлади? Пийчиз разтърси силно глава, за да отпъди безразсъдните си копнежи. Марко би могъл

да я обикне отново, ако тя е на двайсет и пет или дори на трийсет. В противен случай Пийчиз ще трябва да се задоволява с онова, което той ѝ дава: най-славния секс в нейния живот и нищо неозначаващата италианска галантност, която се изразява предимно в целуване на ръка. Но, о господи, когато той навежда тъмнокосата си глава над ръката ѝ, онези свои къдрици, съзнателно оставени по-дълги от обичайната мъжка прическа, и свежда очи с онези също така дълги мигли, докосва едва доловимо ръката ѝ с устни, които са прекалено изящно очертани за един мъж, а маслиновата му кожа излъчва топлина... дяволите да го вземат, че не е обратен! Ако той беше педераст, тя можеше да разчорли косата му, да го подразни, че красотата му е неопикуема, и да забрави за него веднага щом той излезе от стаята ѝ.

Но не, Марко предизвика и натрупа в нея сексуално напрежение, което никога не изчезваше, с изключение на няколко минути след като се бяха любили, и по време на сутрешните ѝ упражнения. Никой друг мъж досега не бе успял да вземе връх над нея. Никой друг мъж досега не бе я накарал да моли точно за това. Тя го срещна забързан нагоре по стълбището на „Диор“ преди повече от година и настоя нейната продавачка да ги запознае. Обърканата жена не успя да съобрази веднага какво да направи. Тогава Пийчиз съвсем импулсивно го покани още същата вечер „да пийне нещо“ на парти в нейния дом, знаейки добре, че нейните постоянни високопоставени гости могат да впечатлят когото и да било, особено един обикновен помощник-дизайнер.

Марко стоя само половин час, парадирайки с такава самоувереност, че на следващия ден всички жени от партито се обадиха и завистливо искаха да разберат откъде, за бога, е намерила този мъж. На тръгване той попита дали е съгласна някоя вечер да отидат заедно на хамбургер в кръчмата на Джо Ален.

Така се започна, спомни си Пийчиз. Слезе от уреда „Нордик Трак“, скоростна пътечка, от която сърцето ѝ биеше лудо. Желаният резултат бе постигнат. После се зае с тежестите, последната част от нейните всекидневни двучасови спортни занимания. Марко ѝ бе разказал всичко за учението си в Римската академия за изящни изкуства. След няколко години там разбрал, че щом като има талант да се занимава с история на архитектурата, с по-голям успех ще бъде да се заеме с архитектурата на човешкото тяло. Така че решението е в

резултат на неговото любопитство. Напуснал академията и станал ученик на прочутия моделиер Роберто Капучи, малко известен дизайнер в Съединените щати, но превъзходен артист за музейните работници в Европа и Далечния изток.

— Сградите се конструират по доста еднотипен начин. Основната им примитивна цел е да служат за жилище на човешките същества — каза веднъж Марко сериозно, подавайки ѝ парче пагубен шоколадов десерт в шумната зала на ресторанта, пълен с френски юпита, вкусили от американския опит. — Докато дрехите, които са също толкова първични и стари, са с хиляди варианти. Защо имаме толкова много различни опаковки, с които прикриваме раменете, гърдите, талията, бедрата, краката? А и те не се променят съществено с течение на времето?

Пийчиз си спомни, че на този въпрос не можа да скалъпи разумен отговор. Марко сякаш бе взривил част от мозъчните ѝ клетки и я бе превърнал в едно тяло, което иска само атрибутите на неговия пол. И единствено шлифовката ѝ добрите маниери на тексаска лейди, годините, през които довеждаше най-желаните мъже от университета в Тексас до състояние на главомайващ копнеж и страст по нея, възпираха Пийчиз да предприеме открити действия. Някои стари навици никога не се променят. На Марко му трябваше цяла седмица, за да спре тази игра на измамно, показно уважение и да ѝ даде онова, от което тя така неудържимо се нуждаеше.

Пийчиз Уилкокс сложи на пода двете десеткилограмови гири от страх да не ги запрати в яростта си през прозореца на хотела и да убие някой от пешеходците по Авеню Монтен. Марко не бе отговорил на нито едно от обажданията ѝ вече пети ден. Как смее?

Защо посяга за цигара, след като от три години не купува, запита се раздражен Марко Ломбарди. За цяла година не бе запалил дори и една цигара. Защо точно сега, когато неговите модели за колекцията от пролетни облекла бяха вече окончателно определени. Когато най-модните образци бяха вече готови? Дали не го сърбяха ръцете да започне нова, различна от направената колекция, която би била по-подходяща за цирковата арена с по-силното си чувство за хумор, отколкото моделите на Жан-Пол Готие, по-близо до вулгарния

стриптийз, отколкото облеклата на Версаче, по-претенциозно пищни, отколкото моделите на Лакроа, и по-абсурдно авангардни, отколкото колекциите на Вивиан Уестууд? С други думи, колекция, която да предизвика такъв шок, дори скандал, че пресата да бъде принудена да отрази това събитие.

Марко излезе припряно от ателието си, преди да са го обзели други, по-тревожни и недостопочтени мисли. Забави се малко, защото го спря секретарката му — францужойка на средна възраст, със строги маниери и безизразно лице. Тя го погледна остро:

— Вие би трябвало да се заемете по-скоро с отговорите на тези обаждания, мосю Марко. Имам дълъг списък на хора, които очакват да им се обадите най-късно до утре. Потърси ви по телефона отново и мадам Уилкокс.

— Кажете ми, скъпа мадам Елза, колко лошо ще стане, ако не отвърна на тези обаждания? — Марко можеше да превръща гласа си в ласка.

— Аз... но вие знаете колко са важни те — секретарката се опита да бъде, доколкото е възможно, по-строга. — И ако не им отговорите днес, те ще са ви грижа и утре заедно с много нови.

— Гледали ли сте „Отнесени от вихъра“, скъпа мадам Елза?

Тя го погледна внимателно. Той бе най-непредсказуемият мъж, с когото някога ѝ се бе налагало да работи. Дизайнерът дълго време я караше да се обръща към него с малкото му име, но тя отказа. Най-накрая му позволи единствено да се шегува с нейното нежелание. Това установи помежду им едни приемливи формални отношения. Всеки знае, че италианците са като децата, човек трябва да им прощава лудориите. Разбира се, тя беше достатъчно интелигентна, за да проумее, че той разчита на своя външен вид — изключително привлекателен. Този коз, той използваше в своя изгода. А тя можеше само да се поздрави, че се е отказала да стане една от неговите прехласнати поклоннички като останалите жени, които работеха в ателието.

— Гледала съм филма, разбира се — призна секретарката. Трябва някой да го принуди да се подстриже — помисли тя. Един сериозен моделиер не бива да има вид на див млад студент по изкуство, да препуска из Париж в сако от туид, фланелени панталони и

шал, омотан около врата му, макар и да е като изваян от Микеланджело.

— Сигурно си спомняте последната фраза от филма, че утре отново е ден и Скарлет утре ще се притеснява и ще му мисли, нещо от този род? Разбирате ли, аз просто не съм в настроение да звъня по телефони — усмихна се Марко на секретарката си по начин, който ѝ даваше да разбере, че той не би признал това на никой друг, освен на нея. Усмивка, с която я примамяваше. — Имам нужда малко да се поразходя... Имам нужда да избягам. Вероятно съм поизнервен, нали, мадам Елза? Не е ли нормално? Вие не се ли притеснявате малко за мене?

Тя кимна без особена охота. Бе работила прекалено дълго в модните къщи, за да не се чувства притеснена преди представянето, на която и да е колекция, но все пак тези телефонни обаждания...

— Ние обаче не трябва да изпускаме нервите си, нали, не точно вие и аз? — наведе се Марко над бюрото ѝ, загледан настойчиво в нея. — Всеки дизайнер в Париж започва да го тресе по това време на годината. Защо да приличаме на другите? Хайде, нека да променим темата, мадам Елза — той притисна леко ръката ѝ, а в гласа му прозвуча нотка на ласкаво нареждане. — Да знаете само какво удоволствие ми доставя вашето име! Можете ли да си представите, макар и познато, то е музика за моя слух, то трепти във въздуха... Елза... да, вие наистина сте щастлива, както и вашият съпруг.

— Благодаря — отговори тя, потискайки доволната си усмивка. — Както знаете, това е името на моята баба.

— Доброто, изтънчено старо време. Да, то наистина ви отива. Ако облеклата имаха имена, както е било някога, аз бих кръстил моя първи модел „Елза“ във ваша чест. А сега ви оставям да отблъсквате атаките на варварите, когато се струпат пред портите.

— Но ако мосю Некер се обади отново? — разтревожи се тя. — Или пък мадам Уилкокс?

— О, мадам Елза, как може да ме питате за това? Вие сте жена с въображение и чар. Измислете нещо... Разчитам изцяло на вашия такт. В края на краищата дори и монсир Некер не може да очаква, че ще стоя цял ден тук затворен като момченце, когато въодушевлението извира отвсякъде. Не казвайте нищо на мадам Уилкокс. Изчезнал съм, това е всичко, което знаете за мене. До утре, скъпа мадам Елза.

Марко се измъкна от своята секретарка, от тази превъзходна, праведна и бдителна жена, която Некер бе настанил в неговия кабинет, за да е сигурен, че дизайнерът ще е под око. На него му трябваша само няколко дни, преди да разбере кои са нейните слабости: все още младежкият ѝ вид, красивата форма на ушите ѝ, нейните тънки глезени и малкото ѝ име. Тя никога повече няма да служи отново на Некер, защото сега получава нареждания единствено от Марко. Той може да предизвика руменина по страните ѝ, когато си пожелае.

Ателието и кабинетът на Марко се намираха в една сграда на улица „Клеман Маро“, зад ъгъла, където беше управлението на „Джи Ен“ Той тръгна и изведнъж си спомни роклята, която разкъса вчера, щом я видя върху манекена. Затича се с все сила по стълбите към ателието, където роклята бе ушита отново от неговата най-опитна шивачка, безпогрешната мадам Жинет. Тя бе работила преди Втората световна война в модна къща „Ланвин“, след войната в „Диор“, докато не бе привлечена от „Ив Сен Лоран“. Сега, петнайсет дни след добре платеното си излизане в пенсия, Некер я бе убедил да започне отново работа за тази изключителна колекция. Марко я завари наведена над машината и нежно обгърна раменете ѝ. Жената спря и вдигна очи към него.

— Е, всичко ли е добре, напредваме ли?

— Вие знаете не по-зле от мене, че пришиването на шифон на верев е бавна работа — отговори тя уморено и свали очилата си с въздишка. — Аз съм изтощена.

— Не искате ли да ми позволите да хвърля поглед на чудото, което сте измайсторили? — прокара той пръст по брадичката на жената и подръпна леко ухото ѝ?

— Вие искате да видите всичко на всичко, дали мога да спася тази рокля — промърмори тя. — Трябваше да му мислите вчера, когато я оставихте на парчета, разкъсали сте шева на няколко места.

— Напълно сте права. Ако ви я бях дал на вас от самото начало, това никога нямаше да се случи. Но онези шевове бяха ужасни, признайте го, скъпа. Половината от онези млади момичета не си знаят занаята. Аз просто си изпуснах нервите.

— Вие сте един див, луд италианец — укори го тя, без да повишава тон. — Мосю Диор никога не би избухнал, бедният, та той беше кротък като агънце.

— А мосю Ив Сен Лоран? — пое той загрубелите ѝ ръце и взе да разглежда възглавничките на пръстите ѝ.

„Не би казал и една дума напреки. Истински джентълмен.“ Но дори когато Ив Сен Лоран бе млад, чудото на Париж, дори когато тя бе по-чувствителна към мъжкия чар, той никога не можеше да я зарадва с такива хубави думи, както мосю Марко, помисли си възрастната жена. Ах, тези италианци, на тях не трябва да им се позволява да минават границата на Франция. Те са неотразими с тези свои очи, с техните усмивки. Особено това момче.

— Вие имате красиви ръце, мадам Жинет — каза Марко замислено. — Те обясняват защо вашата работа е изрядна.

— Обикновени ръце — смути се шивачката. — Ръце на стара жена — добави тя, опитвайки се да ги отдръпне, но той ги задържа здраво.

— Не, вие не можете да осъзнаете... когато човек създава красота година след година, ръцете му я отразяват. — Той пусна бавно ръцете ѝ, но преди това се докосна до възглавничките на всички пръсти и ги целуна ред поред. — А сега мога ли да видя този шев? Прекрасно! Точно на това се надявах... вие сте го спасили. Тази рокля ще бъде хитът на колекцията.

Тя се изправи разтопена от гордост и му се усмихна притеснително.

Той я накара да се почувства отново млада, господ да го благослови. Но да разкъса роклята?! Е, какво да се прави, той кипи от страсти този италианец, но трябва да се подстриже.

— Непременно! Тези дни. До утре, разчитам на вас.

По стълбите Марко си помисли, че ще мине поне още една седмица, преди Жинет да започне отново да ги заплашва, че ще напусне, оплаквайки се от своята умора и напреднала възраст. А може би две седмици, ако той има късмет. Защото нейните умения ще са му от полза. Дойде ли времето манекенките да облекат моделите, тази остаряла, уморена жена ще бъде безценна.

Трябваше да си вземе палтото, осъзна Марко. Сутринта се заблуди от яркото слънце. Може пък да е топло в този град, но не, навън цареше истински парижки студ под измамната слънчева

светлина, при това беше и влажно. Той зави към един малък италиански ресторант, където се настани на празния бар и си поръча двойно еспресо.

О, господи, трябва му малко почивка! Промяна! Но и почивката, и промяната бяха последните неща, на които можеше да се надява през тези седмици, преди да се сбъдне денят на неговите мечти. А може би щеше да бъде представен във всички издания за модни облекла като неудачник. Щеше да бъде представен на всички изтъкнати журналисти и купувачи от целия свят, щеше да бъде представен по Си Ен Ен, в „Мода“, „Зинг“ и „Пазар“, в „Ню Йорк таймс“ и „Фигаро“. Вероятно и в малките вестници в най-дълбоките провинциални градове, заспали дълбоко в селските райони.

Защо досега, опиянен от амбицията си, не бе забелязвал, че никой друг не е подлаган така на суровата оценка на публиката, колкото един нов дизайнер? Начинаещият актьор може да изиграе своята първа роля, без никой да разбере, освен ако тя не му донесе слава. Един потенциален шампион в тениса може да загуби някоя от предишните си срещи, но без да се страхува, че ще го освиркат от всички страни. Докато всяка жена смята себе си за опитен познавач на облеклото.

Модата бе интригуващо четиво, за което се пишеше най-много, често, придружено с много снимки, за да привлече погледа веднага. И всяка нова колекция се посреща с всеобща похвала или с безразличие. От главния редактор на „Ел“ до продавачките в магазините „Приюник“. Той можеше да си ги представи как зарязват щандовете си, за да се скупчат над снимките във вестниците. С искрящи очи, ясни като мъниста, а погледите им копирани от най-богатите клиенти, които по време на ревютата ритуално настаняваха на първия ред до подиума, те оценяваха веднага кой модел какъв е.

„Ломбарди ли? Хм... никога не съм чувала за него, май е някой нов. Ти какво мислиш? Да, съгласна съм, не е моят стил дори и да мога да си позволя някоя дреха. О, виж я само Клаудия в това сладко мъничко сако «Шанел»... ето сега нямам нищо против да си имам едно сако като това. Ами ти? Може да се носи дори с джинси.“

Така Марко се приближаваше до мига, за който бе работил през целия си живот. Възможно ли е да не успее да го овладее, питаше се

младият дизайнер? Дали така са се чувствали и другите дизайнери пред своите първи колекции?

Нямаше как да разбере, нито пък кого да попита, защото моделиерите, както и съперниците оперни певци или боксьорите преди спаринга не се събират, за да споделят един с друг какво изпитват. Опитва се да си представи големите дизайнери в състояние на несигурност, в каквото той самият бе изпаднал сега, но не успя. Знаеше, че Ив Сен Лоран е превърнал във фетиш своите ритуални нервни кризи — мъченик пред олтара на модата, изнемоощяла фигура на Христос, която умира отново и отново преди всяка своя нова колекция, — но за такъв гений имаше само едно място.

Марко си поръча още едно еспресо. Радваше се, че е все още сам, че никой не се появява, за да си пийне едно преди вечеря. В този зимен ден би трябвало да свърши три дузини задачи, а зад прозореца вече припаднаше здрач. Щеше да търси решение поне на сто детайла, а дори не знаеше кои са трите манекенки за неговото шоу. Господ да му е на помощ. Как ще му се извинява Некер заради тези три съвсем зелени момичета. На него му трябва сигурност, не кой да е, а опитни манекенки, които умеят да направят всяка дреха красива. Манекенки от първа величина, за да могат фотографите веднага да ги вземат на фокус. Но не, Некер бе решил да се намеси, обявявайки конкурс, сякаш той щеше да представлява отново цялото правосъдие на Париж. Как можа Некер да направи такъв престъпно глупав лупинг?

Идеше му да убие Некер! Цялата неприязън на Марко изведнъж се насочи към този мъж, който го бе поставил в такава неизгодна позиция. Какво право има този швейцарски буржоа да налага своя вкус за представянето на колекцията? Неговото финансово състояние ли му дава волността да командва? Той реши на своя глава представянето на колекцията да стане в огромна зала със стенописи от облаци в салона за красота, където има минерален извор. Салонът се намира под „Риц“. Според него там големият басейн може да бъде покрит и залата с гигантски размери да се превърне в място за всякакви развлечения и представления.

— Трябва да стане истинско гала ревю, Марко — бе заявил Некер. — Ние ще започнем късно вечерта, тогава атмосферата ще е за черни папийонки, а накрая ще има бюфет. Такъв е единственият начин за първа поява на един непознат дизайнер. Пресата и заможните

клиенти са се нагледали на такива невероятни представления, организирани от известните ти колеги, че ако паднеш по-долу, те никога няма да те вземат на сериозно. Само свръх идеите и мегаломанията могат да ги завладеят по време на кое и да е ревю. Към такива хора е нужен по-особен, изискан подход.

Как така, по дяволите, Некер разбира от тези неща? Той е бизнесмен, преуспяващ бизнесмен, но все пак само бизнесмен, собственик на мелници, купувач на чужд талант, търговец, ловец на мимолетни илюзии, на надежда в парфюмени шишенца. А не дизайнер, за бога, нито пък артист, чиито изяви трябва да са на нивото на неговите емоции и въображение, артист, който търси начин да създаде нещо ново.

Но Некер все пак е умен. Не може да не му се отдаде дължимото на този кучи син. Достатъчно умен, за да разбере, че Марко, локомотивът, който тегли целия влак, сега е останал без гориво. И, разбира се, няма никакъв начин да направи сам за своята първа и толкова важна колекция представяне като фойерверк. За тази цел гърбът му трябва да е балиран с невероятно много пари.

— Ти ще си получиш полагаемите пари, Марко, една доста кръгличка сума, не можеш да не го признаеш. Но аз нямам никакво намерение да ти давам и троха от печалбата. Първо, защото печалба може и да няма. „Джи. Ен.“ поема своя обмислен риск при подкрепата на някой начинаещ дизайнер. Все пак за мен това е спекулативен риск, една инвестиция, която може и да се провали. И аз като останалите губя пари от изработването на облекла за висшата мода. Всяка продадена дреха ни струва много повече от разходите, вложени за нея. Ти знаеш, че висшата мода съществува единствено заради славата, която носи. А за конфекцията са нужни няколко сезона, докато се наложи и докаже колко печалба може да донесе. Същото се отнася и за парфюмите, с тази разлика, че при тях минават години, за да стигнат до пазара. Марко, аз признавам таланта ти, но работата си е работа.

През целия си живот робуваше срещу заплащане, като помагаше или сам изработваше модели за други. Сега се появи възможност да си направи име. И така той яхна случая, разбира се, а и Некер добре знаеше, че младокът ще се справи. Но този младок никога нямаше да прости на швейцареца отказа да му подхвърли дори трохите от

трапезата си. Докъде ще стигне модата без щедри мъже дарители и малкото жени, които имат талант да изработват моделите?

Хвана се, че опипва джобовете си за цигари. Тези свободни часове, вместо да го успокоят, го изнервяха още повече. В следващия брой изведнъж Марко осъзна, че му трябва жена. Кога беше за последен път с жена? Преди две или три седмици отдели малко време за секс.

Да, точно така, трябва му жена, една непретенциозна жена, с която няма нужда да си разменя и две думи. Нещо, което не можеше да се каже за харпиите край него, за тях са нужни безкрайни прелъстявания. Докато той сега иска веднага едно кратко, брутално освобождаване от нервното напрежение, което може да му осигури само проститутка, а той никога не се е занимавал с проститутки. Марко взе да обмисля вариантите, които му бяха подръка. Дори погледът му се съсредоточи, сякаш преглеждаше най-внимателно менюто в някой нов ресторант.

След секунди въздъхна примирено. Нямаше време, дори да си направи труда да търси, която и да е, освен Пийчиз. Тя му досаждаше вече от шест месеца. Нейните домогвания и опити да го обсеби вбесяваха Марко. Освен това бе изцяло на негово разположение, дотолкова достъпна, че той се отнасяше към нея винаги пренебрежително. Дори и сега, когато би трябвало да следва завидната си световна програма за пътешествия, когато би трябвало да е в Ню Йорк за дузина галапредставления, тя най-безсрамно сновеше из Париж и се опитваше да се добере до него. Възможно ли е това да е същата жена, с която спа една нощ и към която преди това бяха насочени мислите му като за труднодостъпна жена? Жена, с която той си бе направил труда да води свръхинтелектуални разговори, за да я впечатли? И как би могъл да си представи, че постоянната клиентка на „Диор“, жена със световна слава заради своето богатство и социално положение, би била толкова лесна, така ненаситна, без никакво чувство за достойнство, каквото би трябвало да има на тези си години?

Марко реши, че нейното телосложение и глад за секс му съответстват напълно — чифт разтворени бедра и никакви въпроси. Той веднага се обади по телефона, за да бъде сигурен, че тя е в апартамента си, и след минута се упъти към „Плаца“.

Пийчиз остана доволна от себе си, когато затвори телефона. Със сладко и равно гласче тя му каза да я навести още сега, но не го предупреди, че е организирала коктейл парти за една доста внушителна група от тексаски гости, някои от които седяха вече в просторната гостна и загребваха с лъжици от поднесения хайвер.

Вместо дискретната лична прислужница, която обикновено отвеждаше Марко до апартамента, този път след позвъняването на вратата се появи иконом, облечен в бяло сако, а сервитьорът пое шала на госта.

— Мадам Уилкокс е в голямата гостна стая, монсир — съобщи му сервитьорът.

Марко си представяше, че Пийчиз се е излегла в очакване в малката стая на меката светлина на изкусно изработените лампи. Виждаше я в един от нейните най-малко сто изпъстрени с бродерии пеньоари. Но се стъписа, когато тя излезе насреща му, след като се отдели от група свои земляци, настанени до камината. Тази вечер Пийчиз бе същинска Екатерина Велика, облечена в кадифен вечерен костюм. Сакото следваше плътно линията на фигурата, бе бродирано със златисти нишки, а маншетите му, както и широката пола бяха гарнирани със самур.

Той пое ръката ѝ и я целуна от вътрешната страна на китката. Знаеше, че на такова място никой от гостите няма да погледне на тази целувка като на интимен жест, какъвто те не биваше да си позволяват пред хората.

— Шампанско? — запита тя, сякаш се бяха разделили преди пет минути. Обилно начервените ѝ блестящи устни се разтеглиха в усмивка.

— Защо не ме предупреди, че имаш гости?

— Но, Марко — отвори тя широко красивите си очи с престолено учудване, — всяко едно от тези престарели момичета е добър, потенциален твой клиент. Имаш цяла вечер, за да ги очароваш, а после ще продължим с вечерята.

— Аз не съм дошъл, за да продавам дрехи.

— Наистина ли? — отвърна тя, сякаш учудена, докато го водеше към стаята. — Хайде влез и кажи „здравейте“ на семейство Андерсън, Селма и Ралф от форт Уърт, а тези чудесни хора са Бети Лу и Ханк

Къртис от Хюстън. Представям на всички ви Марко Ломбарди, той е дизайнер на облекла и скоро ще започнете да чувате много за него.

Докато се здрависваше с тексасците и слушаше Пийчиз да посреща друга двойка, която току-що влизаше в стаята, Марко си обеща да напусне след три минути, просто ще се изниже незабелязано от стаята, ще отиде до асансьора, без дори да си вземе довиждане с Пийчиз. Той помоли за уиски, изпи го на един дъх и поиска още едно.

Пийчиз представи Марко на по-голямата част от гостите и се забавляваше точно толкова, колкото нейните приятели изобщо не го забелязваха. Те бяха твърде много доволни да се видят едни други, затова набързо го удостояваха с усмивка и не си правеха труда да губят повече време за някакъв чужденец, пристигнал ни в клин, ни в ръкав. Марко говореше свободно френски и редките му грешки бяха отбелязвани винаги като очарователни, докато в английския език той не се чувстваше като у дома си. Говореше го, но произнасяше думите с подчертан италиански акцент. Застанал малко встрани от останалите, той наблюдаваше как Пийчиз парадирва със своето престорено безразличие към него, при това го правеше брилянтно, фино, като обработката на едрите и несъмнено истински диаманти в нейните обеци. О, да, тя знаеше чудесно, че прави своите богато облечени приятелки да изглеждат сиви, безвкусни провинциалки в сравнение с нейното ослепително ярко присъствие. Марко усети, че го обзема ярост, докато тя бе центърът на вниманието на всички. Значи си мисли, че той ще се навърта тук цяла вечер около тези креатури, така ли? Италианецът прекоси поривисто стаята, хвана стопанката за единия лакът и я дръпна настрана.

— Искам да си поговоря с теб.

— Това не е възможно точно сега, не виждаш ли?

— Отивам в спалнята ти, тръгвай след мене.

— Няма да правя нищо подобно. — Очите на Пийчиз присветнаха злобно.

— Скандал ли искаш?

— Не върши глупости, Марко.

— Ще завъртя на мига такъв скандал, че твоите приятели ще разказват за него на всеки в Тексас, обещавам ти.

— Това е изнудване!

— Тръгвай след мене. Предупреждавам те — повтори той и взе да си пробива път през голямата стая, прекоси преддверието и през малката гостна влезе в спалнята.

След няколко минути тя също дойде, поруменяла от триумфалната си вечер.

— Сега щастлив ли си? — запита го, сякаш се обръщаше към дете. — Какво точно си мислиш, че доказваш, освен дете проявяваш ужасяващо лошите си маниери?

— Затвори вратата след себе си.

— Връщам се отново на партито — отговори тя и се обърна да излезе.

Той я отблъсна бързо, заключи тежката врата, след което сграбчи ръката ѝ така силно, че тя нададе вик от учудване и болка.

— Аз съм решил да те чукам. Сега. Тука.

— Дяволите да те вземат! Ще крещя. Марко! Пръстите ми!

Той я притисна до вратата и започна да се търка яростно в нея. Пенисът му се беше вече втвърдил и набъбваше бързо.

— Спри! Пусни ме да изляза! — Пийчиз се изуми, не можеше да повярва какво ѝ се случва.

— И не мисля — прошепна той. Бе хванал здраво ръцете ѝ. Благодарение на невероятната си сила Марко бързо я повдигна и я тръшна на леглото. Докато тя се опитваше да се изправи, той сграбчи тънките ѝ китки с едната си ръка, а с другата отметна полата ѝ и смъкна копринено-дантеленото ѝ бельо, така че долната част от тялото ѝ се оголи. Останаха само жантиерите и чорапите.

— Пусни ме! — изкрещя тя.

— Никой няма да те чуе, не и при този шум в гостната. Млъкни или викай, няма никакво значение — изсумтя той, докато разкопчаваше ципа на панталона си.

— Марко, недей! Спри! Не го прави!

— Ти умираш за това, не се преструвай — разкъса той копринените ѝ гащета и разтвори насила бедрата ѝ.

После притисна коленете ѝ така, че краката ѝ се изправиха. Задържа бедрата ѝ в това положение, колкото да може да легне върху нея. Тялото му вече не ѝ даваше възможност да се движи. Тогавя тя започна без никакъв резултат да го налага по гърба с юмруци, а краката

й се мятаха във въздуха. Той се надигна само толкова, колкото да извади пениса си.

Когато го вкара в нея, усети такава невероятна възбуда от новото усещане за сухота и от съпротивата ѝ, че повече не чуваше нейните молби да я остави. За него вселената се превърна в чудовищен оргазъм, който се надигна от основата на гръбнака му. Дори и въоръжен мъж не би могъл да го спре в онези мигове, когато използва Пийчиз така безмилостно. Остана за секунди без сили от серията спазми, които го накараха да реве като животно.

Когато и последната капка се изцеди от него, Марко се отдръпна, като се задържаше на ръцете си, и погледна Пийчиз. Очите ѝ бяха затворени, а изражението на лицето ѝ му бе непознато.

— О, не се притеснявай. Ще те накарам и ти да свършиш — обеща той със секнал дъх. — Ще го направя с езика си, ти обожаваш този начин.

Тя отвори очите си, в чийто поглед той прочете гняв.

— Ако ме докоснеш, ще поръчам да те убият — процеди думите си Пийчиз със студен, равен глас.

— Недей да играеш мелодрами — присмя ѝ се провлечено Марко. Ако тя иска да се представи пред него ядосана, изобщо не може да го впечатли. Нито една жена не го желае така трескаво, както тази тука.

Пийчиз се измъкна за секунда от хватката на ръцете му и застана до леглото.

— Махай се. Пръждосвай се от леглото ми, пръждосвай се от тази стая, махай се веднага — изкрещя тя.

— Абсурдно е, но ти си сладко момиче, знаеш ли? Само се погледни, безупречна си, дори хубавата ти косица не се е разрошила. Хайде ела, върни се, дай да те полижа. Имам нужда да те вкуся и по този начин. Ти ще свършиш така скоро, така хубаво, точно между устните ми, точно върху езика ми... ще бъде хубаво, толкова хубаво, дори по-добре и от миналия път, обещавам ти. Това искаш ти, хубавице, затова си така ядосана, не разбираш ли? — убеждаваше я той и ѝ махаше да се върне в леглото.

Пийчиз му обърна гръб, настъпи в бързината чехлите си, след което ги изрита, оправи полата си, погледна се в огледалото и излезе от стаята. Всичко това за секунди.

Марко изруга, когато видя, че вратата е все още широко отворена, а той лежи на леглото със смъкнати панталони и с увиснал пенис. Побърза да се оправи и да се насочи към изхода. През секундите, които му трябваха сега, за да намери гардеробиера, Марко чуваше как звъни смехът на Пийчиз в голямата стая — тя отново забавляваше своите гости.

5.

Вероятно трябва да се чувства виновна за това, че не остави възможност на Франки и я принуди да замине, при това без да ѝ отдели достатъчно внимание, помисли си Джъстийн. Но, от друга страна, я изпрати на летището с накупените за нея нови тоалети и преди всичко я освободи от бясната суматоха на задълженията ѝ тука — един вид шокова терапия, Франки имаше нужда от нея, за да се възстанови от душевния срив, в който изпадна след развода си.

Да, помисли си Джъстийн, докато сновеше неуморно от своя кабинет до главната зала за поръчки, крайно време беше да предприеме нещо. Кой знае как щеше да завърши това момиче, ако някой не се погрижи за нея. Всъщност тя би трябвало да направи нещо подобно още преди една година, но не ѝ се удаде подходящ случай. Междувременно остана без сили да предлага едно или друго решение, да я съветва предпазливо. А силите ѝ и без туй бяха отслабнали с годините от изморителната работа с неопитните момичета. Трябваше постоянно да изисква от тях, да ги държи нащрек, докато добият професионални навици. После Джъстийн слезе до нивото да се заяжда с Франки, но дори и това не оказа никакво влияние на нейната приятелка. Тази особа дяволски се инатеше, стъпила здраво на онези свои гигантски крака, с които така много се гордеше. Действаше като задвижена от мощния център на гравитацията в нейния слънчев сплит, дотолкова мощен, че човек почти можеше да го види. Марта Греъм има много грехове за изкупуване, помисли си тя мрачно накрая.

Джъстийн изрита обувките си, отпусна се в креслото и вдигна краката си на масата — положение, в което би трябвало да си отпочине. Вдъхна дълбоко няколко минути — така както казва Пилат, — а после тръсна нервно глава и започна да гризе лака на ноктите си — нещо, което не бе правила от двайсет години: Франки наистина успя да я нервира. Джъстийн се ядоса още повече. Не можеше да гледа как някой попилява сам себе си! И в случая нямаше друг начин да сложи

нещата в ред, като знае, че нейната приятелка има от бога дадени качества, които ще са от полза за цялото пътуване.

Франки е такава едно възхитително, влудяващо същество, с изумително тяло, към което тя въпреки всичко се отнася като към ненавистната си сестра близначка. От деня, в който Джъстийн повървя с нея по улиците, разбра, че това момиче дори не забелязва, че мъжете се обръщат след нея. Мъже, които са заинтригувани, привлечени от мълниеносния ѝ поглед (уловили всъщност нищожна част от нейната искряща виталност), от гордата ѝ осанка. Цялата тя сякаш носи белезите на нещо необичайно още от самото си раждане. Дяволско момиче. Не се вмести в никакви рамки. Казано ясно, помисли си накрая Джъстийн, Франки се носи непрекъснато като на сцена — с високо вдигната глава, леко наклонена върху изящната ѝ шия по начин, който иска да каже, че тяхната стопанка има разрешително свише да се държи дръзко. Всяка сутрин това проклето създание прекарва по двайсет минути пред огледалото, за да нанесе толкова много грим по лицето си, че той да се вижда от втория балкон на най-големия театър в света, след което за пет секунди, този път вече без дори да хвърли поглед към огледалото, събира дългата си кестенява коса на темето и я закрепва с две игли, направени от броня на костенурка.

Ако Франки бе модел, помисли си Джъстийн, тя би ѝ подпалила задника още щом качи първите два килограма. Да не говорим за нейното твърдоглавие винаги да скрива неоченимото си богатство — великолепната коса! Слава богу, че не може да скрие поразително драматичното си лице. Не става дума за поредното красиво лице, нито пък за поредното миловидно лице, а, благодаря ти господи, за нещо много по-интересно — за лице, което прелива от жизненост, от смях и тъга, макар Франки никога да не би признала, че в нея има нещо изключително, нали си е една вироглава кучка! Франки страда от манията, че животът ѝ е непрекъснат модерен танц, ето това е нейният проблем. А не знае ли, че дори добре платената високопрофесионална танцьорка, която се издокарва всеки божи работен ден като че ли след миг ще излезе на сцената, би трябвало да се лекува? О, дяволите да я вземат, Франки не е неин проблем.

Джъстийн се вслуша в шумовете през отворената врата на кабинета ѝ. Всяка от служителките разговаряше по телефона както винаги, но в гласовете им се усещаше понижено внимание, сякаш до

една работеха по навик, вместо да бъдат нащрек от всяка бъдеща възможност, скрита в разговорите им като индиански следотърсачи от старите филми, заслушани в тракането на железопътните релси.

Обясняваше им много пъти, че ако те могат да ѝ кажат защо някое от момичетата не е наето на работа, тя би могла да научи много повече за тяхното бъдеще, така както и от внезапните поръчки за друг от моделите. Очакваше такава информация от тях и от никой друг. Дали това бе следпразнично отпускане? Нито една агенция в техния бизнес не можеше да си позволи подобно нещо. Работата им бе целогодишна. А точно сега Джъстийн нямаше настроение да отиде при служителките и да ги разпитва как стоят нещата. О, да ги вземат дяволите, и букърите също.

Усещаше... как в гърдите ѝ натежава някаква тревога... като че ли нещо лошо щеше да се случи, без да има причина. Би трябвало да изпитва невероятно облекчение. Бе очаквала с нетърпение деня, когато момичетата ще заминат за Франция, застинала като при парализа от инстинктивната реакция на сетивата: да избяга или да се бори? Искаше да избегне примката, хвърлена от баща ѝ, за да я улови, Франки, момичетата и представителите на „Зинг“ бяха излетели най-накрая благополучно, но тя все още усещаше, че нищо не бе решено. Може би точно там е проблемът? В отсъствието на Франки офисът изглеждаше безлюден. Макар и да знаеше, че тя вече води делови разговори, Джъстийн изпадна в положението да се осланя точно на нея и на успешното представяне на групата.

Ами ако Некер пристигне в Ню Йорк и, току-виж, влезе в кабинета ѝ?

Проклятие! Джъстийн не разбра как скочи на крака, сърцето ѝ биеше бясно, сякаш той наистина се е появил на вратата. Точно такава една налудничава мисъл я събуждаше посред нощ обляна в пот вече три пъти. Затвори вратата на кабинета си плътно и седна зад внушителното бюро. Единственото място на света, откъдето тя се чувстваше в състояние да направлява нещата. Трябва да се освободя от тази мисъл, нареди строго сама на себе си Джъстийн. Иначе ще стана жертва на собствените си мрачни предчувствия, на страховете си. И какво в крайна сметка постигнах, като не заминах за Париж? Просто отложих събитията. Разбираше прекалено добре фактите, за да не осъзнае, че сблъсъкът ѝ с Некер е неизбежен в бъдеще. Тя просто

изживяваше случилото се, дяволите го взели, вместо да действа. Обратно на начина, по който иска да живее живота си.

Обикновено при Джъстийн бе така: не се криеше, признаваше всичко пред самата себе си и взимаше решение без излишни приказки. Тя обичаше да мисли за себе си като за решителна жена, жена от края на двайсетото столетие, която работи и държи собствената си съдба в ръцете си.

И все пак един от стълбовете, на който се крепеше нейният живот, съвсем не е от най-здравите, без значение е, откъде и как ще го погледне човек, замисли се Джъстийн. Когато тя бе на тринайсет години, веднага след първата менструация, майка ѝ реши, че е време да каже на дъщеря си някои неща за баща ѝ, като започне от факта, че той е жив. До онзи момент момичето знаеше, че са го убили във Виетнам.

— Той беше първият мъж, с когото се любих. Още щом разбра, че съм бременна с тебе, ме изостави на произвола на съдбата. Оттогава не съм го виждала и не съм чувала нищо за него. Принудена съм да ти кажа тези неща, Джъстийн, сега, когато вече си жена и можеш да забременееш. Най-важното за тебе е да знаеш какво може да ти направи, да ти причини всеки мъж, без значение колко се обичате. Ти не бива никога, за нищо на света да забравяш урока, който получих аз.

— Но кой е моят баща? — бе питала тя майка си отново и отново. — Как изглежда? Как е могъл да те изостави така? Как се запознахте? Колко дълго бяхте заедно? — момичето задаваше безкрайни въпроси, докато най-накрая разбра болезнено огорчено, че майка ѝ няма намерение да ѝ даде никаква информация, колкото и да настоява за правото да научи за своя баща.

— Не е важно да знаеш каквото и да е за тази особа, скъпа моя — бе неизменният отговор на Хелена Лоринг — освен онова, което той ми причини. Ако ти беше момче, нямаше да се чувствам задължена да ти кажа дори и една дума за случилото се. Въпросът е приключен, Джъстийн. Аз изстрадах правото си да запазя за мен всичко останало, свързано с твоя баща.

Нито един въпрос повече, продължаваше да мисли Джъстийн. Нейната майка не бе човек, който може да бъде пренебрегнат, независимо от упоритото ѝ мълчание. С времето, докато Джъстийн растеше, тя започна с по-голямо желание да разказва своята история. Дъщерята научи как майката се отказала да направи аборт, макар да е

била сама. Хелена Лоринг изтеглила всичките си спестявания, събирани в продължение на години от работа през лятото, от подаръци за рождените ѝ дни, и отишла да роди бебето си в един средно голям град недалече от Чикаго, където никой не я познавал. Поради силно изявеното си чувство за независимост тя скрила за предстоящото раждане дори от своите родители. И едва след няколко седмици, убедена в правотата си, Хелена Лоринг им казала единствено това, че макар да съзнава грешката си, е решена да възпитава и отглежда дъщеря си сама.

За по-малко от три месеца след раждането на Джъстийн тя намерила една добра и сръчна жена, която да се грижи за детето, и си осигурила работа на продавачка в най-добрия местен универсален магазин. Работила така усърдно, че скоро я повишили в консултант, после в управител на отдел и накрая в изпълнителен вицепрезидент на целия магазин.

Джъстийн знаеше, че майка ѝ я обича много и всеотдайно. Тя никога не отговори на домогванията на няколко мъже, които се опитваха да се приближат до нея. Имаше си свой кръг от омъжени и неомъжени жени, но на всички тях им бе казано и дадено да разберат категорично, че тя е съсипана след смъртта на своя съпруг и никога няма да пожелае да се омъжи отново.

„Риск“. Джъстийн изрече думата, която пораждаше у нея позната, сложна плетеница от чувства. Нейната майка бе пример на човек, понесъл последствията на своите чувства, сякаш за да бъде живият урок за всеки, но не и за своята дъщеря. Дядото и бабата на момичето умряха, преди то да навърши десет години. Нямаше никакви други роднини. В училището всички я познаваха добре, но тя така и не отрони нито дума пред никого от приятелите си за историята на своите родители, защото знаеше, че няма на кого да повери страшната тайна. В прогимназията много скоро бе ясно, че красавицата на класа Джъстийн Лоринг никога не възнаграждава, което и да е момче с нещо повече от бегло докосване до бузата, макар тя да не бе лишена от постоянното внимание на мъжката половина.

На седемнайсет Джъстийн я откри един от скаутите за „Уилхелмина“ и когато тя се премести в Ню Йорк, пренесе със себе си натрупваните предупреждения на майка си, дълбоко запечатани в съзнанието ѝ. Поради природното си любопитство все пак се осмели

да се впусне в любовни връзки, първата, от които само потвърди думите на нейната майка. Няколко пъти Джъстийн изпадна в състояние аха да се влюби, но всичките ѝ връзки се разпадаха, преди да са прераснали в нещо сериозно. Поради една или друга причина знойното лято никога не премина в зряла есен. Край нея винаги имаше много мъже, но те оставаха на заден план след агенцията.

Когато Джъстийн навлезе в трийсетте, започна понякога да се замисля дали да не се обърне към психотерапевт, но цялата работа ѝ се стори като губене на време. Особено щом разбра за отрицателното мнение на своите приятели към тяхната дейност. Известно време дори пофлиртува с фриволната идея да се омъжи за първия подходящ мъж, който ѝ предложи семеен живот, и после да се разведе, само и само за да премине през необходимия ритуал. На една омъжвана жена не ѝ се налага да понася безмълвното любопитство на околните. А такъв въпрос тя четеше в погледа на всеки, с когото се познаваше. Нейното благоразумие и гордост я караха да се сдържа: за да се чувства цялостна личност пред самата себе си, не ѝ бяха нужни оправдания от типа на развод. Нека хората говорят каквото си искат за нея — тя пет пари не дава. Без съмнение опитът на майка ѝ се бе отразил едностранчиво върху мнението ѝ за мъжката половина. По кашата от заплетени любовни истории на нейните модели Джъстийн оставаше с впечатлението, че на мъжете не може да се разчита, че нейната майка не е сгрешила, а изразът „хубав мъж“ е остроумна глупост.

Преди няколко месеца, когато нейната майка разбра, че не ѝ остава много да живее, извика Джъстийн, за да ѝ каже, че Жак Некер е неин баща.

— Защо ми го казваш сега? Аз съм на трийсет и четири, за бога — отвърна неочаквано гневно Джъстийн. — На мене не ми трябва непознат човек за баща. Аз пораснах без него, спомняш ли си? И защо, да му се не види, трябваше да чакаш толкова дълго, майко... щом като си мислила някой ден все пак да ми кажеш?

— Никога не съм възнамерявала да ти кажа, скъпа. На тебе не ти е нужно, а той не заслужава да знае. Нямах представа какво се е случило в живота му, докато не се оказа, че е преуспял много и няма начин да не прочетеш нещо за него във вестниците. Щом се ожени, очаквах да чуя кога ли ще му се родят деца. Но годините минаваха и разбрах, че е бездетен. Сега, в очакване на последния ми дъх, нещата

изглеждат съвсем различно за мен. И осъзнавам колко ужасно много съм загубила заради този мъж. Той ограби моя живот, Джъстийн. Аз не вярвах, че на света има нещо повече след злото, което той ми причини. Така реших да си отмъстя. Само тази мисъл ми дава някаква утеха.

— Боже милостиви, за какво отмъщение говориш, майко?

— Албумите — отговори майка ѝ със странна самодоволна усмивка, каквато Джъстийн не бе виждала по нейното лице.

— Албумите ли? Онези... албумите с моите снимки?

— Да. Всичките, започвайки с първите снимки от родилния дом, от минутата, в която ти се роди. Всичките ти снимки, Джъстийн — как те къпя, а ти си още малко, слабичко дете, снимките от тържеството на първия ти рожден ден, снимките от детската градина, от гимназията, от балетното училище, от училищните пиеси, цели брошури от твоите най-добри работи като модел, снимки, от които се вижда как от хубаво бебе ти се превръщаш в хубава жена... сега той има всичките албуми. На мене повече не ми трябват.

— Защо!?

— За да осъзнае точно какво е загубил в своя живот... нямаше как иначе да научи. Така че да страда, о-о не толкова, колкото ме накара да страдам аз, но пък е достатъчно, за да ме удовлетвори. Не си ли личи?

— Но какво... какво ще направи той сега? — запита тя, изумена от тържествуващите нотки в гласа на майка си заради тази съвсем безпощадна победа. Подобни възгласи досега не се бяха откъсвали от нейните устни.

— Скъпа, Джъстийн, какво би могъл да направи той? Нито да ти навреди, нито да ти помогне. Ти си независима, от който и да е мъж точно както и аз. Постигнах го. Но аз зная как ще се почувства той и това ми стига, за да умра в покой.

И майка ѝ се свлече притихнала, изтощена, но все още усмихната, с онази необичайно щастлива, по-скоро обезпокоителна усмивка на смразяващ триумф. От този момент Хелена Лоринг започна да говори все по-малко и по-малко, но усмивката, израз несъмнено на някакво задоволство, се появяваше тихо върху устните ѝ много пъти през следващите няколко дни, докато Джъстийн се грижеше за нея до последния ѝ дъх.

Писмата от Некер започнаха да пристигат само седмица след смъртта на майка ѝ. Джъстийн мисли дълго. Реши просто да ги връща обратно, без да ги отваря. Според нея този жест беше единствено достоен за паметта на майка ѝ, единственият начин, по който можеше да отдаде дължимото на покойницата, чиито най-хубави години приживе бяха отдадени на нея, един живот, разбит от Жак Некер.

Рядко ѝ се случваше да е толкова радостна, че си е вкъщи, осъзна Джъстийн, седнала пред запалената камина в гостната в края на студения януарски ден. В агенцията не се случи нищо особено, разбира се, нямаше никакви причини да я обземат такива странни параноични пристъпи, че тя едва не изгриза лака на ноктите си. И само силната ѝ воля я възпря да не започне да гризе и кожичките.

Най-после се успокои, след като бе събрала цялата покъщнина край себе си като гигантска кувертюра. Накъдето и да погледне в своята къща от червеникавокафяв камък, разположена между „Парк“ и „Лексингтън“, тя виждаше резултатите от десетгодишната си усилна работа и пестеливост. Джъстийн купи къщата преди три години, когато изключително скъпите недвижими имоти в Ню Йорк поевтиняха малко в сравнение с цените от осемдесетте години. Купи я и нито за миг не съжали, дори когато се наложи да плаща много висока месечна такса за нея. Има нещо толкова изумително в това да притежаваш къща, която стои на собственото си парче земя от сто години, мислеше си замечтано Джъстийн, отпивайки от чая. Тази къща е живяла с толкова много поколения, докато тя я купи от последния член на семейството.

От друга страна, за къща, която е била обитавана сто години и междуременно в нея са били направени възможно най-малко нововъведения, дори и агентът по недвижимо имущество бе сметнал за необходимо да отбележи, че се нуждае от „любяща ръка“. Ако тя беше в идеално, та дори в добро състояние, Джъстийн никога нямаше да може да си позволи четириетажна градска къща на една от най-хубавите улици в източната част. „Любяща ръка“ ли, а не щеш ли задника ми, помисли си гневно Джъстийн, макар да се възхищаваше на красиво издълбаната мраморна рамка и полица на камината, както и на комина — несъмнено от времето на Едуард. Ако нейната остаряла

красива къща бе човек, тя незабавно би я изпратила в клиниката на Майо, а после за три месеца на почивка в Голдън Доор.

Покривът бе в добро състояние, погрижи се за него още с нанасянето. Но всичко друго остана непокътнато, така както го намери, с изключение на някои козметични промени, постигнати с помощта на нови тапети, зебло, на изключителната колекция от старовремски дантели и на изящните викториански антични предмети, които тя събираше с години. Всички тези неща скриваха от беглия поглед нуждата от сериозно обновяване на къщата.

Когато обикаляше аукционите и претърпканите антикварни магазинчета, Джъстийн се любуваше най-много на старинните, доста повредени предмети. Личеше си, че някои от тях са ремонтирани. Имаше почти износени килими и възглавнички; огледала с живачно покритие, които не помнеха годините си и замъгляваха чертите на хората, сякаш за да ги върнат във времето на своето създаване; мебели с почти изтрито златно покритие и захабен гланц, предмети, които, както казваха продавачите, вдигайки безпомощно рамене, „са пострадали“.

Вероятно това нейно влечение се дължеше на отново и отново ароматизираната с джоджен свежест и първокласен вид на момичетата, които наблюдаваше всеки ден. Вероятно то беше реакция на строгите, безупречни, модерни интериори без следа от носталгия, каквато майка и намираше в старинните предмети и ги обожаваше. Показа на Джъстийн някой бездомен стол или лампа от този род и тя веднага ще ги приюти.

Но все пак всичко си има граници. Дори и Джъстийн бе притисната до стената от последните издихания на отоплителната инсталация, от водопровода, който стачкуваше през седмица, от кухнята и банята, чиито старовремски оборудвания прогонваха всяка поредна домашна прислужница, макар и да не бе длъжна да върши нещо повече от това да чисти и да приготвя каквото и да е за обяд. Има още толкова много неща за прикриване, но вече с най-изумителните триизмерни колажи от викторианската епоха, помисли си Джъстийн обезсърчена, докато очакваше посещението на предприемача, когото ѝ препоръчаха с много хвалебствия.

Но защо ли вярваше на мисълта, че той ще я ограби, без да свърши работа? Защо всички говореха така за предприемачите? Такава

лоша репутация в национален мащаб трябва наистина да е заслужена. Ако в живота си Джъстийн имаше поне един случай, в който да съжالياва, че не е омъжена, то той беше сега. Деловите разговори с предприемачи са свещено мъжко задължение, а не женско. Не и докато други жени не решат да станат предприемачи. Точно за тази цел ѝ трябва съпруг, но не и за друга.

Предприемачът позвъни на вратата и Джъстийн го посрещна. Е, наложи се да си признае, че той дойде точно навреме. Но не е ли неговата пунктуалност една от чертите, на която клиентите разчитат? Не е ли тя най-подходящият начин да направи добро впечатление, да получи поръчката, да започне работа, да направи дупки в стените и по пода във всяка стая, а после да изчезне, без да отговаря на телефонните обаждания, и най-вече да я остави сред разрухата, с която никой друг предприемач няма да поиска да се заеме? О, тези трикове тя ги знае много добре, но си има и някои други свои в запас, не забрави да си напомни Джъстийн, докато отваряше вратата.

— Мис Лоринг? Аз съм Ейдън Хендерсън. — Усмивката на предприемача се оказа неподозирано приятна.

Чудесно, реши стопанката, когато се здрависаха, той успя да се представи по начин, който може да накара някой непредпазлив човек да си помисли, че вече е намерил точно когото трябва.

Джъстийн притежаваше способност да разгледа човек от първи поглед, да го прецени мълниеносно, да улови в момента езика на тялото му, да усети неговата индивидуалност, сякаш тя извира от чертите му. При втория поглед тя можеше да се концентрира върху детайлите.

Ейдън Хендерсън изглеждаше прям и способен, видът му вдъхваше доверие. Разбира се, всичко това може да е само на пръв поглед, помисли си с нарастващо подозрение тя. Каква по-добра маскировка за един предприемач? Доверието пораждаше необичайна комбинация от открит поглед, приветливи сини очи, ясно очертани устни, симпатично счупен нос и добре подстригана гъста светлокестенява коса, която придаваше хубава форма на главата. Имаше привлекателен вид, без да е подозрително красив; едър мъж, от онези, които кой знае защо внушават спокойствие. Известно е, че повисоките кандидати винаги печелят в надпреварата, а този беше мускулест, скроен широко, щедро. Носеше очила в рогови рамки —

ето откъде идва усещането за добри способности и внушението за доверие в него. Очилата са майсторска работа, каза си хладно Джъстийн, може да се обзаложи, че не са му нужни.

Нещо по-лошо, той беше облечен с вкус. По дрехите му си личеше, че има друга мая. Чудесно палто с качулка от дебел мъхест плат; подходящо сако от туид; панталони от рипсено кадифе; риза без яка, с копчета до долу, и оксфордско синьо — всичко му стоеше отлично. О-о, този Ейдън Хендерсън съвсем не беше дървенияк. Вероятно бе работил по външния си вид с години.

— Харесва ми вашата къща — отбеляза учтиво той, докато тя окачваше палтото му.

— Как можете да кажете подобно нещо, преди да сте видели всичко? — предизвикаха я още първите му думи.

— Не ми е нужно да огледам вътрешността, за да ми хареса цялата къща — засмя се той. — Екстериорът е изряден. Колко такива частни домове са останали наоколо?

— Вероятно хиляди — отвърна тя през рамо, водейки го към гостната. — Десетки хиляди.

— Не толкова много. Като правило хората оставят външното стълбище на нивото на гостната, а входа на къщата преместват на нивото на улицата.

— О, така ли? Толкова по-добре за тях. Искате ли чай? — запита колкото се може по-неприветливо стопанката.

— Би било чудесно, благодаря — последва я Хендерсън в кухнята. — Боже мой!

— Да — Джъстийн прикри доволната си усмивка, — колко хора още имат оригинална печ, която да е построена с къщата?

— Ами какво да кажа за необикновената кана?

— Харесва ли ви?

— Да. Прилича ми на купа. Сякаш пътувам във времето. Точно като Рей Бредбъри, само че в обратна посока. Може ли? — настани се той за чая.

Джъстийн чакаше водата да заври и в същото време с крайчеца на окото си наблюдаваше предприемача. Прекалено силно изразен американски тип за Армани, помисли си тя, поглеждайки автоматично госта си, прекалено открит за Калвин, но не съвсем хазартен за Тимберланд. Що за мъж? Не е съвсем чешит. Ако трябва да му намери

мястото в някоя реклама — може би „Марлборо“? Или пък „Докърс“? Възможно е. Или пък „Хюго Бос“? За бога, та този мъж не е тук, за да прави от него модел, наложи се да си напомни, докато наливаше вода в каната. Той е хитър, много съмнителен предприемач, на когото не може да се вярва.

— От колко време притежавате тази къща? — запита Ейдън Хендерсън с любопитство и си сложи спокойно две пълни лъжички захар в чая.

— От четири години — седна на масата и Джъстийн.

— Какво възнамерявате да промените, много ли работа трябва да се върши?

— Колкото е възможно по-малко. Ако зависи от мен, не бих пипала нищо, но ми казаха, че някои неща искат внимание.

— Харесва ли му на вашия съпруг да живее в обкръжението на толкова много предмети от викторианската епоха?

— За щастие не ми се налага да се съобразявам с вкуса на съпруг в подредбата. Нито пък за каквото и да било. Кажете ми, мистър Хендерсън, вашата съпруга ли избира дрехите ви? — учуди се сама на своя въпрос Джъстийн.

— Не. Тя си отиде от мен в по-хубав свят.

— О, извинете ме... Не знаех...

— Тя не е умряла — побърза да добави гостът. — Просто се омъжи за един, който обича всичко в къщата му да е направено по поръчка. От „Салка“. Също от „Дънхил“, за да не си помисли някой, че може да падне по-долу.

— Охо.

— Такъв е животът — каза той шеговито. — Поне нямаме деца и нещата не се объркаха повече. А вие имате ли деца?

— Нее!

— Не е обидно, че ви попитах, нали?

— Теоретически — не, предполагам, но след като току-що ви казах, че нямам съпруг, да, обидно е — отговори Джъстийн колкото може по-високомерно.

— Предполагам, че сте били омъжена. Няма начин да не сте били. Освен ако не сте хомосексуална.

— И това е възможно, но аз не съм хомосексуална. Що за въпрос ми задавате? Такава информация ли ви трябва за хората, които биха ви

наели да работите по къщата им?

— Мис Лоринг, налага се да казвате всичко на един предприемач. Как иначе очаквате той да разбере вашите специални изисквания? И да се заеме с тях.

— Моите специални изисквания са за отоплението и за топлата вода — засмя се в отговор на самата себе си Джъстийн.

— За този вид работа имате моята гаранция. Това е основното. Но вероятно ще решите, че вашите нужди се простират по-далече.

— Аха! Значи така искате да ме подтикнете към всички онези ненужни промени, без които мога да си живея чудесно.

— Виждам, че няма начин — отговори Ейдън сериозно. — Ще се спрем само на отоплението и топлата вода. Аз взимам десет процента, пресметнати въз основа на цената за работата, и осигурявам честна сделка, намирам добри работници и следя за съвестното изпълнение на техните задължения. Мис Лоринг, имам толкова много работа, че единствената причина, поради която съм тук, е желанието ми да направя услуга на вашите приятели. Те много настояваха, твърдяха, че се нуждаете от предприемач. Дори точните думи бяха „страшно се нуждае“. „Тя има страшна нужда, Ейдън, ти непременно трябва да отделиш време за нея.“

— Кой колеж сте завършили? — запита импулсивно Джъстийн. Трябваше ѝ нещо, за да се откаже по-лесно от услугата му.

— Университетът в Колорадо. Аз съм от Денвър.

— И сте били във футболния отбор? — запита тя изненадващо, поглеждайки го укорително. Каубой някакъв, по него можеш да съдиш за американския облик.

— Не. Падам си по спортни коли и бокс. И ски, разбира се.

— Разбира се. Колко глупаво бе от моя страна да не се сетя, че не е възможно да не сте били в отбора по ски — намръщи му се тя мило.

— Много сложно изречение направихте. И какво точно изразява то?

— Вероятно завистта на хората, които не могат да правят нищо по-добро от това да се катерят по планините и да печелят добро име по този начин. Аз започнах работа веднага след гимназията. — Джъстийн си придаде малко нацупен вид.

— И какво работихте?

— Бях модел.

— Виж ти, така си и помислих. Всъщност имах една ваша снимка, окачена на разписанието ми в общата спалня.

— Ами щом знаете, защо ме питате?

— Това беше, чакайте да пресметна, аз съм на трийсет и шест, значи излиза преди около шестнайсет години. Вие бяхте възхитително хлапе. Но сте много по-хубава сега, сякаш е почти невъзможно да съм видял тогава и сега един и същи човек.

— Само топлата вода и отоплението.

— Все още ли си мислите, че се опитвам да ви измамя? Слушайте, нека ви намеря друг предприемач и да започнете всичко отначало — каза откровено Ейдън.

— Да започна какво?

— Мисля, че вие знаете какво.

— Охо, наистина ли? — Джъстийн се опита да придаде шеговита нотка на гласа си.

— Да, наистина. — Той си свали очилата и я погледна право в очите. — Наистина и съвсем честно.

— Не — отсече Джъстийн. Тя все пак имаше достатъчно благоразумие и се замисли кое ще е най-добро за нея. А решението ѝ не би могло да бъде повлияно от малкия белег над едната вежда и другия по-голям белег на брадичката на Ейдън, които му спечелиха също толкова доверие, колкото би имал и самият Харисън Фордескю. Може би са белези от спортни ранявания? В отбора по бокс? Или от автомобилна катастрофа? Изведнъж Джъстийн се сепна, осъзнавайки, че умира да разбере точно как са се появили тези белези.

— Не? Не какво? — запита Ейдън малко объркан, защото не можа да разбере какво означава отказът ѝ.

— Аз не искам друг предприемач. Смятайте се за нает.

— Чудесно. А сега мога ли да те поканя на вечеря?

— Това е съвсем друго нещо.

— Какъв е отговорът?

— Хубаво би било. — Нейните първи впечатления бяха наистина непогрешими, убеди се отново в умението си Джъстийн, с което сложи край на придирянията. Пък и погрешно щеше да е един американец да се отнася с предубеждение, като към човек, който има съмнителна професия. Това е като да не използваш правото си на глас, защото не

вярваш на политиците. Всяко правило си има своите изключения, нали?

— Утре?

— Какво ѝ е лошото на тази вечер? Аз умирам от глад. Моята микровълнова печка не работи — излъга Джъстийн жалостиво.

— Ти не би могла да използваш микровълнова печка в тази кухня. Ако го направиш, бушоните ще изгорят.

— Ами, вижда се, че съм тежък случай, нали?

— Само в горната част на Ийст сайт. Каква кухня предпочиташ? Северноиталианска? Тайландска? Мексиканска?

— Падаш ли си все още... по месото? — заинтересува се Джъстийн. Поради някаква причина тя искаше да го задържи тук, в кухнята на своя дом.

— Ами да. И все още пия мартини.

— Мисля, че един бифтек добре ще ми се отрази. Нещо ми прималя. — Джъстийн се улови, че флиртува, нямаше начин, трябваше да си го признае, флиртуваше, сякаш увлечена от цял табун буйни жребци. И флиртът ѝ започна, откакто този мъж прекрачи прага на нейния дом, макар че той не подозира. А тя дори не се срамува от себе си.

— Аз също съм гладен. Тъкмо ми е време да хапна.

Джъстийн се вгледа в ръцете му — все още водеше отдавна изгубената си битка, за да докаже на себе си, че съмненията ѝ са били правилни. Търсеше в тях доказателство, но ръцете на Ейдън изглеждаха топли и сигурни. Дори нежни. Толкова големи и толкова нежни. Харесаха ѝ мазолите му. Прииска ѝ се да се докосне до ръцете му. Вместо това вдигна очилата му от масата и се вгледа през тях. По дяволите, не можеше да види нищо. Те просто не бяха фалшиви. Сложи очилата на мястото им и в този миг, поглеждайки гостенина си, осъзна колко уязвим е той. Уязвим, нежен приносител на топлина и топла вода... кой би могъл да я обвини, че го наема да ремонтира дома ѝ.

— Мога да ти направя бифтек и тук — предложи му тя, разгръщайки плана си, който ѝ хрумна преди секунди. — Скарата работи и за късмет имам месо във фризера. Дори имам бутилка джин в килера. И вермут... и дори — тя се замисли за миг, търсейки още нещо, което да я вдъхнови повече.

— Дори?

— ... коктейл с лук! Мога да направя „Гибсън“.

— Бих извървял цяла миля заради „Гибсън“.

— Ами така нещата се нареждат, нали? — реши Джъстийн с ведър поглед на гостоприемна стопанка.

Ейдън Хендерсън щеше да сподели с нея единственото ястие, което тя умееше да готви. А въпросите по ремонта можеха да обсъждат и по-късно.

6.

В мига, в който влязохме във фоайето, усетих атмосферата в него и получих скорострелно послание — надуших мириса от комбинацията на скъпи цигари и одеколон на богати мъже. „Плаца Атина“ е един от най-големите петзвездни луксозни хотели в света, но привлича много повече бройкаджии, отколкото трябва. Забелязах почти веднага голяма част от тях, като че пуснали корени в неизменната си обител — дълбоките кресла, пръснати навсякъде из обширното фоайе на малки „заговорнически“ групички.

Сигурна съм, че същите тези тлъсти котараци се навъртаха тука и миналия път, когато бях в Париж, преди повече от година. Разликата е само в това, че тогава отседнах в много по-евтиния хотел „Ла Тремол“ зад ъгъла. Това са съмнителни типове, сто на сто ергени, които през време на съществуването си тук пият, изпращат факсове, разговарят по телефона и чакат да пристигне такава хубава малка групичка като нашата. Три вълшебни момичета. Тъй като хотелът е точно на Авеню Монтен срещу „Диор“ и е обкръжен от други модни къщи, тук се намира нажеженият до червено център на града за проследяване на новопристигналите.

— Хайде, деца, следвайте ме — подканих настойчиво своите подопечни и ги поведох към рецепцията, където трупнах паспортите със замах върху плота.

В Париж съм идвала два пъти досега, за да разбера какво става в най-дейните френски агенции, сродни на нашата. Никога досега не съм била компаньонка на млади момичета и сега новата роля прояви качества ми на водач. Без да се оглеждам, можех да кажа, че станахме атракцията „на деня“. Кого да обвиниш, че се е зазяпал в три великолепни, високи, изваяни момичета, а по тях — плътно прилепнали спортни клинове и онези боти по подобие на военните, които през тази зима са последният вопъл на модата.

Настаниха ни на третия етаж. Дотам ни придружи една малка банда късметлии от онези, вечно гладните за бакшиши, които не ни

позволиха да носим нищо, освен най-дребните неща. Преди да намеря моята стая, се уверих, че всяко момиче има апартамент, както ни бе обещано. За разлика от Джордан, която бе както винаги сдържана, двете мои подопечни Ейприл и Тинкър лудуваха като малки кученца. Тичаха от една стая в друга, отваряха врати, палеха и гасяха лампи, възхищаваха се на аранжировката на цветята и кошниците с плодове, на охладените сред ледени късове бутилки шампанско, които ни очакваха в лъскави съдове. Момичетата дори подскачаха по леглата с брокатено-сатенени кувертюри. А Майк Арън, проклето да е извратеното му прекомерно любопитство заедно с фотографското му сърце, снимаше всичко това за „Зинг“.

Трябва да си призная, че много го биваше. Работеше усърдно и незабележимо, откакто се събрахме всичките в „Джей Еф Кей“, и до този момент моите модели намираха неговото присъствие за нещо естествено. Те бяха забравили, че играят главната роля в тази епична фотожурналистическа епопея, и се държаха свободно, като че ли той не насочваше непрекъснато фотоапарата си към тях. На всичкото отгоре на шията му висяха още два заредени апарата. Бях достатъчно изнервена и без това допълнително вцепеняващо ме око, което надничаше чак в ноздрите ми в най-неочаквани моменти.

— Аз не съм от твоите обекти — повтарях му непрекъснато, за да го укротя, докато чакахме на летището да ни отведат към самолета. — Не аз, а момичетата. Така че изчезвай, Арън. Не мога да стоя и да чакам да ме снимаш, а и ти непрекъснато се катериш по мене за поредната снимка.

Тогава той се втренчи в очите ми и ме надари с един от онези свои погледи, които вероятно смяташе, че поразяват всяка жена. Бащиното име на тоя би трябвало да е Укротител, помислих си, докато го наблюдавах дали се е променил след училището „Линкълн“. От високо, пъргаво, дяволски привлекателно момче той се бе превърнал в още по-хубав мъж. Тъмни коси, тъмни очи, всичко в него бе страхотно... същото лице от моите безбройни сънища, които вече можеха да устоят и на такъв образ след имунизацията на изминалите години. А, да, знаех, че се е появило още нещо — той бе станал много известен. Усещах, че истинският успех се е заселил в него като у дома си, вътрешният мир на такъв човек, изпълнен с невероятна мощ, винаги е победа. Но какво от това? Аз няхах никакво намерение да му

позволя да се наложи и в нашето пътуване. Всеки преуспяващ фотограф си мисли, че има право да се разпорежда с хората край него, когато работи.

— Макси ми каза, че Джъстийн е неотделимо парче от целия документален разказ — запротестира Майк. — И след като Джъстийн не ми е под ръка, това парче ще си ти, приятелче, аз нямам избор. Всеки, с когото моделите общуват, е част от разказа. Как така ще се притесняваш от фотоапарата? Изобщо не си прави труда да ми обясняваш. Това носле тук е твое, нали?

Той ме сграбчи за ръцете, обърна ме към светлината, преди да мога да се освободя от хватката му, и взе да щрака от всеки възможен ъгъл, единствено вратът ми остана извън обектива. Чувствах се като нещо за продан, безспорно фалшиво, и единственият въпрос беше кое е фалшиво, защото всяко присветване на светкавицата казваше: „Да те вземат дяволите, не ми пречи, аз ръководя работата тук, а не ти.“

— Нищо не се случи с твоето носле — опита се да ме убеди най-накрая той. Мене! Аз бях така вбесена от оскърблението към моя изискан нос, че взех да заеквам и не можах да вържа и една дума преди той да продължи: — Половината от дукесите на Италия имат нос като твоя — увери ме Арън с чувството, че ми съобщава кой знае каква новина, която аз, глупачката, досега не съм и подозирала. — Американките не разбират какъв вид има истинският нос. Някой ден ще ти обясня. Ако имам време де. Би могла да поотслабнеш с някои друг килограм, приятелче, но аз не се обиждам и на жена, която е малко по-закръгленичка. Пък и ти си в страхотен контраст с момичетата. Ти ще накараш читателите да разберат голямата разлика между моделите и обикновените хора. Те ще се осланят на тебе.

След което Майк Арън, тази отрепка, която сипеше море от оскърбления, има наглостта да ми се усмихне право в очите, прословутата му патентована усмивка. Друга такава не съм виждала. Усмихна ми се сякаш аз, бедната, на ръба на издиханието от вълнение, щях да се впечатля от едничкия му поглед: замри, сърце!... и от перченето му, при което той непрекъснато намираще начин да покаже изрядните си зъби. И мисли, че няма да обърна внимание на това, че ме приравнява с най-обикновените женици. Ако той ми се беше усмихнал така преди години, когато бях още заек в гимназията, обзалагам се, че щях да падна в несвяст. Сигурна съм, така щеше да

стане. Щях да падна напред право в неговите ръце... Аз не съм от тия, дете изпускат такава възможност.

Но сега бях вече друг човек, опитен и изкушен с времето, през което цялата страст се бе изпепелила, както е казал един поет някога.

— Джъстийн дълги години бе професионален модел, Биг Гейм — успях да изрека хладно, но без никаква нотка на нервност в гласа. — Аз не съм точно от този бранш и това променя правилата.

— Биг Гейм? Никой не ме е наричал така от юношеските ми години.

— „Биг Гейм Арън“, детето чудо на „Абрахам Линкълн“ — усмихнах се подигравателно на свой ред с моята омайваща усмивка. — Винаги готов за игра, нали, точно така казваха всички. Гледах те, когато ти падна от Еразмъс. Персонална загуба, сам си надrobi тази попара. Онзи последен свободен удар, спомняш ли си? Само какъв пас от въздуха! Но трябваше да е поне с десет стъпки по-къс. Лош късмет, Биг Гейм, или пък беше... може ли това да е било от нерви?

— Ти си това, на което се казва кучка!

— Разбра го най-после, хлапе. Моите поздравления. Така че махай се от очите ми!

И той го направи малко или много. Но в никакъв случай не се опита да ми пробута отново онази своя усмивка, а ако аз попадах в кадъра, поне знаех, че няма да съм в близък план. Не мисля, че на Майк му се искаше да чуе още нещо за своята спортна кариера. Дори и най-добрите играчи имат неудачни дни, но той не знаеше, че аз съм наблюдавала играта му само през последната година в гимназията, която, ако оставим настрана играта в Еразмъс хол, бе дяволски изпипана.

Оставих Майк и Мод с момичетата, които се бяха скупчили заедно, наведени над перилата на балкона (без съмнения фотогенични и в тази поза), за да поемат първите си глътки парижки въздух. Служителят от рецепцията, който не се отделяше от мен, ме поведе към стаята и отвори широко вратата, поканвайки ме с жест да вляза.

— Какво, за бога, е това? — запитах смаяна.

— Апартаментът, който мадам Д'Анжел сама аранжира за вас.

Огледах гигантския ъглов апартамент с просторна, почти кръгла всекидневна и три секции от пода до тавана. На балконите се излизаше през френски врати, които се отваряха автоматично. Имаше две

спални, една от друга по-големи, с широки помещения за дрехи и сияещи бани, а тоалетната за гости се намираше в преддверието. Цялата обстановка бе смайваща.

— Мадам Д'Анжел не знаеше дали ще предпочетете да спите откъм страната на Авеню Монтен или откъм двора, затова ви взе апартамент с две спални — обясни служителят.

— Спалнята откъм двора е по-тиха.

— Но тези цветя? — плеснах с ръце, оглеждайки претрупаните вази, сложени навсякъде, накъдето поглеждах.

— Не зная, мадам. Не съм чел картичките — отвърна той с онова нервно повдигане на раменете, известно като галско, сякаш е привилегия само на французите. — Мога ли да извикам камериерката, за да разопакова багажа ви, мадам?

— О, да, разбира се, защо не? И, моля ви, донесете ми валериан върху парченце лед. И да е голям и син, а не мъничък и жълт.

— Не ви разбрах, мадам.

— Няма значение. — Най-после осъзнах, че всичко това е предназначено за Джъстийн. Кога ли е изпратила факса, с който им съобщава, че няма да пътува? И кога ли Некер е получил новината? Очевидно не и преди тази сутрин. Иначе нямаше сега да тъна в цветя, от които имах всички шансове наред зима да получа сенна хрема, Франки, казах си аз, наслаждавай се на всичко това, щом ти се е паднало, утре ще те преместят в някой тъмен килер.

— Мадам Д'Анжел остави това съобщение за вас — предаде ми бележката служителят на излизане.

„Скъпа Джъстийн,

Добре дошла в Париж! Надявам се, че вие и всичките момичета сте пътували добре и сте се настанили удобно в хотела. От името на монсир Некер каня вас и вашите три «дебютантки» на неофициална вечеря в неговия дом тази вечер в осем часа. В седем и четирийсет и пет ще дойде да ви вземе кола. Ако имате нужда от нещо, моля ви, съобщете на управителя на хотела. Той е получил нареждане да ви осигури всичко, каквото пожелаете.

Очаквам с нетърпение и с голямо удоволствие срещата ни тази вечер.

Искрено ваша Габриел Д'Анжел“

Прочетох бележката внимателно два пъти. Това си беше чисто и просто покана — нареждане, която не оставяше никаква възможност за отказ. Как може Некер да е толкова студенокръвен и да кани Джъстийн на вечеря чрез Габриел с цяла група, вместо да уреди среща само с нея?

После се замислих как би могъл да го направи. Момичетата ще са поласкани, ако бъдат поканени на вечеря още първия ден от пристигането им в Париж, и ако се окаже, че не сме отпразнували събитието, те ще се разочароват. А и наистина ли трябва да очаквам Некер просто да се обади по телефона на Джъстийн? Не е ли точно едно парти начинът в обкръжението на други хора да се загладят нещата, не е ли то най-добрата възможност за преодоляване на напрежението от тази среща?

Като поразмислих, разбрах, че планът е възможно най-добрият. Човек по-лесно ще се отпусне и ще се разприказва за неудобни ситуации! Имаше само един проблем, Джъстийн не беше в Париж. О-о, ами това, че не тя, а аз бях пристигнала? Така проблемите стават два.

Оставих камериерката да подреди багажа ми, куфарът се оказа претъпкан с нови дрехи, които още не бях разгледала. Не знаех в кои стаи са момичетата и тръгнах да ги намеря, за да им кажа за предстоящата вечеря. До асансьора забелязах Майк, приведен с жив интерес над ръката на някаква непозната блондинка, с гръб към мен. Този, както винаги, действа бързо, помислих си пренебрежително и минах покрай двамата, без да се спирам.

— Франки, почакай! Запознай се с бедната, нещастна Пийчиз Уилкокс — изкомандва той.

Обърнах се, за да поздравя най-веселата вдовица на света, на около трийсет и шест години, която изглеждаше така, сякаш бе в разгара на степ танц. Който и да бе майсторил лицето ѝ, добре се бе справил.

— Здравейте, съседке — заговори тя провлечено. — Не е ли чудесно! Всичките сме на един и същи етаж! Чела съм абсолютно

всичко за тази история на Пепеляшка в „Женско облекло“... направо тръпки ме побиват, че и аз участвам в играта. Мога ли да дам парти във ваша чест в най-скоро време? Да представя момичетата на някои сладки момчета?

— Ще се зарадваме — отговори Майк Арън вместо мене.

— Пийчиз си е одраскала няколко пръста при падане на ски — обясни ми той, като все още държеше наранената ѝ ръка състрадателно, — затова е напуснала Сен Мориц... не е могла да задържи добре щеката.

— Знаете ли нещо по-отчайващо от това да си седите в хотела, докато всички други се спускат със ски от планината? — засия тя в усмивка, при вида, на която дори и аз, дете имам много критично око, трябваше да призная, че както приятелските чувства, така и зъбите на вдовицата изглеждаха съвсем истински.

— Леле боже, в никакъв случай — съгласих се, процеждайки думите през собствените си зъби. — Много ми е неприятно, когато се случва така.

— Майк ме снима за документалния разказ като една от най-очарователните жени на Тексас — заяви тя скромно. — Ето така се запознахме. Не е ли щастлива случайност, че се натъкнахме един на друг тук?

— Аз много обичам такива срещи.

— Аз също — отпрати към мене грозен поглед Майк. — Ти се опитваш да намериш момичетата, нали?

— Изглежда, такава е съдбата ми.

— Те всичките са в стаята на Мод, разказват ѝ как са загубили своята девственост. Трябваше да ги оставя. Не исках да слушам прекалено живописни истории, не обичам, когато някой разказва подобни неща.

— Благодарности, Арън — отговорих и се хвърлих към рецепцията.

— Ей, триста и единайсета стая — извика подире ми той. Почуках на вратата, едва ли не бълвайки огън. Нито едно от моите момичета не е било интервюирано досега. Те нямат ни най-малка представа как могат да бъдат изкривени повечето от думите им и предадени извън контекста от всеки писач, особено от Мод Календър. Тя отвори вратата и се намръщи, щом ме видя. Беше свалила шала си,

а ботушите ѝ лежаха на пода. Където се намираха и всичките мои подопечни, излегнати около поднос, претрупан с продълговати сандвичи, хапваха си от тях и пиеха кола.

— Момичета, знаете правилата на агенцията! — укорих ги гневно.

— Невероятно — възропта Мод кисело, — всичките три се оказаха девствени. Кой би дал пукната пара за такова нещо?

— Нали точно тази е причината „Зинг“ да нарече разказа за нас „Невинните зад граница“. — Джордан ме погледна многозначително и очите ѝ трепнаха така, сякаш ми намигна.

— Ние мислехме, че са ни избрали именно заради това — добави Ейприл, повдигайки разкошната си главица, върху която не достигаше само една диадема, за да ѝ придаде завършен вид. — Поне аз така знам.

— А мене веднъж ме целунаха — обади се и Тинкър простодушно, с все така нацупеното си изражение, чиято цена не падаше под един милион долара. — Небесна целувка, мисля, че той така я нарече. Има ли някакво значение? Но това беше само веднъж и на мене никак не ми хареса.

— Не позволявай на никой да го прави отново — изстреля Джордан. — Това е първата стъпка по пътя към проклятието. Факт е.

— Но тогава беше навечерието на Нова година — дообясни Тинкър.

— Това не е извинение — продължи Джордан. — Те винаги намират някакъв претекст... ако не е навечерието на Нова година, то ще е Денят на свети Патрик... просто кажи „не“.

— Е, какво пък, не може да се каже, че пропилях изцяло времето си — отбеляза Мод. — Поне разбрах, че вие, момичета, сте опитни лъжкини, факт, който не може да ми послужи, защото не е като да имам доказателства за материала.

— Довечера ние четирите сме поканени на вечеря у монсир Некер — дойде време да предупредя момичетата. — Та решавайте как ще се облечете. Хайде всички навън. И най-добре ще е тези сандвичи да са последните ви преди откриването на колекцията.

Погледът на Мод в този миг никак не ми хареса. Сякаш чувах мислите ѝ, че аз не съм в позиция да налагам дисциплина за спазване на диета. Тя бе забелязала моите излишни килограми. И имаше право.

А моята глава се пълнеше с кошмарни мисли как момичетата през час си поръчват по нещо от рум сървис.

— След тазвечерното парти аз минавам на диета — чух се да казвам след миг. — Разчитам на вас трите да не ми позволявате да се отпускам и да ме подкрепяте със собствения си пример.

— Ти започваш диета в Париж? — запита недоверчиво Мод и взе да драска нещо в бележника си. — Това за протокола ли е?

— Мод, този разказ не е за мен, той е за тях.

— Както винаги, той трябва да е онова, което иска Макси Амбървил. Тя няма да допусне изключение за никого. Майк и аз поканени ли сме на партито?

— Не, то трябва да е онова, което Некер има предвид като парти. Монсир не знае нищо за „Зинг“. Съжалявам.

— Честно да си кажа, имам нужда от хубав сън. Ще наваксам пропуснатото по-късно, като се срещна с Некер. — Мод се измъкна от тясното си сако, разкопча елечето и се протегна хубаво, когато се освободи и от него.

За пръв път от началото на пътуването ни тя изглеждаше спокойна. Само по клин и широка риза, аз с интерес открих, че тя не изглежда по-особено облечена от коя да е от нас, но пък е хиляди пъти по-привлекателна, отколкото можех да си представя. Нейният костюм, нейната черупка, макар и ушита изрядно, но от друг век, си вършеше добре работата — да ѝ осигурява защитено местенце, от което да задава критичните си въпроси към света. Удивително е какво може да направи изборът на облеклото. Сега с поразрошената си къса пепеляворуса коса и без вечно напрегнатия изпитващ поглед Мод бе наистина хубава. Никоя друга дума не би била по-вярна. Наблюдавах я отблизо и прецених, че не би могла да е на повече от трийсет и девет или четирийсет години. Изведнъж под жакета и жилетката се появи учудващо чувствено и женствено тяло, а под ризата се открояваха страхотни гърди, тънка талия и определено женствени бедра. Наполовина момчешкият, наполовина момичешкият ѝ вид изчезна с прословутата черупка.

— Като пребита съм — простена тя. — Изтощителната умора от пътуването ми беше достатъчна, да не говорим за разговора с куп дечурлига след това. Искаш ли сандвич?

— Не, благодаря — отказах със съжаление. Тя не знаеше, но моята диета току-що започна. Думата „дебеланка“ никога не е била сред обичаните от мен и когато орловото око на онзи Арън ме огледа, а после той я използва по мой адрес, неприятно ми е да си припомням, но чак потреперих от обида.

— Тогава диетична кола? — запита Мод и посочи един стол.

— С удоволствие бих изпила една. — Изведнъж ми дойде наум, че по-мъдро е да се държа приятелски с нея, затова приех и едната, и другата покана. — Мод, знаей, че ти се налага да задаваш много въпроси заради документалния разказ, но защо не изчакаш малко, докато опознаеш момичетата отблизо, без да усещат, че са разпитвани? Те просто са добри хлапета, но са притеснителни, защото са под прицел. Хората винаги си пъхат носа в живота на моделите, ровят в него, сякаш те не са човешки същества. Защо например ти се интересуваш дали са девствени или не? В края на краищата те са на деветнайсет, какво значение има?

— Заради всичките днешни приказки за целомъдрие и въздържание... преди две години нямаше и наум да ми дойде да задавам този въпрос, но сега той поражда интерес отново, дори става значим въпрос, защото моделите са пример за подражание за другите момичета. Ако едно или две от тях са девствени, ето ти вече нещо истински ценно, дори си струва да бъде новина. А три целомъдрени девизи правят заглавие на цяла първа страница.

— Имаш право, но мисля, че още е твърде рано да очакваш от тях да бъдат откровени с тебе. И запомни: те са свикнали да бъдат възприемани като необикновени същества от всеки друг, но не и от своите колеги в агенциите. Затова са така наплашени.

— Но те са необикновени същества — протестира Мод. — И на десет милиона жени не се намира дори една като тях. Това са изключения в природата.

— Така е, Мод, но те нищо не могат да направят срещу решението на природата. Трябва да свикнеш да ги възприемаш като човешки твари, а не като необикновени същества. И ако ме питаш мене, изумителният факт, че нито една от тях не пуши, слава тебе господи, е много по-добра отправна точка, отколкото сексуалните им навици.

Мисля, че успях да я насоча към правилния път. До известна степен. Във всеки случай се сприятелихме. Поне малко. Никой в нашия бизнес не смята, че един журналист може да бъде истински приятел. Всички сме се опарвали прекалено много от тях.

Когато се върнах в парфюмирания си палат, видях, че и двете спални са приготвени, лампите са запалени, а в камината във всекидневната гори чуден огън. Влязох в едно от помещенията за дрехи и едва не паднах от удивление при вида на собствения си гардероб, подреден от камериерката.

Джъстийн трябва наистина да се е почувствала много виновна! Пред очите ми се мъдреше цяла огромна стойка с окачени рокли, панталони, сака, две дълги палта, едното, от които от камилска вълна с червена кожена подплата с косъм, а другото бе дълга до пода черна кашмирена пелерина със сатенена подплата, прикачена с цип, за официални вечери. Под стойката бяха наредени половин дузина обувки, цял топ кашмирени шалове, чанти, ръкавици, а чекмеджетата бяха претъпкани с бельо и чорапогащи. Но когато взех да разглеждам всичко едно по едно, открих цяла райска градина от още кашмир, коприна и кожа, всичките подбрани с отличен вкус — в черно, слонова кост и няколко акцента в червено, сиво-синьо, мъгливо зелено и светлокафяво. Каквото и да облечеш — все ще е красиво, без да се опасяваш, че цветовете няма да си подхождат. Повечето от платовете имаха примес на ликра, което ги правеше еластични, това от своя страна ме успокояваше. Надявах се Джъстийн да ги е купила на едро. Защото, както ние данъкоплатците знаем добре, няма безплатен обяд, още по-малко пък безплатни дрехи от „Дона Каран“. И какво се очакваше от мене да правя заради всичко това?

Скоро разбрах.

— Какво правите тука? — ахна Габриел Д’Анжел. Тя бе застанала зад прислужника, който отвори вратата към дома на Некер на Авеню дьо Сафрен, граничещ с Марсови полета.

— Не ви ли обясни Джъстийн по факса? — учудих се аз толкова, колкото и тя.

— Факс ли? Не сме получавали никакъв факс!

— Това е невъзможно — отговорих, без да му мисля. — Тя го изпрати в мига, в който бе сигурна — инстинктивно взех да импровизирам, но изглеждах като ученичка, на която кучето е изяло тетрадката за домашно, а паметта ѝ е блокирала от шока.

— „Сигурна“ ли, за какво? Мосю Некер очаква мис Лоринг!

— Ами никак не е приятно, но щом всички лекари казват, че не можеш да пътуваш със самолет, значи не можеш. Разбирате много добре, както и аз, Габриел. Много ви благодаря за всичките прекрасни цветя, невероятни са, макар че не стигнаха, до когото трябва. Ще кажа на Джъстийн колко са хубави, когато ѝ телефонирам.

Много добре! Жестока инфекция на ухото — блесна отново паметта ми. Всичко това си е така, само дето тя не беше изпратила факса. Защо?

— По-добре е и двете да се молим антибиотиците да ѝ помогнат — добавих, — за да се оправи тя по-бързо и да може да дойде преди началото на откриването. Тези ушни инфекции са нещо опасно, не сте ли съгласна, Габриел? — Когато изпадам в беда, винаги се старая да не направя проблем и за другите край мене. — Хайде, влизайте, момичета, за бога — продължих да дърдоря. — Габриел не иска да стоите тука на студа, нали, Габриел? — натиках ги аз вътре, преди тя да може да отговори. — Важното е, че момичетата са тука, живи и здрави, нали е чудесно, Габриел?

— Разбира се — отговори тя, превръщайки се отново в кадифеното създание, което познавах. — Добре дошли в Париж и на трите. Развълнувана съм, че сте тук.

Докато тя се здрависваше с момичетата, аз разгадавах езика на нейното тяло и реших, че Габриел няма представа какво е намислил Некер. Тя все още изглеждаше малко обезпокоена от промяната на водача на групата. Бе пристигнал представител с по-нисък ранг, но не изпитваше и една десета от разочарованието, което щеше да споходи нейния бос.

В същото време изгарях да узная как можа Джъстийн да ми погоди такъв номер. Закле се, че ще изпрати факса още щом самолетът ни излети. Какво, по дяволите, би могло да ѝ попречи?

— Мосю Некер ви очаква на горния етаж, за да ви приветства — каза ни Габриел. — Ще се качим с асансьора.

Едва сега се огледах и видях, че сме в салон, чийто под бе от бял и черен мрамор, а величината му отговаряше на размерите на бална зала, която бе само преддверие на най-големия и просторен частен дом, който някога бях виждала.

Тъй като покрай стената се виеше стълбище от рода на тези в Белия дом (виждали сме ги всички, по тях президентската двойка се спуска и приветства важните особи), не разбирах защо да не се качим пеша. Особено ако това щеше да ни отнеме повече време, за да дойда на себе си, но прислужникът вече поемаше палтата ни.

Разбрах, че е било разумно да вземем асансьора, тъй като това „на горния етаж“ се оказа последният етаж на къщата. От улицата тя изглеждаше като да е пететажна. Когато асансьорът спря твърде бързо, успях да се сниша между момичетата, като онзи от героите в един уестърн, скрит сред табуна. Стана много конфузна ситуация, защото всяка една от петте се стараеше да бъде вежлива и даваше път на останалите да минат първи — нещо, което ми вършеше работа в смущението.

Най-после се измъкнахме и тъй като вече нямаше накъде, трябваше да се взема в ръце, за да се запозная с бащата на Джъстийн. Огледах се доста храбро, ако изобщо мога да кажа нещо подобно за себе си, но не видях никого в голямата стая, която се простираше до една дебела стъклена стена на височина колкото два етажа. Отвъд, може би на около хиляда стъпки, се виждаше част от основата на Айфеловата кула, ярко осветена от прожектори.

И момичетата, и аз бяхме слисани от неочакваната гледка към този железен гигант, появил се сякаш от романите на Жул Верн. Така изненадващо и така близко изплувал пред нас, че в началото ние останахме приковани към местата си със зяпнала уста. Той беше като част от най-грамадната оловна играчка — оловен войник, който можете да си представите. Очертанията на фигурата бяха неимоверно изопачени поради мащабите ѝ в такава близост. Момичетата се спуснаха към стъклото като омагьосани, вдигаха глави, за да обхванат цялата гледка, и възклицаваха гласно, поглеждайки се една друга. Аз стоях близо до Габриел. Имах вече време да съзерцавам картината, след като казах за заболяването на Джъстийн.

— Господи — обърна се Габриел към прислужника, — къде е монсир?

— Не зная, мадам.

— Иди му кажи, че неговите гости са пристигнали. — Тя бе искрено учудена от отсъствието му. А мене ме тресеше.

Със сигурност Некер бе също така изнервен, както и аз. Затова се криеше, както аз преди малко в асансьора. Не, не като мене! Некер бе толкова изнервен от срещата, колкото би била и Джъстийн, ако сега стоеше в тази стая. Ами да, аз нямам нищо общо с цялата тази работа, та да треперя! Аз съм само един вестonosец.

Така. Това логическо съждение ме накара да се чувствам малко по-добре. След което в стаята влезе Некер и аз изведнъж се почувствах още по-зле отпреди. Изражението на лицето му бе напълно спокойно, но моето любопитство ме накара да надникна бързо в очите му, за да видя пълния с радостно очакване поглед, в който се бяха примесили също така боязън, смирение и надежда. Този поглед разкъса сърцето ми. Стопанинът на дома спря вцепенен до прага, моментално отпрати очи от мен към момичетата до прозореца и отново се спря на мен. След което се отпрати бързо към Габриел:

— Къде е мис Лоринг?

— Мис Северино ще ви обясни — отвърна тя.

— Мис Северино? — пое той автоматично ръката ми. — Да не би мис Лоринг да не е пристигнала?

— Да, точно така, мосю Некер, тя е възпрепятствана. Това е, тя е в Ню Йорк, не в Париж. Не зная защо не ви е съобщила, навярно е имало някаква повреда във факса, но Джъстийн е болна, наистина е болна, има възпаление на средното ухо. Лекарите не ѝ позволяват да лети при никакви условия, тя се тъпче с антибиотици. Накара ме да обеща да ви предам непременно колко съжалява, че се е случило така в последната минута. Тя възнамерява да тръгне веднага, щом се оправи. Междувременно ме изпрати тук да я заместя...

— Тя не е ли в Париж? — Равният му глас не питаше, макар думите му да бяха подредени като за въпрос. Некер, изглежда, не бе ме разбрал добре.

— Не.

Той не повярва на нищо друго. Разбрах го много добре, въпреки че се постарях да обясня много правдоподобно ситуацията, аз съм от умелите лъжкини. Всеки друг би ми повярвал, но не и Некер. А онзи многозначен поглед изведнъж умря в очите му, нещо, което не се

отрази на изражението на лицето му и никой не би могъл да познае, че току-що тялото му понесе съкрушителен удар.

— Тя ви „изпрати вместо себе си“? — повтори той моите думи с все същия равен глас, като че ставаше въпрос само за делегиране на права.

— Ами да, разбира се, аз съм втора, след Джъстийн, в управлението, така че очевидно трябваше да дойда. Всичко стана така набързо, събирах багажа си в последната минута, не съм и очаквала да напускам Ню Йорк, можете да си представите... — продължавах да бръщолея, защото не можех да се сетя нищо, с което да му дам надежда. Само се вглеждах безпомощно в празните му очи.

— Така. Разбирам. Жалко, нали? Искрено се надявам да оздравее скоро. Във всеки случай вие сте тук, изглеждате очарователно и сте добре дошла от сърце в моя дом. Надявам се, че в хотела са ви предоставили всички удобства. — Некер въздъхна дълбоко и набързо ме удостои с една формална усмивка, от която ме заболя сърцето. — А сега, позволете ми да ви предложа нещо за пиене, мис Северино, а после вие можете да ме представите на младите госпожици.

Уф, последвах домакина и си дадох сметка откъде Джъстийн има онова неземно спокойствие, онова самообладание. Та тя си е жива Некер, Господи, ако този мъж беше моето отдавна изгубено татенце, аз щях да се хвърля в прегръдките му, без да задавам никакви въпроси, простила и забравила цялото минало не защото той е богат, а защото е джентълмен от такава висока класа. Да не говорим, че той е един от най-красивите мъже, които бях виждала досега.

Междувременно момичетата се приближаваха, пресичайки цялата зала. За всяка от тях това представяне бе изпитание. Никоя от нас не знаеше каква роля ще играе Некер при избирането на модела за колекцията на Ломбарди, но трябваше да се досетим, че ще бъде главната.

Първа дойде Ейприл, движенията ѝ без никаква школовка бяха леки, грациозни. Тоалетът ѝ беше прецизно избран: рокля от черна, свободно падаща коприна, с голи рамене, но все пак строга. Заедно с няколко реда перли, които подчертаваха нейния изключително благовъзпитан вид много повече, отколкото кой да е сложен модел. Блесна внезапна усмивка и озари лицето ѝ. Момичето бе сресало своята удивителна коса назад и я бе оставило да пада свободно назад

като косата на Алиса в страната на чудесата. Когато я видях, си помислих, че ако днес живее младата Грейс Кели, тя би трябвало да бъде облечена точно така за съдбоносната среща със своята бъдеща свекърва. О, благородна, съвършена Ейприл!

След като Некер се здрависа с Ейприл, посрещна Тинкър. Чудех се кое ли от своите превъплъщения е предпочела тази вечер: дали щяхме да бъдем подложени на въздействието на примadona от висшата мода или пък на чаровно малко сираче, което си мечтае за дъгата? Моето напрегнато, нервно състояние допреди малко ми попречи да обърна внимание на нейния тоалет. А ето че се приближаваше принцесата булка. За Тинкър не може да се каже „облечена“ в къса рокля от чисто бял сатен, семпла също като роклята на Ейприл, но с дълги ръкави и с високо деколте около врата. Тя си бе играла доста с косата, докато постигне този вид: високо вдигната прическа, от която се спускаха кичури като ластари и обрамчваха лицето ѝ. И тук-там бе вмъкнала няколко леко разтворени розови пъпки, използвайки по най-добрия начин букетите цветя в стаята ѝ. Тинкър очевидно бе научила много от различните фризьори и гримьори, които работеха с нея. Тази вечер тя можеше да бъде наречена принцесата с необикновените очи и най-нежните розови устни, без никакъв грим. Изглеждаше сериозна, замислена и опасна госпожица, която бихте побързали да омъжите, ако бяхте нейни родители. Има правда на този свят, казах си гордо, докато не забелязах, че въпреки всичките ни усилия по нейната школовка походката ѝ все още не е уверена. Гласът на тялото ѝ не триумфираше: „Погледнете ме!“, а казваше, че предпочита да не я приемаме. Не толкова заради нейната непохватност, а заради силното вътрешно напрежение, което я караше да изглежда другаде. Когато се приближи, забелязах, че устните ѝ треперят, а в очите ѝ се таи зле прикрит страх.

Последна дойде Джордан. Другите две момичета изчезнаха в сравнение с нея. Тя бе облечена в дълга тясна туника с висока яка и панталони с широки крачоли — ансамбъл, ушит от тъмнорвено намачкано кадифе. Носеше меки сребристи обувки без ток и големи обеци от планински кристал във формата на халки, които се полюшваха при всяко движение. Ейприл и Тинкър носеха обувки на много високи токове, поради което се извисяваха дори над високия Некер. И само Джордан изглеждаше в сравнение с него в естествения си ръст. Но не великолепият ѝ вид беше онзи, който затъмняваше

останалите, а нейното държане. Тя можеше да бъде домакиня, а Некер — гостенин в къщата. Джордан се чувстваше до такава степен като у дома си, че изглеждаше неправдоподобно да е пристъпила току-що прага. Стопанинът се здрависа с мен и с другите две момичета, но нея приветства, като ѝ целуна ръка, а Джордан прие жеста му за нещо съвсем в реда на нещата. Може и да е швейцарец, помислих си, но маниерите му са френски.

Радвах се, че мога вече да сведа очи, да забия нос в питието си, защото Некер поведе разговор с Ейприл и Тинкър за живота им, за да ги накара и те да се почувстват като у дома си. Джордан, след като нанесе своя удар, се оттегли и насочи вниманието си към една дълга маса, покрита с поизтъркано червено кадифе. Тъмното дърво бе богато резбовано и покрито с варак. Върху плота бяха наредени с веща ръка малки ценни предмети, като на почетно място бе приютена една миниатюра във фино изработена рамка. Рисунката изобразяваше черно-бял кон, застанал на задните си крака. Наблюдавах как Джордан разглеждаше предметите върху масата. Накрая тя все пак откъсна поглед от тях и пристъпи тихо към старинните мебели, които също се зае да оглежда един по един, очевидно потънала дълбоко в своите си мисли и откъсната от разговора на останалите. Недоумявах дали го прави от притеснение, или пък точно в този момент от вечерта няма желание да съперничи за вниманието на Некер.

Знаех, че мебелите не са могли да я заинтригуват чак толкова много. Ако питат мен, колкото и различни да изглеждат, те все ми се струват, кажи-речи, еднакви. Както предполагам, тези тука със сигурност са върхът на майсторството, но аз ги намирам скучни, сякаш всичките до последното парче съм ги виждала и преди. Единственото нещо, което не даваше възможност на цялата стая да бъде съкрушително величава, бе гледката към Айфеловата кула, но не можех да ѝ се насладя, от напрежението.

Междувременно сервираха вечерята и Некер ме настани от дясната си страна, на мястото, предназначено за Джъстийн. Кимна свойски на Джордан да седне отляво, а всички останали покани да седнат, където пожелаят. Сред приглушения шум от женски разговори чух гласа на Джордан:

— Искам да ви попитам за картината върху абаносовата писмена маса, мосю Некер. Възможно ли е да е на Жан-Марк Уинклер?

— Да, негова творба е — отговори той искрено учуден. — Конят е принадлежал на една от принцесите на Лихтенщайн. Как се досетихте?

— Моята дипломна работа в колежа бе за мадам Помпадур и за решаващото влияние на кралската съпруга върху декоративното изкуство.

— А то е продължило да се развива и по времето на следващия Луи. — Разсеяната усмивка на Некер издаваше съзнание, ангажирано с други мисли, и толкова много ми напомни Джъстийн, че едва не възкликнах от удивление.

— Може ли един Луи да не поведе към друг? — засмя се Джордан. — След като проследих самостоятелно цялата дейност на Луи XV, усетих как Луи XVI ме привлече със същата сила... Никога не съм си представяла, че един частен колекционер може да има такива изключителни образци от двата периода.

— Започнах да ги събирам, когато те все още не бяха на мода.

— Не знаех, че Жозеф или Лулу могат да се влияят от модата. Те не са подвластни на нея — въодушеви се Джордан.

Отпих глътка вино — моят безмълвен тост за изгубената кауза на Джордан: знаех какво си е наумила. Хубаво, но усилията ѝ нямаше да донесат нищо добро за нея, не и след като горкият човек току-що бе преживял сърцераздирателно разочарование. Все пак си заслужи благословията, нали поддържаше разговора. Така отклоняваше огъня от мене. Пък и научих нещо. Едва сега разбрах колко нищожни са моите познания за този стил мебели.

Вечерята продължи доста дълго и бях благодарна на Габриел, когато предположи, че вече искаме да си отпочинем. Минаваше единайсет. Не можех да пресметна колко часа са минали, откакто излетяхме от Ню Йорк.

По обратния път в колата момичетата се разшумяха, смееха се прекалено много, затова въпреки умората не можах да задрема. С учудване забелязах, че Джордан се стареа да се сприятели с Алберт (шофьора ни, който си придаваше важност), като, очевидно за да не разбере аз, бърбореше много бързо на френски. Преди малко с Некер, сега с шофьора, помислих си уморено. Най-после пристигнахме и момичетата изскочиха от колата. Отворих очи, а хотелът никъде не се виждаше.

— Къде, по дяволите, се намираме? — настоях да ми бъде обяснено.

— Баните, както пожелаха младите госпожици — отговоря Алберт услужливо, отваряйки вратата откъм моята страна.

Дори и затворник като мене е чувал за най-нашумелия и както биха казали момичетата, „хепънинг клуб“ в Париж. Казваха, че там ходи куцо и сакато — от кралиците на нощта до пласъорите на наркотици, както и рок звезди. Той се помещаваше в една баня от началото на века, но се съмнявах доколко въздухът там се е променил оттогава. Със сигурност никой не идваше тук, за да се изкъпе.

— Кажи им да се върнат незабавно! — извиках на шофьора.

— Но, мадам, те вече влязоха.

Кучки! Ще ги убия с голи ръце — бурният приток на адреналин изведнъж ме прикова на тротоара, направо ме срази.

След миг наредих на Алберт:

— Свали си шапката и идвай с мене. Не мога да вляза там сама.

— Мадам! — опита се да протестира той слисан, но аз смъкнах шапката от главата му и я захвърлих в колата. От него ставаше чудесен, внушителен придружител, макар да бе навъртял малко повече лазарника за кавалер на жена като мен. Отправих го към трима тромави портиери или охранители, или както се наричат онези, които се наемат на такива места, за да не допускат нежеланите посетители... а може би, за да приемат единствено нежеланите в зависимост от вашата гледна точка. Наредих му да мине пред мен заради несъмнения му вид и авторитет на прикрито ченге.

— Място за още двама на вашата маса, госпожици? — стрелнах с поглед Джордан.

Момичетата седяха точно до претъпкания дансинг, очевидно на маса за почетни гости, и все още бяха сами. Улавях ненаситните, хипнотизирани погледи на цялата тълпа, впити в тях. Сякаш бяха в центъра на торнадо.

— О, Франки, помислихме си, че си настинала — отговори Джордан и заклевам се, изрече го, без да й мигне окото, — в противен случай ние никога не бихме те оставили.

— Благодаря за вниманието. Ще го имам предвид и друг път ще те заключавам с белезници за радиатора.

— Моля те, Франки — засмя се Ейприл, — не се впрягай. Нали някога и ти си била млада, преди доста години.

— Ааа, значи и ти си го търсиш? Хайде, момичета, махаме се от това място.

— Само един танц — каза някакъв мъжки глас, след което видях как едно момче дръпна Ейприл за ръката и я отвлече към дансинга. Друг се бе промъкнал и вкопчил в глезена на Тинкър, а двама се биеха за последната плячка — Джордан. Това беше всичко, което успях да забележа, преди някой или нещо да ме сграбчи и аз самата да се смеся с хаоса на дансинга.

Върнахме се в хотела живи и здрави на зазоряване. Трябва ли да добавям, че онези момиченца ги направих да изглеждат като току-що изправени на краката си кобилки след раждане?

7.

— Какво става с Джъстийн? — запита Кари, една от букърите, в деня, след като Франки и нейните подопечни момичета заминаха за Париж.

— Може би е наследила пари от някой братовчед, за когото не е знаела — отговори Доди, друга от букърите. — Тя си тананикаше нещо познато тази сутрин, а когато я запитах каква е тази песен, се изненада и каза, че няма представа. По-късно изведнъж си спомних, че това е една от вечно младите песни, наречена „Сигурно е виновна пролетта“. Странно, нали? Джъстийн не е от онези, които си падат по пеенето.

— Може пък да се опитва да повлияе благоприятно на времето — осмели се да предположи нещо още по-невероятно Джоана. — Слушахте ли радио тази сутрин?

— Очакват се снежни виелици и силни студове — изпъшка Кари. — Вероятно Джъстийн е от онези хора, които се чувстват добре, щом завият бурите. Какъв по-голям студ от сегашния, трябва да пуснат кепенците на ситито заради едната човещина.

— Може би утре ще има „снежен ден“, каквито имахме в училище — закопня Доди. — Спомняте ли си как поглеждахме през прозореца и разбирахме, че не можем да отидем на училище? И по цял ден гледахме сапунени опери? Господи, колко ми липсват онези детски години със снежните дни.

— Всички да си вървят — разпореди се Джъстийн с внезапното си появяване в залата. — Петък е, работата така и така е на приключване. Не вярвам да се случи нещо, с което да не мога да се справя.

След като нейните благодарни букъри почти препуснаха навън, Джъстийн изключи осветлението в офиса, седна на един от столовете на букърите и сложи краката си на кръглата маса. Обичаше да остава тук сама, да се чувства единствената господарка на владението си, извисено доста над околните сгради. От големите прозорци на телефонната зала се откриваше просторен вид, в него попадеше и част

от улицата, която пресичаше цялото Сити чак до Сентрал парк в западната част на града. Зад причудливите силуети на тези хубави стари къщи отгатък Хъдзън се виждаха последните отблясъци на залеза в тъмновиолетовата бездна на зимното небе.

Кой ли би искал да живее на друго място освен в края на някой континент? — питаше себе си Джъстийн. Кой ли би искал да живее на друго място освен тук, сега, през последните години на дваисети век? Кой ли би искал да живее по-рано, във времето преди новокаина, преди спрейовете за коса, преди телефоните, преди пътуванията със самолет и лъскавите модни списания, пълни с всякакви глупости? Кой ли би искал да бъде жена във времето, когато една жена не може да създаде собствено предприятие, освен ако не отвори публичен дом, разбира се? Защо така късно, едва през последните дни, дойде и нейното време, за да осъзнае колко чудесен е животът?

Джъстийн се отпусна, докато почти се свлече на стола и се потопи в разтапящото я чувство на щастие. Наистина нямаше нещо особено, на което да се дължи нейното ново състояние, помисли тя, ако не се брой силата на неотдавнашния бифтек. Такава сила тя не бе и подозирала. Учудващо какъв добър готвач се оказа Ейдън... той дори направи салата... ами каква майсторска ръка имаше за „Гибсън“. Хубаво нещо си е да оставиш един мъж да се погрижи за питиетата и да шета в кухнята. Приятна вечер, каквато един чувствен човек би трябвало да си осигурява от време на време... малко джин, нещо наистина вкусно за ядене, хубав, дълъг, разтоварващ разговор пред запалената камина, целувка за лека нощ... а може би бяха две, едната малко по-продължителна, другата много бърза, дали пък редът не беше обратен?

Изпитваше радостно чувство, когато слушаше Ейдън. Докато той оглеждаше сутерена и твърдеше, че не бива да губи и минута повече, а да смени котела. Той се обади тази сутрин на нейната секретарка, за да съобщи, че доставчикът му има точно такъв модел на склад, така че новият котел вече би трябвало да е в дома ѝ. Явно работата не беше сложна. Никога не бе замисляла такава спешна смяна, но прогнозите за времето бяха толкова застрашителни, че Ейдън я убеди в необходимостта да побърза.

Какво ли е времето сега в Париж, почуди се тя. Дали Франки се е увила в някое от новите си палта?

ФРАНКИ!

Исусе Христе! Та тя бе забравила да изпрати факс на Габриел!

Джъстийн едва не падна от стола, когато изведнъж тази мисъл блесна в съзнанието ѝ. Тя се приземи много бързо, изправи се на секундата и закрачи нервно, усещайки как около веждите ѝ избиха капчици пот. Никога досега не бе допускала такава безотговорност! Никога, никога! Господи боже мой, какво става с нея? Този случай бе напълно и съвършено непростим. Тя изпрати своята най-добра приятелка право в леговището на лъва, при това напълно беззащитна.

Трескаво се опита да изчисли колко е сега часът в Париж, щом като в Ню Йорк е пет следобед. Добавяме шест часа, става единайсет вечерта. А не трябва ли да добави и времетраенето на полета? Мозъкът ѝ отказваше да работи. Да вземе да изпрати този факс незабавно, но не е ли вече много късно?! Или не. Може би никой от хората на Некер още не знае за случилото се. О-о, по дяволите, сякаш Некер не знае, че тя не е пристигнала. Той най-вероятно е посрещнал самолета.

Джъстийн се чувстваше все по-несигурна в себе си и затова се постара да обмисли събитията от вчера едно по едно. Целият ѝ ден бе преминал в ужасно, мрачно, тягостно настроение. Забрави да изпрати факса, прибра се вкъщи, седна да изпие на спокойствие чаша чай, след което се срещна с предприемача. Неочаквано за самата себе си прекара една изключителна вечер с него и легна да се наспи. Днес работи през пелия ден, факсът се намираше на няколко крачки от нея, но чак сега, с цял ден закъснение, тя си спомни, че трябваше да го изпрати. Не ѝ беше необходим непременно факс, за да предупреди Габриел Д'Анжел. Можеше да ѝ се обади по телефона точно при приземяването на самолета на Франки. Предпочиташе все пак факса, защото на хартия се лъже по-лесно, отколкото по телефон.

Някъде тук е причината, поради която не бе изпратила злощастния факс. Джъстийн бе жена с остър ум, стараеше се да преценява точно всичко и всекиго край себе си, затова не си позволяваше подобна непростима постъпка. Този пропуск трябва да е свързан с нейното вчерашно настроение, с нейния постоянен, параноичен страх, че Некер неочаквано може да се материализира на прага на вратата ѝ — видението, което я преследваше непрестанно, откакто започна издирването на лица за модната къща „Ломбарди“. Когато чу по телефона новината, че именно нейните момичета са

спечелили, тя се усети хваната в капан. Остана без сила, защото не можеше да ги лиши от този шанс.

Но все пак не беше безпомощна. Съвсем не притисната до такава степен, та да се остави Некер да я манипулира! Господ ѝ бе свидетел, че му даде хубав урок!

— Точно така! — възкликна Джъстийн най-накрая, защото откри причината, поради която не бе изпратила факса. Тя бе действала напълно съзнателно. Знаеше, че може да разчита на Франки, на нейното умение да се справя с всяка ситуация, а Некер щеше да разбере, че всичките му усилия са пропаднали. Тя го бе отхвърлила отново, без да се налага да изпрати дори и една дума, за да го предупреди. Какво удивително, услужливо подсъзнание има тя, триумфираше Джъстийн. То бе уредило Франки да замине вместо нея, но и това не бе достатъчно, та трябваше подарката на агенция „Лоринг Мениджмънт“ да забрави да изпрати факс.

— Хубав урок, момичето ми — поздрави на висок глас Джъстийн себе си в опустелия офис.

След неколкоминутно размишление тя забеляза, че едновременно със спадането на градусите в триумфалното и настроение в телефонната зала взе да става студено. Затова се премести в своя кабинет. Там от прозорците не духаше толкова много. Настани се зад бюрото си, върху което лампата все още светеше, и в този миг погледът ѝ попадна върху фотографията на нейната майка, прегърнала малката Джъстийн. Снимката ѝ бе така позната, че тя почти не я забелязваше. Но изведнъж точно сега посегна с любопитство към нея и я разгледа изпитателно. Ответната ѝ реакция срещу плана на Некер я беше сближила повече от всякога с майка ѝ.

Джъстийн вдигна магнетичната снимка и насочи вниманието си към чертите на майка ѝ. Младата Хелена Лоринг е била истинска красавица, прецени професионалният ѝ поглед: едва навършила двайсет години, при желание тя би могла да направи блестяща кариера на модел днес, ако бъде подстригана и гримирана според последната дума на модата.

Но, разбира се, това би породило много трудности и рискове заради детето, което иска грижи. Не, нейната майка бе избрала път, чрез който да защити дъщеря си от превратностите на съдбата. Тя бе погълната изцяло от работата си в универсалния магазин. Когато се

замисли за онези години, Джъстийн си даде сметка, че сама никога не е осъзнавала напълно каква саможертва е направила майка ѝ, за да осигури на дъщеря си възможно най-доброто детство и възпитание: най-реномираното частно училище; имаше пълното одобрение да кани приятелите си у дома; уроци по кънки на лед и балет; всяко лято можеше да ходи на лагер в Горни Мичиган, а още от най-ранните си години, доколкото можеше да си спомни, имаше всичките най-красиви дрешки, за които може да си мечтае всяко малко момиче.

Очите на Джъстийн се насълзиха при мисълта за майка ѝ, която я бе обичала толкова много и никога не я натовари с най-малкото чувство за вина заради своята преданост. Колко дъщери могат да кажат същото? Затова каквото и да причини сега тя на Некер, то никога няма да е достатъчно, за да поправи стореното зло на майка ѝ.

В крайна сметка, помисли си Джъстийн, Хелена Лоринг бе живяла, за да види дъщеря си на върха на успеха, със свое собствено преуспяващо предприятие — сигурност, каквато нейната майка не бе имала, работейки за други, независимо от това, колко много я ценяха. Тя винаги бе насърчавала момичето да мисли за годините след завършването на кариерата си като модел, в резултат на което Джъстийн още след навършването на двайсетата си година започна да спестява пари и да се готви за бъдещата си работа.

Да, тя имаше предимства, каквито повечето от моделите нямаха: предвидлива майка и свой собствен верен поглед за най-красивото — било хора, било всичко останало. В годините, през които работеше като модел, тя наблюдаваше най-красивите момичета, класирането им във висшата ранглиста, в която бе и самата тя, за да може да определя дори и най-малката разлика между един доста добър модел и потенциална звезда.

Когато откри Лулу, която току-що бе започнала да работи като фотограф-стилист, тя веднага се вкопчи в още суровия материал на славата. Един ден уговори срамежливата девойка да отиде на среща с трима фотографи и да наблюдава тяхната работа чак до среднощ в различни агенции. Макар че Лулу предизвика сензация с появата си и направените от нея снимки красяха корицата на „Базар“ още през първия месец от нейните ангажименти, работата на агенцията вървеше много трудно. Фанатичните спестявания на Джъстийн от цели осем години я улесниха, докато получи правото на кредитна линия, за да

заплаща всяка седмица за работата на екипа си. Нищо не падаше даром от небето, но през тези първи години Лулу беше ракетната площадка за създаването на агенцията. Междувременно я съблазни Холивуд и скоро звездите там я погълнаха, но „Лоринг Моудел Мениджмънт“ бе вече здраво стъпил на краката си.

Джъстийн се изправи и се приближи до прозореца. Огледа града, който грабна погледа ѝ веднага. През нощта, в разгара на зимата, звездите и светлините блестяха по-ярко от всякога. Градът бе завладян от леденото дихание на севера и отвърщаше на студа, като засилваше с още по-ярка светлина, пречистен от ледените ветрове. Когато след четиримесечна подготовка нейната агенция я изпрати в Париж за допълнителна шлифовка, никак не ѝ хареса, че трябва да напусне Ню Йорк. Дали шефовете ѝ са имали представа какъв ще бъде действителният резултат, питаше се Джъстийн. Дали изобщо са се питали за промените в живота на момичетата с тези задължителни пътувания до Париж? Сега, когато на самата нея ѝ се наложи да го прави, знаеше, че всяка агенция изпраща своите момичета със същите страхове, както родителите изпращат децата си да учат далеч от родното място.

Но не, дори и самата Уили не можеше да знае, че изпращайки младата Джъстийн Лоринг в Париж за шест месеца, я тласна в ръцете на най-отвратителния мъж, когото някога бе срещала, Франки дори не е подозирала, защото Джъстийн не е казала на нито един човек на земята за Марко Ломбарди.

Тогава Марко бе младши асистент в „Ланвин“, само с една година по-голям от нея, но пагубно изкусен в умението да прелъстява. Нищо че той я бе въвлякъл в едно кратко физическо увлечение, страстна любовна игра, последвана от обичайния провал и наранено сърце. Тя никога не го забрави, защото той бе първият и любовник. Не му стигаха нейното сърце и тяло, ами успя да завладее и душата ѝ. Марко така я привърза към себе си, че ѝ замени целия свят, стана нейният бог. Но веднага щом се увери в пълната ѝ преданост, нямаше вече какво да пожелае, и той загуби интерес към нея. С безсърдечието на учен, който провежда научен експеримент, поиска да докаже любовта си към него, като удовлетвори сексуално неговия най-добър приятел. Слава богу, спомни си Джъстийн, малкото, останало в съзнанието ѝ от уроците на майка ѝ, и даде сили да избяга незабавно

от Париж в Ню Йорк. Но с години не можа да се излекува от последствията на преднамерено жестокия и успешен опит на Марко Ломбарди да затрие нейната невинност и да измами нейното доверие. Очевидно и сега не бе излекувана напълно. Във всеки случай първият ѝ опит в любовта бе покварен завинаги.

Джъстийн бе достатъчно далеч от онези събития, за да осъзнае, че в злото, което и причини Марко, нямаше абсолютно нищо лично. Тя просто се изпречи на пътя му, когато той бе започнал да опознава жените и действаше според характера си, според генетическите си заложби, които го караха да завоюва на всяка цена и да руши. Той бе от мъжете, способни да се задоволят само ако имат всяка жена.

Трябваше ли да предупреди момичетата за него? Джъстийн си задаваше този въпрос всяка минута, откакто заминаха. Стигна до заключението, че ако им каже, това направо ще ги хипнотизира и ще ги привлече към Марко. Предупреждението би могло да се окаже фатално. Коя жена може да устои на вниманието на Марко, на тръпката да бъде негова избраница? Младежката им дързост ще ги подтикне да действат по начин, който ще опровергае нейните мисли. Но която и от трите момичета да стане победителка в конкурса за лице на модна къща „Ломбарди“, трябва да узнае цялата история, реши категорично Джъстийн.

Въздъхна дълбоко. Докато всички не се върнат живи и здрави, за нея няма да има покой. Сега ѝ трябваше гореща вана, гореща чаша чай, топлина в обновената ѝ къща и една хубава книга, в която героите са от някое графство на деветнайсети век. И, разбира се, всичко да свършва щастливо.

Когато таксито спря пред нейната къща, Джъстийн се учуди на оживлението в нея. Лампите светеха навсякъде на първите два етажа, а зад пердетата се очертаваха силуетите на работници.

— Какво става тук? — извика тя от прага на входната врата и се втурна вътре.

— Източваме тръбите — отговори един от работниците.

— Скоро ще свършим.

— Какво? Какво пробивате? Кой ви каза да пипате моите тръби?

— Ейдън — обърна се човекът и продължи работата си.

— Къде е той? — настоя Джъстийн гневно.

— В сутерена — побърза да се отдалечи той, разпознал типичната луда госпожа, каквито винаги се срещат.

Ако за мъжете се знае, че произлизат от Марс, а жените от Венера, предприемачите непременно са от черните дупки в далечния космос, мислеше си Джъстийн с все още бистър горен етаж на съзнанието, докато останалото от него се бе нажежило до бяло от ярост и я водеше надолу по стълбите като крилата ракета.

— Какво, по дяволите, правиш с моята къща? — изкрещя тя срещу Ейдън.

Той остави работата си и се изправи. Лицето му бе съсредоточено, задълженията му тук дотолкова го бяха обсебили, че дори му бе горещо и бе свалил ризата си.

— Джъстийн! Чудех се какво ти се е случило. Налага се да източим водата от тръбите, за да не замръзнат. Иначе ще се спукат. Очаква се поне три дни температурите да паднат под нулата. Идва студена въздушна вълна направо от Арктика. Кметът е наредил да бъдат затворени почти всички предприятия, освен онези с най-належащите дейности.

— Къде, къде е онзи нов котел, който ми обеща, закле ми се да го инсталираш до края на деня? — сопна се тя. — Знаеш, че само поради тази причина ти позволих да се заемеш с моя дом!

— Моят доставчик ми изпрати котел с неподходящи размери — във всяка негова дума се четеше оправдание. — Оказа се прекалено голям за твоя сутерен. Когато се обадох по телефона на онзи идиот, се разбра, че той е записал погрешен сериен номер на инвентара си — Добави възмутено Ейдън.

— Какво стана със стария котел? — запита Джъстийн, втренчила невярващ поглед в празното място, където той стоеше от години. Нейният гняв за момент отстъпи пред ужаса от стореното.

— Той се разпадна още щом го свалихме. Докато разберем, че са ни изпратили неподходящ котел, момчетата вече бяха свалили стария. По никакъв начин не можехме да го върнем на мястото му, той е свършил.

Ейдън бе отложил три важни срещи днес, а очакваше от тях да излезе добра работа, само и само да изненада тази превъзходна, изключителна жена, в чийто дом неговите хора инсталираха идеална нова отоплителна система. И като награда си навлече кошмар. Ако

самият той не бе чиракувал преди години на един водопроводчик, щеше да има големи неприятности с тези тръби. Идеше му с две ръце да се удря по главата, но нали беше предприемач, отговорник на работници, които се подчиняваха на неговите разпореждания, трябваше да се държи на положение.

А Джъстийн просто седна на стъпалата и избухна в плач.

— Поверих ти своя дом — взе да подсмърча тя. — Повярвах ти и виж какво стана. Моята къща сега ще замръзне, бедната ми къщичка, ооо, бедната ми скъпа, малка къщичка. Ридания разтърсваха тялото ѝ.

Макар в сутерена да бе топло, тя се загръщаше още по-здраво в палтото и продължаваше да плаче с глава на коленете си.

Непоклатимата, изпълнена с уважение към себе си предприемаческа стойка на Ейдън изведнъж рухна и той започна все повече да се ужасява, като я гледаше да се облива в сълзи.

— О, Джъстийн, за бога, моля те, моля те, не плачи така. Сълзите ти направо ме убиват. Заклевам се, че къщата няма да замръзне, студено ще е, но няма да има никакви повреди. Само тръбите щяха да замръзнат, но сега това няма да се случи. Джъстийн, обещавам ти: нищичко няма да замръзне, нищо. Аз сам проверих много стриктно всяка тръба. — Ейдън стоеше безпомощен до свитата на кълбо, тресяща се фигура. Продължи с усилие: — Проблемът е в това, че ти няма да можеш да останеш тук, докато не сложим нов котел. Няма да има нито отопление, нито топла вода. И нито един доставчик в града няма да може да намери подходящ котел преди началото на другата седмица. Проверих всички. Единствената възможност е не по-рано от понеделник.

— Ооо! Ооо! Ооо! — Сълзите на младата жена рукнаха два пъти по-силно.

Ейдън приклепна до нея, за да бъдат на едно ниво, и се опита да приглади косите ѝ, да я успокои. Джъстийн отдръпна рязко глава и удари силно ръката му.

— Не ме докосвай ти, кълвач такъв, ти, зъл, зъл човек, ти, ти... предприемач такъв! — успя да изрече тя през сълзи. — Ти дойде и виж какво стана, това са руини от моята идеална, чудесна, уютна къщичка, всичко си беше така хубаво, преди да ме уговориш, а сега всичко е отишло по дяволите. Превърна се в някаква раковина, ледена раковина,

ооо, как можах да съм толкова глупава? Нямам къде да живея, моя дом го няма.

— По дяволите! Напълно си права. О, да му се не види, аз трябваше да проверя новия котел, преди да свалям стария... това си беше чиста престъпна глупост... но така ми се искаше да направя ремонта за тебе, преди да започнат снежните виелици, че тръгнах срещу всичките си правила, пришпорих работниците и развалих работата.

Джъстийн най-после се взе в ръце и заговори, без да плаче:

— Това ли е истинската причина? — запита тя, бършейки лицето си. — Ти си се старал да ми направиш услуга? Така ли е? Просто си се престарал?

— Да!... Мислех, че, о-о, какво значение има какво съм мислил? Провалих всичко и това е. Причината не е важна. Подведох те и никога няма да си го простя.

— Аз никога няма да ти простя, така че можеш да забравиш за собственото си опрощение!

— Зная — каза той смирено. — Защо да ми прощаваш? Освен ако...

— „Освен ако“? — имитира го тя надменно. — Как може тук да има още място за „освен ако“?

— Добре де, да речем, хайде просто да си представим, че поради някаква си безумна причина, без логика, ти решиш да бъдеш по-голяма от цялата тази грамадна бъркотия и ми дадеш възможност да не остана в очите ти некадърник. При условие че след това никога няма да имам нов шанс. И така: предлагам ти да прекараш почивните дни в един апартамент, в който хотел пожелаеш, и може би един ден отново аз ще съм достоен да оправдая доверието ти в мен.

— Защо? — учуди се Джъстийн. — Защо, по дяволите, трябва да го правя?

— Нямам никаква приемлива причина. Аз просто се надявах, че... че по някакъв начин, по чудо, това би могло да стане в царството на мечтите.

Джъстийн изгледа Ейдън изпод мокрите си клепачи. Той все още беше същият онзи мъж, на когото тя повярва миналата вечер, така както не бе вярвала на нито един мъж от години. Така без риза тя го желаше... добре де, дори... много повече, значително повече от това.

А той бе съсипал нейния котел и превърнал любимата ѝ къща в необитаема барака за три-четири дни. Но явно — съвсем не нарочно. Случват се аварии. Никой не е перфектен. Ако тя му прости, о най-приятното нещо, което започна миналата вечер, както и да го нарече човек, ще продължи. А ако не му прости, къщата ѝ няма да стане по-топла, нито пък някой ще я ремонтира по-бързо. Отгоре на всичко тя не обичаше да я възприемат като злопаметна жена.

— Никога няма да получиш друга възможност ли каза?

При никакви обстоятелства? — прошепна тя сякаш на самата себе си.

— Никога! Никога, никога! И винаги ще съм ти дължник!

— Хъм.

— Джъстийн, моля те — настояваше той. — Моля!

— Но аз мразя хотелите — отговори тя мрачно. — Те ме потискат.

— Ти можеш да живееш в моя дом! Аз имам огромно таванско помещение в центъра. Няма и да усетиш, че съм там, ако не желаш.

— Хъм. — Тя все още не беше убедена.

— Имам и билети на страхотни места за играта на „Никс“ утре вечер. Няма да го отменят, няма да посмеят.

— Хъм. — В гласа ѝ вече се усещаха значително по-отстъпчиви нотки.

— Имам и тонове храна, ще готвя за теб, ще разтребвам и ще те очаквам чинно да се нахраниш — чай, „Гибсън“, „Изгревът на текила“, млечни шейкове — каквото ти душа иска. Помисли си каква малка ваканция те очаква. А ако падне достатъчно сняг, имам ски за двама.

Джъстийн сложи ръце върху голите му рамене, надникна въпросително в очите му, сякаш предложението за ски наклони везните в негова полза. Наистина ли му изглежда като скиорка? Клекнал немного удобно на пръстите на краката си, той за малко не падна в прегръдката ѝ. Но бързо скочи и я повлече със себе си нагоре, хващайки я за лактите.

— Ще оправяш ли леглото ми? — запита Джъстийн настойчиво, отметнала глава. — Аз мразя да оправям легла.

— Аз ще го оправям изрядно като в болниците. Аз оправям страхотно легла. Ще ти давам чисти чаршафи всеки ден.

— И какво друго?

— Обещавам и с пръст да не те докосвам — реши Ейдън. — Кълна се в името на майка ми.

— Така става — прошепна одобрително Джъстийн. — Но какво, ако...

— Ако какво?... — пое си той въздух обнадежден.

— А, няма значение. Просто си мислех нещо на глас. — Тя успя да остане сериозна под слияния му поглед.

Мъжете са толкова безпомощни. Трогателни. Да не би тя да има вид на препила с текила? Или пък млечни шейкове? Той има още много да научава за нея. Неизвестно как доброто ѝ настроение се бе възвърнало.

— По-добре да отида и да нахвърлям някои неща в един куфар — измъкна се Джъстийн от ръцете му. Когато влезе в ледената си спалня, започна отново да размисля. Една малка ваканция може наистина да се окаже чудесно нещо. В последно време ѝ се наложи да работи доста, а от тези студове почивните дни ще ѝ се сторят прекалено отегчителни, та дори и къщата да е топла. Дори и да има хубава книга за четене.

8.

Какво става с мен, чудеше се Джъстийн. Когато взе да прехвърля случилото се през паметта си, я обзеха мрачни мисли. За тях спомогна вероятно и последното такси в Ню Йорк, което продължаваше да крета неуверено из центъра, без да пропуска нито една дупка. Магистралата Уест сайт беше вече затворена и те се движеха по някакъв мистериозен обиколен път, известен само на обитателите на района като Трайбека. Снегът се бе усилил още преди работниците да си тръгнат от дома й. След тях Ейдън направи още една обиколка, за да огледа тръбите, след което заключи входната врата и хвърли последен тъжен поглед за довиждане към къщата.

Досега да беше се настанила в някой луксозен хотел, помисли си Джъстийн, щеше да е обградена от сигурност, цяла система от обслужване по стаите, телефонни оператори и помощник-менажери, щеше да си поръчва цветя от фоайето на хотела, да си купува всичките нови списания и да бъде добре подготвена, за да преодолее всички затруднения, каквото и да причини стихията на града. Но не. Тя позволи на една прищявка, на един необуздан импулс да надделеят над нейната разсъдливост. Затова сега беше пленница на един мъж, с когото се запозна само преди двацет и четири часа, прекалено интимно близка с един съвършено непознат човек, който вече се прояви като пълен мухльо.

Хамбар в Трайбека ли, запита сама себе си Джъстийн. Как можа да каже „да“? Тя мразеше хамбарите по принцип, макар те да бяха нейното увлечение, когато дойде за първи път в Ню Йорк. Можеше да си го представи: сигурно е много грозно високо помещение, една голяма подигравка от стомана и водопроводни тръби на показ. Цялата тази идея за хамбар е налудничавя, освен ако не го използват за студио в киното. Хората трябва да живеят в приветливи стаи, съразмерни с тях, а не в доскорошни фабрики с неадекватни прегради между пространствата, предназначени за различни дейности. Това създание Ейдън Хендърсен навярно е инсталирало душ в кухнята само за да

докаже, че това е възможно да се направи. Тя вечеря веднъж с него, позволи му една или май бяха една и половина ласки по бузата и сега се бе оставила да я вали снегът с мъжа, който съсипа къщата ѝ. Дали не беше жертва на стокхолмския синдром?

Тя не можа да познае полуразрушения квартал Уест сайт, през който минаваха. А и шофьорът на таксито имаше толкова много проблеми с колата, че вече беше късно да променя решението си. Почти бяха стигнали река Хъдсън. По дяволите! Противни ѝ са всичките тези приказки за снобската централна част на града с нахакани хора, които водят презряно съществуване. Мрази техните претенции, че са уж много по-интересни и „истински“ в сравнение с горната част на града с нейните китайски ресторанти за педерастии, които предлагат лошо обслужване и още по-лоша храна, а продуцентите на филми и собствениците на ресторанти боготворят този район. Общо взето, те са едни и същи хора с ограничен талант, затова могат само да идеализират евтините хотели, претъпкани с трисексуални тийнейджъри, уличните хлапета вехтошари, чийто емоционален живот са пързаянето със скейтборд през деня и шумните веселби през нощта, цели тълпи от живи смъртници, които си мислят, че всеки един над деветнайсет години е изкуфял.

Защо бе толкова лесна в този случай? Най-малкото Ейдън трябваше да се чуди, че повярва на обещанието му. Защо не му каза, че при нейните многобройни познанства и непрекъснати ангажименти не е възможно да се освободи за целия уикенд? О, мили боже, тя си е изгубила ума! Повредата на котела направо я травмира и я принуди да прати всички естествени норми на поведение на вятъра.

Джъстийн погледна крадешком към Ейдън, успя да види част от профила му. Изглеждаше тъжен, а към нея се държеше резервирано, показваше пътя на шофьора, като онзи трябваше да спазва точно посоката, защото беше явно, че няма ни най-малка представа как да стигне до Трайбека, още по-малко до Лейт стрийт. Къде беше сега приятната му усмивка? Джъстийн залагаше десет на едно, че този гангстер никога не е учил в университета на Колорадо, и десет хиляди на едно, че не се бе появил на прага ѝ само за да обслужи на нейните приятели, които го бяха препоръчали.

Кой предприемач започва работа на следващия ден, след като е получил поръчката? Предприемач без никаква друга работа, ето кой.

Предприемач лъжец, на когото му е отнето разрешителното, набеден предприемач! Защо не поиска да види документите му? Защо не се обади на някого в административния отдел на градското управление, за да проверят името и правото му да упражнява професията на предприемач? Защо се остави да бъде повлияна от почтения му вид и от впечатлението, което този висок, едър каубой остави у нея миналата вечер със счупения си нос точно като на младия Брандо, превърнал артиста в нещо много повече от едно хубаво лице? Защо тя, Джъстийн Лоринг, експерт по фалша, който може да бъде разгадан още по лицето на човека, си позволи да бъде заинтригувана и трябва да си го признае, малко... очарована, господ да ѝ е на помощ... от този така наречен предприемачески, а не артистичен дар да внушава увереност в себе си. Може би това доверие в него идва от високия му ръст, от телосложението му, от усещането, че е сръчен и опитен в работата си... ха... и от уж пълното негово неведение за собствената му приятна външност? Не е ли това класически трик? Не правят ли точно така всички артисти?

Снегът не само се усилваше, той ставаше все по-мокър и тежък, снежна пелена, дебела като кадифено покривало. Чистачките на предното стъкло на колата работеха едва-едва. Джъстийн трепереше в своето дебело палто, тип наметало от главата до петите, изработено от груба бяла вълна на пищни, виещи се ресни от къдрава монголска лама. Даже нахлупи старата си плетена шапка ниско над очите и стисна паникьосана ръцете си, макар да си бе сложила дебелия ръкавици, гарнирани с пухкави кожички. Дори и краката ѝ въпреки кожените ботуши с косъм от млада овца, въпреки дебелия чорапи бяха започнали да се вледеняват. Но фъртуна или не, ако Ейдън Хендерсън направи и едно грешно движение, само едно, дори и един шибан жест, тя ще избяга от онзи таван и ще се върне в цивилизацията дори да ѝ се наложи, да, дори и да ѝ се наложи да пътува с метрото!

Защо се е умълчала така Джъстийн, чудеше се на свой ред Ейдън Хендерсън, докато се опитваше да прикрие неудобството си, като помагаше на шофьора да излезе на прав път. Защо се свива в ъгъла на таксито, покрита с огромна купчина от снежнобяла вълна, като че ли се страхува от него? Няколко бегли целувки по бузата означават ли, че той има намерение да я задиря? Той никога не бе си представял, че тя ще приеме неговото налудничаво предложение да прекара уикенда в

неговия дом. Той го направи единствено под влиянието на нейното отчаяние. Исусе Христе, той не знаеше дори дали има чисти чаршафи... да, да, слава богу, мисис Брейди бе успяла днес да вземе прането и да почисти. А какво представлява този „Изгрев на текила“... никога не е правил такова питие. Джъстийн Лоринг, господи боже... тя сигурно има какво друго да прави — да се среща с мъже, да ходи по гости, да води наситен със срещи, бляскав живот, да се занимава със също толкова бляскавата си фирма и работа, за която той не знаеше нищо друго, освен дето някои глупави хора намират, че е страшно важно за цивилизацията жените с всяка година да стават все по-високи и все по-хърбави.

Той или изживяваше прекрасен сън, или Джъстийн го бе изпързала там в сутерена? Дали за нея той не беше някакво екзотично ново преживяване в низините? Един уикенд с предприемач или как се отдадох изцяло на греха с един мъж, който е черноработник. Ами в такъв случай и той има изненада за нея. Покани я единствено защото изпитва чувство на отговорност. Трябва все пак да ѝ осигури подслон, а и тя твърди, че хотелите я потискат.

Много жалко, но в почивните дни него го потискат гостите. Защо не му хрумна, че видът на разплакана жена го лишава от ум и разум и той дава мило и драго, за да я успокои? Нали очакваше с нетърпение да се освободи за няколко дни и да прегледа куп сложни оферти за осветлението на една нова фабрика, която той проектираше в Лонг Айленд сити? Ами четирите футболни мача по телевизията? Но не. Оказа се, че му се натрапи една съвременна Ана Каренина, затрупана под купчина от овча вълна и с изражение на лицето, подобаващо на човек, когото току-що са искали да изхвърлят от шейната на сред страшната руска зима. Той ли обеща да оправи леглото? Няма да стане! Ако само спомене, ако даже си отвори устата за оправяне на леглото ѝ, той ще я изпрати до метрото, ще ѝ даде един жетон и ще я остави да си върви и колкото си иска да изпада в депресия в някой хотел.

Таксито забуксува до един изкривен знак „стоп“ и Ейдън помогна на Джъстийн да излезе, поемайки багажа ѝ. Докато той плащаше на шофьора, тя се огледа, без да вижда нищо. Нито слабо осветената улица, нито тъмната сграда наблизо, която ѝ напомняше изоставен склад. Изкачиха се мълчаливо със скърцащия товарен асансьор до най-горния етаж на къщата, както предположи Джъстийн.

Спряха на площадката на неизвестно кой етаж и когато Ейдън отключи вратата на дома си, Джъстийн подуши недоверчиво въздуха. Странно, помисли си, човек би казал, че мирише на обгорено дърво... и на безир! Той я подхвана леко за лакътя, за да не се спъне в прага, и перна бързо ключовете на осветлението. Джъстийн пристъпи крачка напред и замръзна на мястото си.

— О-о! — възкликна тя удивена. — Не мога да повярвам на очите си.

— Ами да — засмя се той на нейния тъничък, озадачен глас. — Тук са събрани седем хамбара, три големи и четири малки, всичките са били изоставени, повечето са построени преди 1800 година. Спасих ги в Индиана почти за грошове. Иначе не бих събрал толкова много дървен материал в живота си. Луд съм по дървото. Тук имам седемнайсет вида.

— Но ти каза „хамбар“ — засмя се тя облекчено.

— Техниката на изграждане е като на хамбар.

— Било е хамбар. Сега е... гигантско... какво? Депо? Дървена къща? Къща в ранчо? Конюшня? От всичко по малко — реши Джъстийн. Вървеше из огромната стая омаяна. Премина през всички врати, погледна във всички малки стаи с ниски тавани.

— Тъй като съм я построил с двете си ръце, разрешавам ти да я наричаш, както искаш — каза Ейдън, доволен от реакцията ѝ. Всеки се стъписваше от неговия дом, но не всеки го харесваше толкова много, както, изглежда, го хареса тя. Може би дори щеше да се нарани да съблече чудатото си палто, ако той я бе изчакал търпеливо. Ейдън се отправи към масивната камина, изграден от издялани камъни. В нея беше наредена солидна купчина цепеници и го очакваше само да драсне клечка кибрит.

— Сам ли си я построил? — запита Джъстийн. Приблужи, за да застане пред огъня, и свали ръкавиците си. — За колко време?

— Почти седем години — отговори с гордост той. — Междувременно работех на пълен работен ден и живеех в квартала, така че през почивните дни и даже през нощта изграждах къщата си. Но когато намерих материала: грубо нарязани трупи от тополи, фурнир, големи дъбови мертеци и черен орех, самото дърво ми подсказа какво да направя от него. Човек не може да сгреши в работата си с използван преди столетие дървен материал, ако усеща за какво е

служил той тогава. Не можех в никакъв случай да позволя на някой друг да прокара електрическата инсталация и водопровода в дома ми. Бях толкова ревнив, че се страхувах да не объркат нещо. Съвсем не ми се искаше да видя края на дърводелската работа, да завършвам раклите, етажерките, гардеробите... така работата ми щеше да приключи и да остане само боядисването. Става ми тъжно, когато завършвам нещо.

— Но кой е аранжирал стаите? — запита тя, сваляйки несъзнателно шапката си, докато вниманието ѝ бе погълнато от всяка красива старинна мебел, сякаш я очакваше да се доближи и да се докосне до нея. От окачени по стените примитивна американска живопис, изкусно изработени завивки от разноцветни парчета плат и излинели с времето килими, които стигаха до первазите на дървения под.

— Тук не е правена специална аранжировка. Аз просто подбирах вещите така, че да изглеждат точно на мястото си. Много ми провървя, особено със завивките. Над камината виси една, ушита от моята баба, но останалите ги намерих в областта Еймиш и доста други красиви неща в Нова Скотия. Ето че сега имам къде да живея, малко е хладно, на мене не ми вреди. През лятото тук се чувствам неповторимо.

— Нова Скотия е мястото, където се лови съомгата, нали?

— Точно така. Ако това беше намек, тогава отивам в кухнята, за да видя какво мога да измайсторя за вечеря.

— И аз идвам — каза Джъстийн, нетърпелива да види как изглежда.

— О, не, така няма да стане. Казах, че ще приготвям храната, но ако ти позволя да дойдеш с мене, твоят природен женски инстинкт може да се развихри и ти да започнеш да се разпореждаш в кухнята ми. Пък и ще ми пречиш. Ще ти покажа спалнята за гости, за да се настаниш през това време.

Останала сама в малката, изключително уютна спалня и безупречна баня, в които имаше усещането, че прозорците разкриват гледка към Алпите, Джъстийн бързо започна да разопакова багажа си. Изглежда, няма да е толкова зле, колкото смяташе по пътя, помисли си, потръпвайки от вълнение. Той има много интересни мебели. Всъщност, ако се съди за един мъж повече по къщата му, отколкото по изражението на лицето му, сега Ейдън се доближава повече до човека,

с когото тя се запозна вчера. Може пък да не си е загубила изцяло ума. Тази мисъл ѝ се стори успокоителна. Също толкова, колкото насърчителна ѝ се видя представата за младия мъж, грабнал чука и пироните, за да изгражда седем години поред, ден след ден своето жилище. Търпението, постоянството са хубави неща. Дървото е хубаво нещо. А търпението да измайсториш нещо от дърво е дори още по-хубаво. Или поне така ѝ се искаше да бъде.

В кухнята Ейдън с облекчение видя голяма тава със задушено месо, сготвено от мисис Брейди, което трябваше само да бъде затоплено. Включи фурната на слаб огън, за да не би ястието да загори, и се спусна към барчето, за да провери какви запаси от алкохол има. Джъстийн, изглежда, се бе отърсила от лошото си настроение в таксито. Вероятно е била разочарована от решението си да приеме поканата му, помисли си Ейдън. Но после, когато най-после свали онази ужасна шапка и застана пред камината, оправи с две ръце косата си, краката му за малко не се подкосиха при вида на невероятно красивото създание пред него. И вероятно тази красота бе неосъзната, защото нито една жена, която е поне малко суетна, не би нахлузила шапката си по този начин, ако ще дърво и камък да се пукат от студ. Нали суетата направлява жените? Но сигурно след като човек цял живот е принуден да наблюдава собствената си физиономия, той свиква с нея и дори се отегчава от това познанство. Джъстийн сигурно изпитва същото. Макар да не е за вярване.

Ейдън сложи върху един поднос няколко чаши, кофичка с лед, бутилка неотворена текила, която някой му бе донесъл за Коледа преди две години, и кутия с портокалов сок. Помисли минута и добави бутилка ликьор от череша с плодовете, след което отнесе подноса във всекидневна стая, остави го върху масичката за кафе пред камината и седна върху големия кожен диван.

— Какво е това? — запита Джъстийн, щом се появи и се отпусна до него. Облечена бе в широк пуловер с надпис „Нюйоркски гиганти“, в плътно прилепнал по краката яркорозов клин и вълнени бели калцуни.

— Все още нищо, но трябва да стане онова, което ти обещах — „Изгревът на текила“.

— Хъм — реагира тя уклончиво, малко резервирано.

— Да — настоя той, — гледай. Първо слагам в чашите лед, сега отварям текилата и наливам щедро, после добавям мъничко портокалов сок, докато питието добие цвета на изгрева на слънцето, и най-накрая слагам по една черешка, за да напомня слънцето. Моля, заповядай.

— Но слънцето е червено само по залез — пое тя чашата си.

— Не и на Хаваите.

— Започвам да разбирам — позамисли се тя. Та значи така изглежда „Изгревът на текилата“. И не се прави толкова трудно. Все едно като да боравиш с отвертка. Тогава за какво беше целият този шум? — Имам странно усещане — продължи тя след минута. — Лошо усещане.

— Какво искаш да кажеш?

— Тук има още някой, освен нас — заговори Джъстийн тихо, дишането ѝ се учести, гласът ѝ бе изплашен. — Някой ни наблюдава. Не мърдай, преструвай се, че нищо не подозираш.

— Руфъс, излизай — извика Ейдън, — тя ми е приятелче.

В един миг пред погледа ѝ се материализира огромен персийски котарак, появи се изневиделица иззад купчината дърва за огън и запристъпва бавно към тях с обиден вид. Животното беше изключително красиво. Сред представителите от тази порода никога не е имало грозни екземпляри, но този превъзхождаше по хубост всичките, които бе виждала. Котаракът обиколи стаята.

— Господи! — възкликна Джъстийн.

— Той е доволен, когато му се възхищават. Руфъс се свени от жените. Той е котарак на един самотен мъж единак. Всъщност се мисли за куче. Може би защото е кастриран. Трудно се гледа мъжкар в градски условия. Хайде, ела тук, приятелю, запознай се с Джъстийн. Ти нали не мразиш котки? — обърна се той към нея. — Нито пък получаваш алергия от тях?

— Разбира се, че не — отговори тя въодушевено.

Точно обратното — Джъстийн обожаваше котките, знаеше как да ги привлича. Трябваше да си стои съвсем непринудено, неподвижно, сякаш е напълно безразлична към тях, както и към присъствието на Руфъс в този момент. Тя не го и погледна повече. Котките могат да изтърпят всичко, но не и отсъствието на внимание към тях — прекрасни, невероятни, непознаваеми същества.

Руфъс се качи върху коленете на Ейдън и се обърна по гръб, помръдвайки бавно с четири лапи. Самотният мъж единак го погъделичка по корема.

— Виждала ли си някога някой котарак да прави така?

— Изумително е — съгласи се Джъстийн. — Имаш ли и други? Знаеш ли, че Хемингуей е имал трийсет котки? Изглежда, и Пикасо много ги е обичал, казвал е, че бог е създал жирафите, слоновете и котките... За човешките същества не е споменал нищо.

— На Руфъс не би му харесало, ако взема още една котка, той е ревнивец по природа. Ето защо се преструва, че не те забелязва, но те наблюдава през притворените си клепачи. Възприема те като заплаха към удобствата му.

— Горкото измамено създание. Кажу ми да не се тревожи — усмихна се Джъстийн.

Руфъс беше любопитен да разбере коя е гостенката. Трябваше да мине малко време, за да се доближи до нея. Самата тя искаше да вземе котка, но една неомъжена жена с котка е обичайно явление, докато мъж с котка изглежда вълнуващо.

— Този пуловер само за красота ли е, или подсказва и пристрастието ти към „Джайънтс“? — запита Ейдън предпазливо.

— Аз съм тяхна почитателка, разбира се. Както всички тук. Просто в отбора на „Джет“ са едни пикльовци, но се налага да гледаш и едните, и другите, щом като се смяташ за жител на Ню Йорк. Проблемът е, че и двата отбора ще играят в едно и също време през почивните дни: „Джет“ в Бъфало, а „Джайънтс“ в Далас. — Джъстийн погледна Ейдън и двамата поклатиха неодобрително глави. — Цяла седмица ме тресе от гняв — продължи тя. — Не мога да повярвам, че са избрали едно и също време за двата мача! Кретени! Направо да им счупиш главите! Много обичам да ги гледам, когато играят по време на снежна виелица. Страхотна борба е! Подхлъзват се, падат! Идеално би било, ако имахме два телевизора един до друг, за да гледаме и двете срещи.

— Това може да се уреди.

— О, Ейдън, наистина ли?

— Вече съм настроил и двата телевизора на съответните канали — заяви самодоволно той. — Ти не си единственият запаянко тука.

— Може нийоркските отбори да победят! Защо да не се надяваме на чудо?

— Да пием за тази идея!

— О, да. Ммм... това наистина е... страхотно преживяване още от първата глътка. Нежно, леко кисело и невероятно... цивилизовано е.

— Мисля, че е доста силно.

— Не и ако си изядеш черешката.

— О, Джъстийн... — въздъхна той, наблюдавайки как плодът изчезва в устата ѝ.

— Да? — усмихна се тя невинно.

Очите му бяха бездънно сини, почти неразгадано сини, отваряха такава бездна, че можеха от време на време да придобиват и друг цвят само докато я гледаше. От погледа му бликаше чувство, така както бризът се ражда от океана.

— Ето — каза той припряно, — вземи си още череши, те са дребни.

— Ти наистина знаеш как да се грижиш за една дама — каза Джъстийн, но в същото време си мислеше, че той обеща да не я докосва и с пръст.

И спазваше обещанието си. Това им е лошото на някои мъже. Но по-добре е задръжките да са прекалено много, отколкото прекалено малко. Някъде все пак трябва да съществува златната среда. Тя се отпусна на дивана, изведнъж успокоена, че ще намери изход от тази етична дилема. Притвори очи, виждайки Ейдън през премрежените си клепачи и се опита да си представи какво ли ще изпита, ако той я целуне, ама истински, не само да се докосне с устни бързо до лицето ѝ, както миналата вечер.

Сигурно ще е като да отпориш прясна синкава кутийка с хайвер от „Малосол белуга“ и да си гребнеш със седефена лъжичка, помисли си Джъстийн. Съвсем малко, колкото да опиташ, но за сметка на това тази хапка ще е най-вкусната в целия ти живот. След нея можеш да се огледаш и да разбереш, че в стаята няма никой друг освен теб, ти си сам-сама с пълната кутийка, четиринайсет руски унции, теоретически повече, отколкото един човек може да изяде наведнъж. Цяла кутийка пред теб. Ти задълбаваш с лъжичката си точно по средата на блестящия хайвер и си взимаш втори път, малко повече от първия. Повкусно е, отколкото можеш да си представиш... сега вече апетитът ти

се разгаря, обзема те трескав глад за хайвер, който не прилича на никой друг, и третата лъжичка е безсрамно препълнена догоре, изпълва цялата ти уста. Продължаваш да ядеш една след друга препълнените лъжици — всяка вкусна огнена пъпка хайвер, който е предостатъчен и няма с кого да го делиш. Ядеш, ако искаш бързо, ако искаш бавно, зависи вече от настроението ти, докато се наситиш, което е невъзможно, щом става дума за хайвер, но най-накрая в един миг и това става. Тогава спиращ, след още една, вече последна хапка, но не защото се налага, а защото ти така решаващ. Преливаш от наслада и знаеш, че кутийката е твоя, стои си в хладилника и те очаква дори късно през нощта, пълна, както винаги, до онзи неминуем момент, когато поискаш да си хапнеш отново. А ако не си измиеш зъбите веднага, за награда усещаш как големите зърна сладко се мотаят в устата ти поне около половин час и са все така вкусни като цяла лъжичка хайвер.

Исусе Христе! Джъстийн отвори бързо очи. Това питие й подежда като вълшебни гъби или нещо от този род. Защо никога не бе имала подобни халюцинации, както не бе опитвала и вълшебни гъби. Не беше в неин стил да губи контрол над себе си. Умълча се и започна да отпива предпазливо малки глътки от опасния еликсир.

Ейдън се загледа в пламъците и погали котката, която се бе излегнала върху него. Изведнъж се зарадва, че Руфъс е тук. Джъстийн в своя дяволски привлекателен гимнастически клин и в този пуловер, който както прикриваше, така и мамеше, пораждаше прекалено голям риск за всеки мъж, останал насаме с нея. Тя бе или дяволски хитра жена вамп, или пък ангел. Той напълно се обърка. Но обещанието си е обещание.

— Гладна ли си? — запита той и се изправи бързо, защото трябваше да промени нещо.

— Направо умирам от глад.

Двамата започнаха да гълтат лакомо пикантното задушено месо и топъл френски хляб почти без да говорят. Руфъс, изглежда, спеше под масата, след като получи своята свръх порция мляко и риба тон. От време на време Джъстийн усещаше леко, нерешително побутване на горделивата му глава по глезените си. Колко лесно е да му подхвърли парченце месо. Изкушаваше се да го направи, но реши, че подкупът е под достойнството й. Този котарак е голям размирник, тя ще го

спечели на своя страна или по честен начин, или изобщо ще остане без приятелството му.

Но и за съблазняване на котки си има подходящо време. Джъстийн изведнъж се почувства страшно изморена. Струпаха ѝ се много неща — дълъг емоционален ден в офиса, котелът в дома ѝ се разпадна и накрая това ужасно пътуване из центъра на града. Всичко ѝ се отрази и тя стана от масата, преди още Ейдън да приготви кафето. Отправи се към своята стая и едва събра сили, за да се преоблече в свободната копринена горна дреха и панталон, които тя използваше като пижама през студените нощи. Веднага потъна в дълбок сън.

По някое време през нощта се събуди, по-точно нещо я извади от състоянието на пълно неведение, нещо, което сега ѝ правеше масаж. В замаяното ѝ съзнание имаше следа от кошмарно усещане за голяма змия, която обвиваше гъвкаво и тихо гърдите ѝ. Тя лежеше неподвижно, сдържаше от ужас дори диханието си, като се опитваше отчаяно да разбере къде се намира. На някакво тайно и тихо място, някъде, където няма нищо, нито звук от обичайния живот — няма шум, нито светлини, нито и най-малка следа от свръхестествената сила, която я напада.

„Помощ — извика тихо Джъстийн от страх да не подплаши змията. — Помогнете ми.“ Змията се плъзна тихомълком, неумолимо, отвратително от гърдите към гърлото ѝ. Джъстийн се предаваше без съпротивление. Змията ще я задуши жива. Направи все пак усилие да отвори уста и закрещи. В този миг усети гъделичкане от малко студено носле и шума от ухажването на един приятелски настроен котарак.

— Копеле! — избухна Джъстийн, сграбчи Руфъс и го вдигна над главата си. — Как смееш? Значи сега искаш да спиш с мене, а? Сега искаш да сме приятели? Когато Ейдън не може да те види какъв флиртаджия си, а? Да знаеш, че не си избрал подходящ момент ти, подло малко копеле. Отивай сега там, откъдето си дошъл, дяволско изчадие — тя пусна котарака на леглото и го блъсна грубо на пода. — Вън и да не си се върнал! — заповяда му.

Но Руфъс подскочи леко обратно върху леглото и тръгна от краката към гърдите ѝ. Там се спря, за да се настани с всичките си седем килограма, сякаш щеше да векува. Лежеше напълно неподвижен. Тук вече нямам вина, каза си съвсем основателно Джъстийн, защото не беше го примамвала с нищо, нито дори с храна.

— Махай се! Гадно изпращане! — изсъска тя вбесена. Де да знае на какви команди се подчинява. Започна да изрежда всичките, които ѝ дойдоха наум: — Долу! Изчезвай! На пода! Вън! Лош котарак!

Най-накрая той се премести, скочи пъргаво в посока към нейната възглавница и завря носа си с интерес във врата ѝ. Сигурно бе казала нещо не на място, реши Джъстийн и отново го отблъсна. Но той ухапа леко пръстите ѝ приятелски, започна да си играе, сякаш се познаваха открай време. Това може да продължи цяла нощ, каза си Джъстийн. Макар да е кастриран, Руфъс все пак си има някакви спомени.

Само едно нещо си заслужаваше да обмисли като решение, макар то да ѝ се струваше невъзможно. И колкото повече Руфъс се интересуваше от нея, толкова повече немислимото ставаше необходимо. Няма как — Джъстийн се пресегна. Спомни си, че върху масата до леглото има лампа. Светна я, стана от леглото и пъкна крака в ботите си, гарнирани с мъхести кожички. Не намери халата си, затова се наметна с одеялото и се заклатушка към прозореца. Вдигна щорите, но не видя нищо навън, дори и уличните лампи, само гъста пелена от падащ сняг. Ако не знаеше къде се намира, би могла да си помисли, че е в някоя хижа в планината, дълбоко в тъмните, диви гори. Наистина малка ваканция. Руфъс я следваше непрекъснато, мотаеше се около краката ѝ, но най-вече я водеше към вратата.

— Добре, добре, ясна ми е картинката — промърмори Джъстийн и светна още една лампа, за да осветява пътя към кухнята. Извади млякото от хладилника и наля малко в купичката на пода. Руфъс започна да лочи бързо. — Кажу „благодаря, Джъстийн“ — поучи тя гладното животинче.

Залисан с млякото, котаракът не я чу. Сега беше моментът да се освободи от него. Тя тръгна с толкова тихи и меки стъпки, че нищо не можеше да я издаде, дори въздухът около нея не трепваше. Отстъпваше бавно от котарака, който лочеше шумно. Тъкмо стигна изхода и се канеше да хукне към своята стая, когато Руфъс без никаква подготовка се оказа отново до нея. Сега вече мъркаше доволно, но отново се мотаеше около краката ѝ и я препъваше. Не тя него, а той я обучаваше. Решението ѝ се оказа погрешно. Играта на котка и мишка продължаваше, само че мишката в случая беше русокоса.

— Отивай при своя господар — каза тя. Вдигна котарака, като го стисна здраво до гърдите си, за да не избяга. На светлината на още

живите въглени в камината гостенката тръгна към другия край на огромното таванско помещение. Отвори безшумно вратата към стаята на Ейдън и се опита с две ръце да хвърли Руфъс вътре. Но, както разбра, този котарак не можеше да бъде изхвърлен току-така, ако сам не пожелае това. Опита се да откопчи ноктите му от тънката копринена материя на пижамата си, но ако успееше да отскубне една от лапите му, другите три си оставаха здраво вкопчени. В следващия миг и освободената отново се захващаше. Сякаш животното се катереше по въжена стълба. Никога да не си имаш работа с котка, освен ако не си решил да я отглеждаш.

Джъстийн стоеше на прага на стаята и се чудеше какво да направи. Чуваше тихото дишане на Ейдън и благодарение на светлината на електрическия часовник в стаята му можа да види точно къде е легнал под завивката си. Стопанинът на дома спеше дълбоко, без да подозира нищо, не се и помръдваше. А тя бе загубила някъде одеялото си по време на битката с котарака. В края на краищата можеше да отнесе Руфъс обратно в стаята и да го остави да продължи уроците си, от които нямаше да мигне цяла нощ. Или пък можеше да го върне на Ейдън. Хрумна ѝ нещо друго: ако отнесе котарака по-навътре в стаята, той ще надуши стопанина си и ще изостави най-после жертвата заради обичайния си партньор за сън. Както изглежда, той е преданият котарак на един самотен мъж.

Джъстийн се прокрадна по-близо до леглото, с една ръка хвана здраво котарака, а с другата насочи главата му към Ейдън. Но нищо не се случи. Напрани още няколко стъпки много по-внимателно отпреди, изчака, а после тихо стъпи на килима до леглото. Какво му стана на това животно, зачуди се, дори и тя може да подуши оттук Ейдън. Той мирише чудесно, много вкусно — нещо от типа на топла, току-що намазана с масло и мед кифличка от царевично брашно. В съня си човек едва ли мирише по-хубаво от обичайното, в противен случай той е изключение. Няма средство или неутрален начин да бъде проверен нейният опит за мириса на спящия и будния човек.

Минутите се нижеха. Джъстийн започна да усеща студа, независимо от топлината на котарака, който за щастие се бе изопнал по цялата си дължина върху нея. Пухкавата му козина доста ѝ помагаше. Може би е добре да го занесе до камината, да сложи няколко цепеници в нея и да спи на дивана? Да вземе да погледне в гардероба на Ейдън за

някоя връхна дреха и да се увие? Пък и Руфъс сигурно няма да остане буден цяла вечност... нали казват, че котките спят по петнайсет часа на денонощие. А може би трябва да събуди стопанина и да настоява да я освободи от този котарак? Това сигурно е най-правилното решение. Но тя вече направи сериозна грешка с мъжкото животно и не ѝ се искаше да направи друга с мъжкото човешко същество.

Дали ще е много страшно? През цялата вечер Ейдън се държа безупречно, като истински джентълмен. Не би могъл сега да се превърне в мерзавец само защото неговото лукаво, хитро създание я бе харесало. И доколко всъщност човек би могъл да прецени истински стопанина, съдейки по котарака му? Ооо, явно съвсем се е побъркала на това ново място! Но сега Руфъс се опитваше да оближе вътрешността на ухото ѝ. Това вече е непоносимо, реши Джъстийн на мига. После пристъпи съвсем близо до Ейдън, наведе се над него и извика силно до ухото му: „Събуди се.“

Руфъс незабавно скочи от другата страна на леглото, сви се до господаря си, за да се унесе отведнъж в сън. Затова пък Ейдън отвори очи. При вида на Джъстийн реагира моментално — протегна ръце и я притисна в прегръдките си.

— Тъкмо те сънувах — промърмори той и я целуна по устните. — И ето те до мен.

— За бога. Аз исках само да се освободя от твоя проклет котарак.

— Джъстийн, не ти трябва извинение — засмя се той весело, целувайки я отново. — Господи, но ти трепериш. Къде е халатът ти? Хайде, пъхай се под завивката. Ето, така по-добре ли е? О, моето сладко, хубаво, скъпо момиче, ти си премръзнала. Аз ще те стопля.

— Котаракът е виновен! Той дойде в моята стая, опита се да ме задуши, а после ме принуди да му дам мляко. Но не ми позволи да го хвърля при теб. Явно ме обича повече. Пак той ме накара да те събудя.

— Разбира се, че така е направил — съгласи се Ейдън снизходително.

— Честно!

— По-хубаво е от най-хубавата коледна сутрин. О, господи, какъв упойващ аромат се носи от тебе.

— И от теб също. Но вярвай ми, котаракът е виновен.

— Мир да има — виновен е котаракът!

— Е, в крайна сметка поне се съгласи, че е така — успя да каже Джъстийн между целувките. А Ейдън се оказа по-вкусен от хайвер. Дори няма нужда от лъжица, за да си хапваш до насита.

— Съгласен съм на всичко, каквото пожелаеш, ти си чудесна, обожавам те. Сега по-топло ли ти е?

— Малко по-добре е — отговори тя жаловито.

— Но не е достатъчно, така ли?

— Да.

— Трябва да се стоплиш цялата, да ти стане горещо.

— И аз така мисля. Добре е да ме стоплиш цялата за по-сигурно — промълви тя престорено скромно.

— О, няма съмнение, ще го направя. Но работата е там, че ти не можеш да се стоплиш както трябва с това ужасно хлъзгаво нещо на гърба си, както и да го наричаш. То задържа студения въздух, по-добре е да го свалиш.

— Ти го свали.

— Не мога.

— Защо? — дъхът ѝ спря.

— Обещах, че няма и с пръст да те докосна.

— Но това беше вчера.

— А това... променя ли нещата?

— Разбира се — прошепна тя нетърпеливо. Той отдавна вече я измъчва и го знае много добре.

— Дали ще е грешка, ако първо ти кажа, че те обичам?

— Много хубаво би било — отговори направо Джъстийн, докато се измъкваше от пижамата си.

Имаше предел за всичко, което можеше да изтърпи от този мъж и от неговия котарак, и най-накрая тя го достигна.

9.

Събудих се, но все още танцувах. Сякаш изобщо не бях спирала, макар да се излежавах в хотелската стая. Да не би пък да съм протанцувала целия ден? Чувствах се много добре! Чувствах се чудесно! Добре е с такова усещане човек да скочи от леглото, да дръпне завесите и да открие, че навън е ясен ден, навсякъде по Авеню Монтен се развяват знамена и пращат послания към хората по света да дойдат тук и да харчат много пари. Погледнах часовника си. Едва един и половина по обяд — значи ми се падат седем часа и половина здраво танцово спане, предшествани от бурни движения, след което моята отпадналост от пътуването със самолета се изпари. За закуска поисках всичко на всичко половин грейпфрут и чаша кафе. Преоткрих за себе си диетата на хепънинг клуба! Погледнах се в огледалото — определено изглеждах с няколко килограма полекнала. Нищо чудно, че този град е претъпкан.

Изкъпах се под душа, измих и косата си и попих водата с хавлията, а после се върнах в леглото, за да се насладя на онова чувство на мързелуване, дълбоко разслабване, което можете да си позволите само в хотел, без да висят на врата ви неотложни задължения и без да се налага да ходите никъде. Париж нямаше да изчезне, а и бях сигурна, че момичетата все още спят. Никое от тях няма моята издръжливост на танцорка, да не говорим, че не притежават и йота от моя стил. Тъкмо се бях потопила в спомени за пламенното ми представление снощи, припомних си го стъпка по стъпка, когато иззвъня телефонът.

— Франки? — обаждаше се Габриел. Постарах се гласът ми да звучи така, сякаш току-що се събуждам. Но тя не се впусна в извинения, а пристъпи направо към същността: — Марко Ломбарди помоли да доведеш момичетата в ателието му днес следобед.

— Какво? — възкликнах и гласът ми от полусънен стана за части от секундата разярен. — На моите момичета им предстои да работят с него две седмици, а те пристигнаха едва вчера, както ти е известно.

— Глупости — отсече тя. Тази жена не си поплюва, щом реши нещо. — Аз имах уговорка с Джъстийн. В договора е отбелязана клауза, че тя трябва да бъде тук с момичетата през цялото време. Сега договорът е нарушен.

— Некер ли ти нареди да ми се обадиш? Той ли го казва това? — настоях да разбера и усещах как гневът ми нараства. Изразът „нарушаване на договора“ винаги ме довежда до това състояние.

— Не е необходимо той да се разпорежда. Не съм разговаряла с него днес, но ти знаеш много добре, че имаш морално задължение да се придържаш към нашите искания, Франки. Ломбарди трябва да получи представа за техните възможности, не става дума за работа. Помисли си, Марко има нужда да знае на какво представяне може да разчита, той иска да разбере нивото на моделите. В края на краищата те носят тежката отговорност за успеха на колекцията.

— Три момичета, които са далеч под трийсетте години ли? Отговорен е Ломбарди, а не те!

— И така да е — настоя Габриел, — те са съвсем неопитни и той се безпокои. И още нещо, Франки, не забравяй, че една от тях ще работи с него години наред. Но засега той няма никаква представа от тях.

— Слушай, Габриел, или става въпрос за нарушаване на договора, или той моли за услуга, изясни си понятията. Джъстийн не е тук, защото е смъртно болна, така че ти остава само да ме помолиш.

— От етична...

— Габриел, не ми чети морал за етиката. Полза няма да има. Ще направя за тебе всичко, което е по силите ми, защото съм разбран човек. Макар че момичетата вероятно са съсипани и няма да могат да свършат нищо, освен да си почиват. Ние всичките все още не можем да се оправим след дългото пътуване със самолет.

— Но не бяхте прекалено изтощени за танците през нощта.

За секунди изгубих дар слово. Не очаквах Алберт, нашият галантен придружител, който също хубаво си потанцува, да ни изпорти, но очевидно той е рапортувал на висшестоящото началство.

— Всеки знае, че за отпадналост след пътуване със самолет най-добрият лек е движението, Габриел — отговорих разколебана. — Ще проверя какво правят момичетата и ще ти се обадя след час.

Бог ми е свидетел колко мразя изнудването. Но Габриел все пак има право. Ако аз бях Марко Ломбарди, щях да изгарям от нетърпение да видя момичетата. Разбира се, на теория той може да избира измежду двайсет и седем други модела за шоуто, но на практика вероятно той е напълно сигурен само в моите три момичета.

Ако Ломбарди беше утвърден дизайнер, той щеше да знае много добре кои от манекените, с които е работил досега, да избере, особено ако са го харесали като човек. Ако беше един от водещите дизайнери, всичките те щяха да се бият, за да участват в неговото шоу. Но тъй като е непознат, сигурно са го оставили да чака в резервите правото си на избор за някоя от най-търсените манекенки сред знаменитостите. Защо трябва супермоделите да се обвързват с него? Стигнат ли веднъж върха на класацията, те предпочитат да работят за дизайнерите колкото е възможно по-малко. О, покажете ми един супермодел (ненавиждам тази дума, но не мога да намеря друга напълно подходяща), който да не е надут, високомерен! Вярно е, че работят здравата, професионалистки са, но самочувствието им е напompано от отношението на хората — за тях те са идоли. Взимат се много на сериозно, като онези ми ти Майкъл Джордан и Чарлз Баркли в света на модата.

Когато ние наемаме нашите примадони за някое шоу, номерът е да ги вземем и да ги накараме да преминат през всичките нива на обучение: от нискоразредни резерви те правят първата си стъпка по пътя към подиума и стават високоразредни резерви и впоследствие, ако един ден са усвоили добрата стойка и походка, ги уговаряме да направим проба. Когато те най-накрая решат, че са готови да преминат в последното ниво — да поемат първия си ангажимент (понякога това става само три дни преди шоуто), тогава казваме, че си имаме модел еквивалент на булка по принуда.

Ако аз бях дизайнер, щях да представям облеклата от своите колекции върху гипсови манекени или пък телени закачалки, отколкото да изживявам цялата тази бъркотия и караници. До гуша ми е дошло години наред да бъда между чука и наковалнята в такава среда. Само мисълта за „ореола“ от някоя хистерия в последната минута преди шоуто, породена от разглезени красавици, обичани от медиите примадони, да не говорим за това как се справям с техните противни

гаджета, ме отвращава до такава степен, че ми иде да изпратя всяко едно от моите момичета при Ломбарди.

Много скоро сигурно ще ни е трудно да получим тяхното съгласие за участие в ревю, както е трудно да улучиш по клетъчния телефон Брейди. Някой ден и ние ще си имаме нашата Шалом, нашата Амбър и Карла. Но днес, вероятно по божия воля, аз все още ги държа под контрол. И Джъстийн, и аз сме съгласни с резултатите от едно изследване на полтъргайсти, според него те са несъзнателно създадени от момичета до деветнайсет години.

Позвъних по телефона в стаите на моите манекенки и им казах да се приготвят за излизане след час. После от дежурния на рецепцията разбрах къде са Майк Арън и Мод Календър, защото и те имат право да бъдат свидетели на предстоящата среща. Оказа се, че двамата обядват в Реле Пласа, парижкия вариант на бар „Хари“ във Венеция. Предадох новината и на тях. После се опитах да се свържа с Джъстийн в агенцията, за да я уведомя за развитието на нещата, но странно защо никой не ми отговори. Но нямах време да се безпокоя и за това.

Веднага щом съобщих на Ейприл, Джордан и Тинкър защо ги будя, повече не можех да ги удържа по стаите им. Те умираха от нетърпение да видят облеклата и което е много по-важно, макар да не ми го казаха, всяка от тях искаше да впечатли Ломбарди. По-скоро той, дизайнерът, отколкото Некер, би могъл да бъде онзи, който ще избере момичето за своята колекция.

Искаше ми се Джъстийн да бе разбрала как ще се играе тази игра. Габриел отказа да ни предупреди за детайлите. Всичко, което знаехме, бе, че едно от трите момичета ще бъде избрано и ще спечели джакпота, но нямахме представа кой ще я избира. Тези мисли ми минаваха през главата, докато се опитвах да се напъхам без особено усилие в един тъмнозелен вълнен костюм. В него изглеждах доста по-слаба, дори гъвкава и определено мога да кажа — всемогъща. Дойде ми наум, че и да знаех отговора на въпроса кой ще определи победителката от конкурса, аз нищо нямаше да спечеля, защото желях успех на всичките, насърчавах и трите еднакво настървено.

За срещата в шест часа ни очакваха две лимузини. Нито една от тях не бе шофирана от доносника Алберт, който без съмнение си бе взел почивен ден след натегачеството си миналата нощ. Ателието на

Ломбарди се намираше през една улица, но в договора бе казано, че ще ни возят лимузини, и ето ти лимузини. Ако бяхме тръгнали пеша, щяхме да стигнем по-бързо.

Габриел ни посрещна в малкото фоайе и аз я последвах по стълбите. След нас вървяха Майк и Мод, а накрая — момичетата. Джордан пристъпваше най-отзад. Да не би да иска да направи още едно върховно представление, подобно на това в дома на Некер? Кой я е учил, че звездата винаги пристига последна? Забравете за „учил“ — тя най-вероятно се е родила всезнаеща. Докато се нижехме по стълбището, се питах как ли ще се представи Ломбарди. Бях го виждала на групова фотография в едно модно списание, но преди доста години. Лицата на неизвестните асистенти, общо взето, служат само като фон за великите дизайнери. Така е, защото нито един от големите не иска да се говори за някой друг освен за себе си или пък в повечето случаи признава неохотно, че има асистент.

Дали Марко Ломбарди е възприел строгия, безупречен бял смокинг, така обичан от много дизайнери? Придава им вид на нещо средно между доктор Франкенщайн, дегизиран като някой аптекар на Рокуел Кент? Дали е предпочел съчетанието от стилове на Калвин Клайн — Джорджо Армани: чисто бяла тениска с тъмно сако? Така ми приличат на попечители от Дяволския остров. А може би Ломбарди е с идеално ушит костюм, учтив, фин гранд сеньор като Оскар де ла Рента? И през ум не ми мина, че може да е като мъжа, който тичаше по стълбището да ни посрещне.

Това момче беше просто чудо, всички ние, дори и онези, които нямат късмета да са италианци, знаем какво представлява един мъж италианец, не е ли така? Величествено мургав, когато е от ренесансова Флоренция, точно като Марко Ломбарди. И не ви остава нищо друго, освен за уравнивяване на образа да си поискате Робърт Редфорд в униформа на морски офицер как седи пьян на бара в Сторк клуб в сцена от филма „Каквито бяхме“. Но това, уважаеми почитатели на киното, е съвсем друга порода, да не навлизаме из дебрите на етническите корени.

Ломбарди изглеждаше много по-млад, отколкото предполагах. Движеше се леко и прецизно като танцьор, а на красотата му просто да завидиш. Не е честно тя да бъде така пропиляна за един мъж, би ви казала всяка сваятна и разсъдлива жена като мен. Той беше облечен с

чисти, избледнели, най-обикновени джинси, с риза от Бруукс Брадърс в убито розово, горните три копчета, на която бяха разкопчани, носеше яркочервени чорапи и най-добре излъсканите, елегантни, кафяви леки обувки, които съм виждала. Комбинация от стиловете на Ив Леже с първите търсения на Джин Кели и изключителния Фред Астер. Момчето се оказа конте, то си правеше шеги със собственото облекло. Каква ли подкупваща маскировка си избира, когато не очаква цяла тълпа от американци? Сигурно е с обратна резба, но защо трябваше да очаквам нещо по-различно?

Бъркотията, причинена от старанието на Габриел да ни представи по най-изрядния френски маниер и от приповдигнатия, възторжен италиански начин на запознанство от страна на Марко Ломбарди, предизвика първо смут, а после доста смях. Така че страхът от първата среща с непознатия дизайнер се разсея бързо и с лекота за моите момичета. Неговото топло посрещане ги успокои. В съзнанието ми тогава изведнъж блесна прозрението, че какъвто и да е този мъж, той е съвсем различен от онези обратните.

Момчетата останаха поразени от неговия чар и дружелюбие. Според Ломбарди всички те бяха очарователни, изящни. Най-прекрасната гледка за взора му от години насам. А очите, ръцете и усмивката му изцяло подкрепяха неговите думи. „Такива красиви момичета, три грации, обожавам ви“ — говореше им той напевно със старинно, чисто италианско произношение, каквото не бях чувала от никой друг освен от един древен продавач на плодове от моето детство.

Независимо от това, че Марко току-що се запозна с момчетата, в неговото отношение към тях имаше нещо от шеговитото, нежно, немирно, безобидно момчешко държание.

— А вие — обърна се той към мен и пое двете ми ръце. Но гласът му звучеше вече много по-сериозно. — Вие сте просто дар от бога, изненада. Очаквах да видя друга, не толкова млада жена, с помалки... — ръцете му набързо изобразиха фигура с пищен бюст и тънка талия. — Не, не е възможно да са избрали жена с вашата външност за компаньонка! Какво безумие, каква грешка! Вие можете да се страхувате от мене много повече, отколкото тъничките момичета.

Усетих, че се усмихвам от удоволствие. Хубаво е да те оцени някой, който разбира какво е истинска жена и го признава, щом я види.

Надявах се, че не съм се изчервила, и очаквах Майк Арън да заснеме този момент. Наистина дебеланка!

— Марко — прекъсна го Габриел, — можем ли да завършим с комплиментите някъде встрани от стълбището.

— Разбира се — отговори той внезапно раздражен. Той повече и от мен не харесваше нейния наставнически тон.

Най-после всички се преместихме в една сравнително голяма стая, където той явно работеше върху пробни манекени. Не се виждаше и следа от облекла. Момичетата съблякоха своите якета и аз с учудване забелязах, че и трите са решили да се облекат еднакво: с онези плътни, прилепнали по тялото клинове като костюми за ски, които предизвикаха сензация във фойето на хотел „Плаца Атина“. Към тях бяха избрани подходящи по цвят плетени пуловери от най-фина материя. През тях всеки и с невъоръжено око би могъл да преброи ребрата им и точно да прецени размерите на сутиените им, макар че не ги слагаха. И в случай че всичко това не е достатъчно, за да ви накара да се стреснете и да ви изтекат очите по тях, всички бяха с ботуши с най-висок ток, онези, които предупреждаваха: „Не ме докосвай, ще те стъпча.“ Много се съмнявах дали поне едната си е сложила бикини. Общо взето, винаги съм права по отношение на тях.

Единствените разлики в тази напълно идентична и за трите манекенки полуразголена версия бяха цветовете на техните блузи. Ейприл бе предпочела лазурния цвят, който придава по-голяма дълбочина на очите ѝ — изборът, разбира се, съвсем не е случаен. Джордан бе дошла с бяла блуза, защото тя е в контраст с тъмната ѝ кожа, а точно този контраст подчертава нейната неудържима воля. Тинкър бе облякла доста поизбеляла черна блуза, която създава впечатление, че е била грабната от купа дрехи напосоки, но благодарение на нея скритият огън в очите ѝ сякаш се разгаря и от него оставаш без дъх. Като капак на тази „непохватност“ (през нито един от моите най-добри дни не съм била толкова чаровно несръчна) вдигнатата ѝ коса молеше да бъде спусната...

— Кога можем да видим облеклата? — запита Мод нетърпеливо.

Марко я погледна наполовина сепнат, наполовина възмутен:

— Облеклата? Още не, синьора, още не. До откриването на колекцията остават две седмици, не всички костюми са завършени, но дори и да бяха, сега не е моментът.

Момчето не ще и да чуе, Мод, помислих си иронично. От всичките възможни въпроси тя избра най-нетактичния! Моите момичета издадоха тихи разочаровани възклицания, макар да им давах знаци с поглед да замълчат. Бог ми е свидетел, в такива моменти се чувствам като пазач на дивеч наред смахнато стадо от диви, раздразнени, но беззащитни гигантски животни, които са получени след кръстоска между антилопи и жирафи. Когато те се движат с големи леки крачки, препускат безцелно насам-натам или полюшват дългите си крака сред нормалните хора и се извисяват дори и над най-високите мъже, разбирам, че спадат към някакъв специален вид, различен от човешкия род. Те са чужденци сред нас: седят по-различно от нас, защото нямат представа какво да правят с дългите си крака, хранят се, като хрупкат, кажи-речи, само зелени листа, и общуват помежду си тихичко, безмълвно — точно така, както и сега.

— Чух, че сте искали да видите как им стоят вашите облекла? — настоя Мод.

— Не, синьора. Необходимо ми е да видя как изглеждат, облеклото е без значение. Работата не е в самата дреха, а как се отнасят към нея.

— О-о? — отвърна предизвикателно Мод.

— Например аз бих им дал мои дрехи... няма нищо по-интересно от мъжки дрехи върху тялото на една жена... Ако те са така добри, аз бих помолил всяка една от тях да ги облече и да ми покаже как ще се справи. — Марко взе от облегалката на стола сакото си от туйд, сивия си дълъг вълнен шал и ги подаде на Ейприл. След като поразмисли, добави и червената си жилетка, която вероятно носеше под сакото. — Ей там има една стаичка, можеш да се преоблечеш — посочи той на момичето.

— Всичко ли да облека? — запита Ейприл спокойно.

— Както пожелаеш, хубавице — усмихна ѝ се той, сякаш бяха стари приятели. — Няма начин да сгрешиш, това не е изпит.

Ейприл изчезна в стаичката, а Марко взе да разпитва Майк за техническата характеристика на неговите фотоапарати, докато аз чаках и мислех трескаво. Замисълът на Марко не е нищо повече от проверка на уменията на моите момичета да се движат по подиума.

Няма значение колко е красива една манекенка, само малка част от тях могат да работят на сцена, докато тя проскърца. Шоуто за модни

облекла бе превърнато отдавна в спектакъл, комбинация между театър и цирк. И ако искаш да задържиш вниманието на публиката, не е достатъчна само наперената ти стъпка на подиума. Искан се особен талант. Момичетата трябва така да се представят, че почитателите им да ги извикват многократно на бис като Етел Мермън, без да пеят. Да наелектризират обстановката, като Джозефин Бейкър. Без да танцуват и да са толкова чаровни, колкото Дитрих. А на света има само една Дитрих. Големите модели трябва да бъдат родени екхибиционисти. Без капчица сценична треска да владеят онова умопомрачително секси полюшване на раменете и на дупетата и в добавка да спазват и правилото тазът да е силно издаден напред. Всичкото това — с обувки на висок ток, нещо, което би убило дори мен. Те трябва да играят за триста полудели фотографии, които ги поразяват със стена от ослепяващи светкавици, както и за няколко хиляди професионални моделиери, които съдят за дрехите предимно от това доколко убедително ги представят манекените.

Седях обезсърчена и ми се искаше да бях в онази малка стаичка, за да казвам на момичетата какво се иска от тях и как да подчертаят най-добрите си качества. Чувствах се като три сценични майки, събрани в една. В края на краищата момичетата не бяха ли доказали в дома на Некер, че умеят да се представят в най-добрата си светлина? Моята работа би трябвало да свършва с наемането им на работа. За пръв път виждах моделите в ситуация на толкова сериозно съревнование — много по-явно от изпитанието по време на вечерята в дома на Некер.

Най-после Ейприл се показа. Жилетката бе ѝ свършила работа: увита около шията ѝ. Тя бе я завързала така, че да пада върху лявото ѝ рамо като къса пелерина. Бе решила да прикрие косата си под жилетката и от нея почти нищо не се виждаше. С ръце на хълбоците, мушнала палци под колана на клина си и със силно издаден напред таз, тя тръгна бързо към нас сериозна, вирнала брадичка, без да поглежда никого и без да прави никакви движения от талията нагоре. Но затова пък, когато кръстосваше при всяка поредна крачка дългите си крака, ханшът ѝ се въртеше донемайкъде. Всичките улични хлапашки маниери, които иначе са напълно противоположни за една манекенка, сега бяха добре дошли, за да ѝ придадат груб и арогантен вид. На няколко крачки от нашата група Ейприл изведнъж се спря, завъртя се

на единия си ток и замръзна за известно време в застрашителна поза, която предупреждаваше: да не сте посмели да си имате работа с мене.

— Хей, я виж ти! — възкликна Майк и предполагам, че не бе повлиян от пола на модела, тъй като това неутрално обръщение е одобрено от дружеството на фотографите в нашия бранш, макар че дълбоко в себе си усетих в интонацията му задявка. Дори и фотоапаратът му се възбуди.

Ейприл се върна по същия начин, по който дойде. Не спря да полюшва хубавото си дупе като проститутка. След секунди се появи пак. Косата ѝ се спускаше назад и тя отново бе предишната принцеса.

— Оставих пуловера вътре — обясни тя престорено скромно на Марко.

— Смело, Ейприл! Ти имаш походка на много лошо момиче.

— Невинаги, не и докато не преценя, че тя е подходяща, но искам да кажа нещо за мъжкия пуловер... ами той ме възбужда. Това не е ли странно? — учуди се мило тя.

— Не, нормално е — отговори Марко и погали ръката ѝ точно като да бе неин чичо. — А сега, Джордан, ако обичаш. — Марко посочи импровизираната съблекалня, след което момичето тръгна натам с известна неохота. По стойката ѝ човек би казал, че не е свикнала да се държат с нея като с по-малко дете. А аз не за първи път се учудих какво голямо значение има за моделите редът на тяхното раждане спрямо останалите деца в семейството.

Джордан ни накара да я чакаме два пъти по-дълго, отколкото Ейприл. И ето че се показва, облечена в самото. Долното му копче бе закопчано, а на кръста ѝ се виждаше шалът, който тя бе увила като пояс. Яката на самото бе вдигната, Джордан завираше брадичката си между реверите и над тях можеха да се видят само тъмни слънчеви очила. Тя вървеше бавно, вгълбена в себе си, замислена, забила поглед в пода, с ръце, втъкнати дълбоко в джобовете, само палците ѝ се показваха отвън. За мене нямаше съмнение, че тя представя филмова звезда, заета със собствените си мисли, прикрита, доколкото е възможно, за да премине инкогнито през тълпите от хора, които в противен случай биха зяпали най-безцеремонно знаменитата личност. Когато бе на три крачки от Марко, Джордан се спря, извади ръката си от джоба и дръпна очилата си надолу достатъчно, че да погледне над тях. Тя дари дизайнера с разтапящата си като за бис усмивка и каза:

— Внимавай, бейби, ще се върна по-късно за теб — след което се отдалечи пак така бавно и замислено.

— Господи? — прошепна Марко.

— Уха! — противно ми беше да гледам как Майк се съгласи и защрака с фотоапарата си.

— Сега е твой ред, Тинкър — обърна се дизайнерът към нея.

Тинкър ме погледна и аз видях ледения страх в очите ѝ. Ех, ако можеше тя да тръгне първа, помислих си, нямаше да е толкова зле, но след Ейприл и Джордан какво можеше да направи бедната, за да я извикат на бис?

Струваше ми се, че Тинкър се подготвя цяла вечност. Трябваше да потисна порива си, за да не взема да се моля на Марко да ме пусне при нея. Но ето че най-после тя отвори вратата и пристъпи навън. Когато я видях, разбрах защо се е забавила: засуетила се е със своята проклета коса, докато я подреди така, че да се разстила небрежно по раменете — прическа, за която е нужна опитната ръка на фризьор. Момичето бе голо от кръста нагоре, носеше само шала на Марко, увит два пъти около шията ѝ, а краищата му покриваха едва-едва зърната на високите ѝ гърди.

Дотук всичко добре, но Тинкър не помръдваше повече от онази първа крачка, която направи. Стоеше с безжизнени, увиснали край тялото ръце. Тръгвай вече, в името на бога, повтарях си мислено, просто се движи! Това се иска, не го ли разбираш, никой не иска да правиш стриптийз! Косата ти не може да извърви подиума, глупачке! Най-после тя изправи ръцете си и сграбчи краищата на шала, а зърната на гърдите си прикри, като сви около тях ръцете си в юмруци. Въздъгнах с облекчение. Главата ѝ роди поне нещо, освен мисълта да ни шокира.

Тинкър се приближаваше към нас. Стойката ѝ беше вдървена, не изразяваше абсолютно нищо, освен паника. Тя просто приличаше на много хубаво момиче, което е забравило да си облече пуловера. Не можех да повярвам на очите си. И това бе момичето, което излъчваше много повече чар от деветдесет и девет на сто от нашите манекенки, това бе момичето, което прикова моето и вниманието на Джъстийн от мига, в който го видяхме, това беше момичето, което обучавахме от месеци как да се движи пред фотоапарат, а тя не можеше и да върви! Майната му!

Сега, в тази минута, не къде да е, а в самия Париж, пред една неофициална групичка от нищо и никакви си шестима приятелски настроени хора, тя се бе вкаменила, способна в най-добрия случай да премести единия си крак пред другия само за да не се спъне. Тинкър приличаше на зомби, когато се спря и отправи блуждаещ поглед над главите ни, без да направи някакъв контакт с очи или с тяло, което всъщност беше най-важното и решаващото в едно ревю. Единственият звук в стаята идваше от безмилостния фотоапарат на Майк. Той не спираше да щрака. Тинкър успя някак си да се обърне и след като се спъна веднъж, най-после влезе в съблекалнята.

Най-лошото беше, че ние всички страдахме за нея. Тя ни въвлече в своя проблем и щом като успя да го направи с нас, щеше да го направи и с по-голяма публика. Каквото и да облече, ще се представи катастрофално дори да ѝ дадат най-хубавата рокля в шоуто.

— Аз ще поработя с нея, Франки — каза ми тихо Марко.

— Тя се нуждае от обучение. Не се тревожи, мисля, че мога да ѝ покажа какво да прави.

— А имаш ли време? — запитах го стъписана, защото очаквах просто да каже, че няма да я използва.

— Никой няма време в такъв напреднал период на работа, но аз ще успея, през свободните часове. Иначе е хубаво момиче. Има нужда от повече увереност, това е всичко.

— Благодаря ти, Марко — поех си въздух и чак не повярвах на изхода от тази ситуация. Не можех да си припомня откога не съм била толкова благодарна на който и да е мъж. Този беше изключителен.

Побързах да напъхам колкото е възможно по-бързо момичетата в якетата им, казах довиждане на Марко и Габриел и поведох групата надолу по стълбището. На улицата бе мразовито и тъмно, зарадвах се на лимузините, които ни очакваха.

— Ейприл! Шери, нали не си забравила? — провикна се отнякъде мъжки глас.

— Тинкър, насам! — обади се друг.

— Франки, ние чакаме. Хайде, измръзнахме до смърт!

— Джордан, какво ви забави толкова време? — възропта още един с цяло гърло.

Кои бяха тези мъжаги, които се провикваха така свойски от няколко коли и един мотоциклет? Останах смразена на мястото си и

втренчих поглед във всеки. Тогава вратата на една от колите се отвори шумно и трима млади мъже на бегом прекосиха тротоара и в един миг се оказаха до мене. Но ръцете им бяха приятелски настроени, техният допир ми се стори познат, ръцете на партньорите по танци от хепънинг клуба. Започнах да се отбранявам импулсивно, мъчех се да им попреча да ме подхвърлят във въздуха.

— Какво правите тука? — настоявах с толкова сериозен вид, какъвто можех да изразя в този миг.

Майк Арън ни наблюдаваше, поклащаше глава и се хилеше снизходително, като че ли наблюдаваше играта на котета.

— Франки! Малката ми, прелестна Франки, нали казахме, че ще го направим отново тази нощ.

— Ти обеща, аз си мислех за теб цял ден!

— Хайде, бебчо, портиерът ни каза къде сте, но не ни каза, че ще ни държите на студа толкова дълго. Да вървим, моя прелест.

— Не! — извиках и на тримата. — В никакъв случай! Невъзможно е.

Не си спомнях да сме си определяли среща с тези тромави сладурчета. Е, може и да съм споменала нещо, но съвсем не съм имала предвид нещо сериозно. Аз тогава просто танцувах. Защото ме замъкнаха. Както знаете. И все пак... може да е забавно. Пък и това си бе сигурен начин да отслабна с още два килограма. Дори три.

— Чупката оттука, хей — намеси се Майк и обви ръката си около раменете ми. — Вие разговаряте с жена ми. Сега си отиваме вкъщи, за да изясним в детайли какво е станало през миналата нощ. Добре е да има хубавичко обяснение, иначе тя ще си навлече много неприятности. Ясно ли ти е? Я кажете как се казвате, момчета. Дайте да видя вашите документи.

Моите обожатели изведнъж се стопиха, бяха разочаровани, но немного изненадани. Вероятно не им беше за първи път.

— Хайде, сладурче, кажи ми своята версия за случката. Целият съм в слух. — Майк се тресеше от смях.

— Благодаря, благодаря, господарю. До края на живота си ще съм ти длъжница. Аз изобщо нямаше да мога да се справя с тях сама, ти, мой велики благодетелю. Как бих могла да ти се отблагодаря някога? — озъбих му се. — Добре де, не се ядосвай толкова. Мислех, че ти правя услуга.

— О, по дяволите, предполагам, че точно така си мислиш. Благодаря ти, Арън, ти бе така добър да съсипеш вечерта ми.

— И кои бяха онези недодялани образи? — полюбопитства Мод.

— Приятелчета от училище — казах. — Объркали са деня на срещата ни.

— Ами които и да са, аз се надявам, че ще върнат момичетата живи и здрави — продължи Мод угрижена.

Затичах се към колите и надникнах вътре. Нямаше ги. В суматохата момичетата бяха изчезнали във френската нощ със случайните познати от дискотеката, а един от тях, господ да ми е на помощ, беше с мотоциклет. Майк и Мод ме наблюдаваха внимателно. В отговор аз им се усмихнах и свих рамене, отговаряйки с думите от една позната песен.

— „Как ли да ги удържа в това ранчо?“ — постарях се да им внуша философското послание на фразата, придавайки на гласа си подходящ тембър.

— Какво мислиш, че са решили да правят? — чудеше се Мод.

— Да вечерят в някое малко, типично, старовремско бистро, може би ще отидат в някое известно старо кафене на Лефт Банк, където се мотаят студентите на тяхна възраст. Ще си поприказват за хубави неща... ще се насладят на истинския френски живот като момичетата на тяхната възраст от Париж.

— Да, да — обади се Майк. — А може би ще намерят отворена някоя книжарница, в която ще има рецитация на стихове, или ще послушат хубав концерт от класически произведения... дори опера. Или ще отидат на балетно представление? Париж предлага истинска културна фиеста.

— Кой знае! — отговорих, прекалено разтревожена, за да се противопоставя на сарказма му.

Искаше ми се да се върна по-скоро в хотела и да се потопя в една от ваните. Не възнамерявах да се обаждам на Джъстийн. Не исках да я тревожа за Тинкър. Няма смисъл да знае каквото и да било за нейното неумение да се движи по подиума... дори и една дума... докато Марко не я научи да преодолява страха си. Нито пък ще кажа някога на Джъстийн, че момичетата са излизали из града сами. Проклета да си, Джъстийн! Обзе ме напълно справедлив гняв.

Тази гадна отговорност е нейно задължение, не мое; тя трябваше да е тука, не аз. На кого беше това недомислие момичетата да пристигнат толкова рано? Нейно, само нейно. Но ето, че аз съм тук, изпратена, за да наглеждам всяка една като овчар. Една жена, която се опитва да наглежда други три, разкъсвана на всички страни, има неизпълнима задача, затова е принудена да лъже, да мами, да се тревожи — всичко е на мой гръб. Старая се да ги предпазвам от журналистическите уловки на Мод, Майк ми създава проблеми само защото на Джъстин не ѝ стиска да се срещне със собствения си баща. Тази бъркотия е шибана несправедливост по отношение на мен!

Освен това все още ми се иска да танцувам, по дяволите!

10.

— Трябваше да те измъкна от другите — каза Том Строус, когато двамата с Тинкър седнаха в кафене „Флор“ същата вечер.

Освен тях нямаше почти никого. Младежите се тълпяха в помещенията на първия етаж и на остъклената тераса, там бе толкова шумно и задимено от цигари, че Том не се нае да търси свободна маса. Отведе Тинкър веднага по скърцащите дървени стъпала на горния етаж и двамата се настаниха на една ожулена маса и столове, чиято кожена тапицерия бе доста изтъркана.

— Защо? — запита Тинкър и го погледна враждебно.

Том бе американец. Един от групата, с която се запознаха в „Баните“. Чакаше я пред ателието на Ломбарди тази вечер. Тя бе танцувала с него много, но не им остана и един миг да си поговорят.

— Защо изглеждаш така дяволски тъжна?

— Недей — прошепна Тинкър с искреното желание да му попречи да подхваща темата.

— Ти като че ли не си същото момиче от миналата нощ. По време на вечерята Ейприл и Джордан бяха щастливи, въодушевени... докато ти седиш посърнала, та дори и това да е останало незабелязано за никого, освен за мене. Тинкър, моля те, кажи ми какво има.

— Не е твоя работа. — Тя се разтрепери от внезапен нервен пристъп.

— Аз искам да бъде моя работа.

Момичето обърна ангелското си лице към него.

— Я не ме занасяй! — проговори и избухна в плач.

Сълзи се стичаха по лицето на Тинкър, риданията я разтърсваха, след миг тя зарови лицето си в рамото му. Усещаше, че плаче горчиво, усещаше нейната мъка, макар вече да не чуваше хлипанията ѝ. Прегърна я здраво през обемистото червено яке и взе тихо да я утешава. Но тя скоро отхвърли ръката му, събрала сили, за да заговори:

— Онези кучки... какви фукли са само... Аз не мога да го правя, аз не исках да се захващам с това, те ме накараха...

— Кой те накара? — искаше да разбере той.

— Всичките до една! — разтърсиха я ридания.

— Всяка една те накара да правиш какво?

— Да вървя — успя най-после да проговори момичето.

— Да вървиш ли? Нищо не разбирам — каза Том напълно объркан.

— Разбира се, че не разбираш, какво можеш да знаеш ти за това?

— Ами обясни ми — настоя той.

— Та аз дори не те познавам — простена Тинкър.

— Имаш ли някой друг, с когото да си говориш? — не се предаваше Том.

Тинкър подсмърчаше и обмисляше думите му. Всички останали хора, които познаваше в Париж, бяха около нея, за да видят нейното падение. Всички, освен това любопитно, упорито момче. Той се интересуваеше толкова много от нея, че я бе държал под око непрекъснато през време на вечерята и бе усетил нейното потиснато настроение. Той бе достатъчно проникателен, за да разбере, че нещо я мъчи, макар тя да се стараяше да прикрие мрачните си мисли. Не се изплъзна от погледа му и това, че Джордан и Ейприл я подлудяват със своята въодушевена самоувереност и самовлюбеност.

— Ами добре, щом като толкова присърце взимаш нещата — реши тя неохотно все още хлипайки. — Днес в ателието на Ломбарди пред всички трябваше да дефилирам по подиума. Но аз се представих като пълен, абсолютен, завършен аутсайдер. Всъщност се представих такава, каквата съм.

— Какво е това да дефилираш?

— О... става дума за един особен начин да се движиш по подиума, да носиш дрехите, твоят... стил да представяш облеклата, предполагам... да имаш хубава походка означава да уцелиш верния тон. Или можеш, или не можеш. А аз не мога. О, майната му, не мога и това е!

— Да не искаш да кажеш, че става дума за някакъв особен вид умение?

— Не, не е точно това, нещо друго. По-скоро е да си роден талант, да си надарен от бога, да носиш таланта в себе си, да се наслаждаваш на този дар, да си играеш с него — взе да обяснява тя припряно. — Да го пощипваш, да го побутваш, да се правиш на

интересна, за да не откъсва никой очи от тебе. Някои момичета имат такъв талант, а други не. Аз нямам.

— Мислех си, че е достатъчно да сте красиви.

— Личи си колко знаеш за професията ни — каза Тинкър навъсено. — Всичките момичета са красавици, не могат да не са красиви, красотата е в основата, но онези, които стигат до върха, знаят как да изразят своята индивидуалност. Те правят представление на подиума, те са прочутите образи на цялата световна сцена за модни облекла. Хората си мислят, че знаят нещо лично, нещо за интимния живот на Жасмин или Клаудия. Те смятат, че Наоми е чудно палава и непостоянна, шеговита и свръхизискана, че за нея животът е вечен празник и тя върши само приятни неща; а за Клаудия си мислят, че е сигурно най-чистата душа, същински ангел, принцеса, мила, сладка и толкова добра, толкова възвишена над всички, че успява да остане девствена в своите тънички, пестеливи бикини... според тях тя им прави чудесна услуга, като позволява на недодяланата публика да види нейния пъп от чисто злато.

— А за тебе да не би да си мислят, че си накълцан черен дроб, по дяволите? — изгуби търпение Том Строус. Никога не бе виждал толкова красиво момиче, никога не бе се надянал даже, а то непрекъснато се омаловажаваше, макар и да му отваряше очите за неща, които той не бе и подозирал.

Тинкър въздъхна дълбоко, поклащайки глава, за да отбележи, че този разговор за нея е приключен. Вдигна ръце към косите си и скри лицето си в тях като с две крила, потъна в облака от венецианско червено. Но тя трябва да му разкаже всичко, реши Том, нямаше да я остави просто да седи и да се вцепенява от мълчание. Тук са намирали утеха душите на хора, които са идвали да пият, да пушат и да си приказват под покрива му стотици години.

Том Строус не бе скаран с думите, както някои от художниците. На деветнайсет един директор на рекламна компания го примамва да остави графиките си, за да работи през следващите осем години като директор по художествено оформление с редица рекламни агенти, които подготвяха текстовете за вестниците и имаха изключителен дар слово. С тях той трябваше да разисква все нови и нови идеи и за рисуване не му остана много време. Но през всичките тези години живя разумно, без да пръска пари, и спестяваше по-голяма част от

постоянно повишаващата му се заплата. Имаше намерение да прекара няколко безгрижни години в Париж, преди да стигне трийсетте. Искаше да разбере веднъж завинаги дали може да осъществи мечтата на живота си — да стане художник, чийто талант надвишава непретенциозните комерсиални изисквания.

Том се вгледа в сведената глава на Тинкър. Спуснатите клепачи прикриваха очите ѝ, но той продължи да настоява:

— Е, какво казваш за дефинирането, това ли е при вас начинът да изразиш своята същност, своята индивидуалност?

— Предполагам — прошепна Тинкър и допи брендито си.

— Хайде остави това, моля те, а?

— И каква си ти?

— А ти какъв си?

— Аз пръв запитах.

— Но аз не искам да играя тази глупава игра — възпротиви се тя.

— Добре, добре, аз ще започна. Аз съм мъж, аз съм американец от Чикаго. Преуспяващ директор по художествено оформление в нюйоркската агенция, стремя се да стана художник и мисля, че имам някакви заложби, старая се, аз съм евреин, но не съм набожен, не съм женен, но не възнамерявам да си остана ерген завинаги. Имам две по-малки сестри, все още ходят на училище, аз съм син на майка, която е професор по история на изкуството, баща ми...

— Стоп! Схванах картинката — побърза да го прекъсне Тинкър. — Аз съм девойка и съм хубава.

— Това ли е всичко? Цял един човешки живот?

— О, аз съм от Тенеси. Може би — Тинкър най-после се усмихна плахо, обръщайки се към него, — ако се бях родила в Чикаго, щеше да е по-добре. А моята майка е безработна методистка, каквото и да означава това.

— Ти не спомена своята професия. — Усмивката ѝ му подейства като удар, стомахът му се сви от вълнение, но Том се постара да прикрие усещането си: сякаш го бяха изстреляли с оръдеен залп в безкрайното синьо небе и земята не се виждаше. — Това, че си модел, не е ли част от твоята същност?

— Само ако съм нещо повече, ако имам онова, което да ме прави по-особена, разказах ти вече какво е то. А аз го нямам.

Том Строус поръча още бренди.

— Предлагам да пийнем малко, докато се оправим с твоята криза на личността. Звучи ми като заглавие на кънтри песен: „Намерих в Тенеси едно хубаво момиче, което не знаеше кое е.“ Тази песен трябва да си има думи, не можем да оставим само заглавието.

Тинкър се засмя. За първи път го огледа внимателно. Докато танцуваше с него миналата нощ, забеляза, че той е по-висок от нея, не се случва всеки ден да срещнеш толкова високо момче, но не му обърна особено внимание сред блъсканицата. Сега виждаше, че съвсем не е грозен. Никак даже. Как не е забелязала това преди? Усещаше колко е спокоен, уверен в себе си. С разрошената си тъмнокестенява коса, която изкушаваше момичето да посегне да я оправи, с малко необичайната форма на устните и този непринуден смях, с хубавите си зъби, с бръчиците, които се образуваха около издължените му тъмнокафяви очи, когато се смееше, с начина, по който повдигаше веждите си, този Том Строус изглеждаше... красив. Имаше вид на човек, който, ако е сам, започва да си мисли нещо интересно, нещо забавно, без да го споделя с никого. Изведнъж това откритие я подразни. Ако той има нещо интересно за казване, тя иска да го чуе.

— Хайде да си поговорим за твоето детство — предложи Том.

— Аз не обичам да си спомням за моето детство — отговори тя неохотно.

— Така вече се разкрива твоята самоличност — хвана се за думите ѝ Том. — Нещастното детство автоматически ти дава облик, то практически е необходимо условие в нашата игра. Защо си била нещастна?

— Не казах, че съм била нещастна като малка, казах, че не искам да си спомням за детството. О, предавам се, пред тебе е една някогашна малка кралица на красотата — лицето на Тинкър се изкриви в иронично-кисела гримаса. — Аз бях звезда. Бях на върха, преди да ми дойде първата менструация. Не ти ли се струва и смешно, и тъжно? Когато бях коронована за „Малката мис Тенеси“ в категорията до три години, това шоу беше седмото, в което участвах, дотогава бях спечелила всичките награди за какво ли не. Десет години по-късно аз имах шейсет награди и корони, всичките получени, преди да навърша дванайсет години.

— Но това е ужасно! Ти сигурно си била подложена на страшен натиск и напрежение, треска за победа, преди да си готова да понесеш

товара ѝ. Съвсем малко дете... каква лудост.

— Не вярвам да е точно така — намръщи се Тинкър. — Но това е моят живот тогава. О, ти не можеш да си представиш от какво значение бяха за мене всичките тези конкурси, колко голяма се чувствах! Не можех да ги сравнявам с нищо друго, освен с училището. Разбира се, останалите деца не ме обичаха, как биха могли! Мене не ме беше грижа за тях, защото непрекъснатите ми изяви... о, аз бях толкова голяма победителка, толкова ми завиждаха, толкова ме възхваляваха, толкова ме ласкаеха... не можеш ни най-малко да си представиш какво изпитвах.

— И все пак — опита се да възрази Том внимателно — струва ми се, че си била прекалено малка, за да можеш да прецениш добре.

— Майка ми смяташе, че конкурсите са много полезни за мен — отговори тя замечтано. — Казваше, че те ще ме направят уверена в себе си. През почти всички почивни дни ние отивахме заедно с кола на някое шоу, само двете. Тя бе разведена и нямаше друг живот, освен този с мене, посвещаваше ми цялото си време.

— Хъм. — Тонът на момчето бе окуражаващ.

— Преди да се включиш в самия конкурс, има дузини, дузини предварителни местни изяви — продължи момичето — и всякакви категории, в които трябва да участваш... Най-красивата, най-обожаваната, „Майска мис Мемфис“, „Мис най-красиво облекло“, „Мис фотогеничност“, най-очарователната „Кралица на света“... край нямат. Разбира се, всички те са за външния вид, но нали трябва да се държиш красиво. Всички участнички носят специални, изработени от майстори костюми, които струват стотици долари. Майка навиваше косата ми, слагаше ми червило, моето червило, руж, сенки — издокарваше ме отвсякъде... Аз пораснах в дантели, волани, в богати рокли с пастелни цветове, с буфан ръкави и с толкова много фусты, че те понякога ме правеха да изглеждам четвъртита. В косите ми винаги имаше панделка в тон с роклята. Всяка седмица мама ми купуваше снежнобели обувки с бели сатенени панделки на бомбетата и бели къси чорапки с дантели по конحوвете... а аз побеждавах и побеждавах... аз царувах по десет дни до следващия конкурс... аз бях непобедима... аз бях звезда, истинска звезда.

— А после какво стана? — запита Том тихо, сякаш говореше със сомнамбул.

— Влязох в пубертета. Загубих всичко за по-малко от шест месеца. Ще ти спестя подробностите, но се превърнах в една безбожна дебелана с пъпчиво лице. Не можех да повярвам, че е възможно. Тогава аз... просто избягах. Не можех да гледам колко е разочарована майка ми. Не избягах далече, всъщност отидох у леля Ани и чичо Чарлз. Леля Ани е сестра на майка ми. Дватамата си нямат деца и бяха много щастливи да се грижат за мене, колкото и да бях непоносима. По това време майка ми започна отново да се среща с мъже, така че на нея не ѝ пукаше. Точно обратното, развързаха ѝ се ръцете. Леля Ани вероятно ми спаси живота. Тя преподаваше английски и ме изкуши да започна да чета... това е всичко, което съм правила през последните шест години. Прочетох всичките книги от библиотеката вкъщи. И от тази в училище.

— След което си възвърна хубавия вид?

— Моята външност, да, но все още не мога да се движа уверено.

— Но ти сигурно си имала хубава походка през времето на конкурсите — възрази той.

— Точно там е работата. — Тинкър разтърси глава оживено. — Детската походка, та било и по конкурси, е напълно противоположна на походката, която трябва да имат манекенките по време на едно ревю. Аз някога се движех като навита от пружина, бях една играчка, едно красиво, красиво, красиво малко момиченце с възможно най-хубава стойка, една малка принцеса, която прави преглед на войските си. Аз се движех стегната, изпъната като струна, държах високо и гордо главата си, брадичката вирната, вперила поглед право напред. Вървах, без да поклащам тялото си, не трепваше и една къдрица от прическата ми — съдиите не обичат подчертания пол у децата, Лолита никога не би могла да спечели конкурс за малка, най-очарователна „Мис Нашвил“. Аз бях една жива кукла, със свободно отпуснати ръце от двете страни на тялото, но така, че да не мачкат дрехата, крачетата ми бяха изпънати, по лицето ми грееше усмивка. Няма конкурс за най-добра самоличност... дори няма мис приятен характер. Всичко се върти около външния вид. Моята школовка е пуснала такива дълбоки корени в мен, както обучението в руските училища за олимпийски надежди в гимнастиката. Може да се сравни и с дългогодишното възпитаване на следващата английска кралица. Виждал ли си някога снимката на низвергната кралица, няма значение какво ѝ се е случило?

Когато принцеса Даяна започна да се появява пред обществото с все по-безгрижен вид, разбрах, че тя има неприятности. Аз се опитвам да се променя, но моето тяло не иска. Мисля, че наричат това състояние паметта на мускулите.

— Ти си тренирана като едно цирково кученце — разтрепери се той от гняв.

— Мислиш ли, че не знам това? Вътрешно знам точно какъв е проблемът, но човек разбира някои неща за себе си и въпреки това не е способен да ги промени.

— В такъв случай защо, по дяволите, си блъскаш главата в стената, след като мислиш, че не можеш да направиш нищо. — Том възбудено удари с юмрук по масата.

— Това е единственото нещо, което аз мога да правя. Трябва да се опитам сега, за да си извоювам някаква възможност. Искам отново да спечеля — каза простиичко Тинкър.

— Христе божи! Това е най-лудото нещо, което съм чувал през живота си.

— За теб може и така да е, но аз не чувствам нещата по този начин — каза тя и в гласа ѝ се промъкна съвсем отчетливо нотка на решителност.

Том съзерцава няколко мига упорството, което лицето ѝ изразяваше. Остана мълчалив. Тинкър не мислеше, че е някаква личност. Но тя бе силен човек и дори да знае това, тя няма да му повярва, ако той ѝ го каже. Това момиче в безумието си му бе разказало стремително една ужасяваща готическа история за самото себе си. Без опасения, без самосъжаление, аналитично, без да крие дори страховете и раните си, на които изобщо не се предаваше, нито пък молеше за съвет или помощ. Тя се чувстваше силна дори когато греши. Макар че по природа изобщо не беше склонна към флирт. Защо постъпваше така? На едно красиво момиче като нея никога не би трябвало да му се налага да флиртува с когото и да било.

— Досега не съм казвала и дума за това, откакто пристигнах в Ню Йорк — нотка на удивление се промъкна в гласа на Тинкър, — освен нещо незначително на Франки. Всъщност аз не съм разказвала за себе си на когото и да било изобщо през целия си живот. Сега научи вече всичко, което може да се узнае за мен... Ти трябва да си разбрал, че аз съм затворена в себе си, нищо не ми тежи на съзнанието, освен

едно глупаво умение да вървя по сцената, за да представям дрехи. Като че ли е възможно това да бъде нещо важно за теб или за когото и да било друг, който има малко ум в главата си.

— Аз те накарах да говориш, не забеляза ли? Не разбираш ли колко съм вътре в нещата?

— Мислех, че си просто един добър слушател, така че ти приспа моето подозрение — каза Тинкър, обръщайки към него необуздания си бляскав поглед. В ъгълчетата на устните ѝ се таеше един почти незабележим намек за усмивка.

— Подозрение от какъв род? — запита той, подчертавайки всяка дума. О господи, той бърка. Та тя не знае как се флиртува, помисли си Том, чувствайки как го пронизва една остра мигновена ревност при мисълта за всички онези бедни сополанковци, с които някога бе флиртувала. Може би те бяха стотици нещастни, нищожни глупачета, нищо че му разказа как си е прекарвала времето, с книги в някаква библиотека. Та тя вероятно не знаеше дори дециметровата система на Дюи. Може би просто е съчинила историята на живота си, може би е един патологичен лъжец, о господи, той губеше разума си: защо ѝ беше необходимо да го лъже, когато, каквото и да каже, беше очарователно. Дори дрънканици, пак ще са очарователни.

— Съмненията — поясни Тинкър, — които биха възникнали, когато ме помолиш да дойда с теб в ателието и да видя как работиш. Не правят ли така художниците? Чела съм за това.

— Чела си за какво? — запита я Том тихо. Чувстваше, че оглупява.

— Никога не съм срещала истински художник. — Сега усмивката ѝ вече бе истинска. Тинкър наведе глава, положи ръката му между двете си длани и започна да я разглежда внимателно. — Няма боя под ноктите — каза най-накрая тя с известно съжаление.

— Опирай пулса ми — предложи ѝ той, поставяйки два от нейните пръсти върху вътрешната страна на китката си.

— Какъв е нормалният пулс? — запита съвсем сериозно Тинкър. — Пропуснах уроците по първа помощ, никога нямах време да се запиша в групата на момичетата скаути, нито дори в групата на кафявите.

— Ти си напълно безполезна, нали? — Том пробва равнодушен глас, въпреки че усети как пулсът му се ускори лудо при допира на

върховете на пръстите ѝ. За миг остана без дъх.

— Напълно — съгласи се с готовност Тинкър. — Точно това ти обяснявам досега. В един свят, който стремително отива по дяволите, аз нямам място, дори не и на подиума за ревюта.

— А какво ще кажеш, ако успея да открия нещо полезно за теб? Ще бъде ли помощ това? — Той чуваше как собствените му думи потъват в мъгла от ужасяващо недоверие към самия себе си: флиртуваше и не флиртуваше едновременно, а това не беше в негов стил. И с него бяха флиртували. Винаги досега така се бе случвало в живота му.

— Е, това пък е въпрос от онези, които могат да възбудят моето подозрение, ако аз съм мнителна, но аз не съм. Аз съм една лековерна, удобна мишена за подигравка, една невинна, безпомощна и най-вече незначителна, малка, провинциална девойка от Тенеси. — Тинкър изнесе цялата тирада с повишено настроение, чувствайки, че нещо, което тя не може напълно да разбере, се променя вътре в самата нея. Нещо, което осветява сенките и прогонва фантомите.

— О, по дяволите, ти спечели, само не преставай да ми мериш пулса.

— Спечелих какво? — запита тя.

— Мене, ако ме искаш.

— Ами не е ли рано да го кажа? — В погледа ѝ пролича искрена увереност, че не греши.

— Ще дойдеш ли да разгледаш картините ми?

— Кога?

— Ако искаш, сега.

— Това сигурно е най-подходящото време. — Тинкър се опита да укроти порива на желанието си.

— Обещай ми едно нещо — каза Том, преди да отключи вратата на студиото си на левия бряг, което се намиреше на тавана на една стара сграда в старомодна улица в безличен квартал. — Не казвай нищо за картините, нито дума. Знам, че нямаш никакъв опит в областта на любезните забележки, които хората си правят, когато посещават някое студио.

— А какво ще кажеш за нелюбезните?

— О-о. Не съм мислил за това. Не че картините са добри — добави бързо той, — а защото хората смятат, че трябва да правят

комплименти независимо какво си мислят.

— Хайде, отваряй по-бързо. Аз не зная нищо за изкуството. Дори не зная какво харесвам, така че няма защо да се опасяваш от мен. — Как може Том изведнъж да стане толкова стеснителен, учуди се Тинкър. Първо искаше да покаже картините, а сега не иска да знае каква е нейната реакция за тях. Да не би всичките художници да са като срамежливи теменужки, щом дойде моментът да показват своите творби? Дали всички хора, дори и онези, които изглеждат най-уверени в себе си, са срамежливи теменужки, когато трябва да се изявяват пред публика със собствената си работа?

Тази мисъл все още се въртеше в главата ѝ, докато Том не включи осветлението в стаята. Тинкър започна да се оглежда: стените бяха покрити с пластмасови плоскости, боядисани в тебеширенобяло, подът беше изцапан с боя, а една мрежеста пирамида от бял метал крепеше небесносиния таван. Стаята беше голяма, разделена на части от някакви неясни декоративни пана. Едно изкривено старо легло, покрито с парче бяла материя и украсено с няколко стари възглавници, се оказа най-големия предмет в стаята. То бе разположено върху овехтял персийски килим, а няколко свещи на пода вероятно служеха за камина.

— Не е много уютно — каза Тинкър, потрепервайки от белотата, която се набиваше в очи.

Тук трябва да има скрит триножник зад някое от тези пана, помисли си тя, също така кухня, баня или нещо от този род, та дори и килер, но може би артистите не се занимават с килери.

— Просто е чудесно — възпротиви се той, — чудесно място. Откакто израснах, започнах да си мечтая за място като това. Никога не съм си мислил, че ще имам късмета да го намеря. Оттук се виждат всичките светлини на вечерния град... невероятен късмет ударих. Сигурно се чудиш защо съм в Париж? Защо съм се повел по онова някогашно, старомодно, изтъркано клише: да дойда и аз в Париж, за да рисувам, когато можех да го правя много по-добре в Ню Йорк. Нали там е голямата сцена на изкуството? Но Ню Йорк за мен е градът, в който правех дълго време реклама. Там са моите приятели пак от рекламата и там е моят успех в рекламната дейност. Трябваше да се махна най-последно, да скъсам с всичко и да се хвърля към друг свят. Поради някаква много дълбока причина... навярно нещо, за което съм

чел, може да е всичко, което съм чел някога... За мен бе важно да изживея своята някогашна мечта. Да получа опит, да не бягам от трудности, да си платя за всички банални, старомодни, романтични фантазии да бъда художник в Париж... Ако не ми провърви, поне ще знам, че не съм се пожалил, не съм избрал сигурния или половинчатия път...

— Ако искаш още да стоиш тук, да продължаваш да говориш и да отлагаш неизбежния момент, можем веднага да се върнем в кафенето. Там поне е по-топло — засмя се тя при вида на здраво прикования за прага на студиото Том, сякаш ако пристъпи, ще му се случи нещо опасно.

— По дяволите, ти сигурно мръзнеш. Веднага отивам да включа нагревателите. — Той най-после тръгна към леглото.

— Аз просто искам да погледна картините, а ти все ме спираш — каза Тинкър и свали ципа на якето си. Стаята всъщност не е леденостудена, реши тя, така й действа тази бяла боя. После започна да разглежда картините, подпрени на стените.

— Разбираш ли за какво става дума — започна да й обяснява нервно Том, — аз не вярвам, че уж нямало обширно поле за работа в пространството между чистото изображение и чистия абстракционизъм. Повечето художници разграждат, разглобяват, упорито правят опити да намерят някакъв друг начин на работа, различен от пряката работа пред статива, но аз пет пари не давам кое е на мода в момента. Онова, което се старая да направя, е да уловя отново, да изживея отново, опитвам се да уловя отново спомена. Нали знаеш, така както поезията би трябвало да е чувство, възстановено на спокойствие, при самовгълбяване, аз също се опитвам да възстановя характерни, важни спомени, някои значими моменти от моя живот, да ги изразя с цвят...

— Млъкни — прекъсна го Тинкър, — ти ме объркваш.

Тя спираше пред всяка картина, разглеждаше я внимателно, без да я обсъжда, без да прави никакви сравнения, защото нямаше опит. Просто се остави да й въздействат, забиваше поглед, наслаждаваше се на пищните, до краен предел невъзмутимо сияйни цветове, които покриваха всеки инч не само от платната, но и от широките дървени рамки, които Том бе приел като част от картините, формите, създадени от него, й се струваха странно познати и непознати. Всяка творба

сякаш вибрираше с ритъма на някаква мелодия почти неустоим чар, силно чувство, които направо теглеха момичето към картините, караха я стремително да се докосне до тях, да се наведе и гмурне в техния цветен свят, да простре ръце над техните повърхности с примамливи и плътно нанесени бои, за да разбере дали тези вълшебни, весели, танцуващи цветове могат да покрият и нея самата.

— Направо мога да ги изям — прошепна тя.

— Какво? — запита Том от входа, където, изглежда, се беше сраснал с пода.

— Една нелюбезна забележка — отговори Тинкър.

— Какво каза, по дяволите?

— Казах, че мога да ги изям, по дяволите! Какво стана със свободата на словото?

Том пламна от безкрайно задоволство.

— Аз зная, че това не е най-вярното... — започна да обяснява Тинкър.

— Това е прекрасно! — Той прекоси стаята, застана зад нея, повдигна гъстите кичури от яката на якето ѝ и допря устни точно там, където малките къдрици падаха върху нежната кожа на врата ѝ. — Има само един проблем — засмя се Том, подръпвайки леко една малка къдрица. — Как ще нарисувам спомена за този момент, без да нарисувам теб?

— А какво те спира да ме нарисуваш? — обърна се Тинкър към него. — Да не би да съм казала, че няма да позирам?

— Аз не правя портрети. Никога не съм рисувал истински живи хора, някой, който да седи срещу мен.

— Защо не си? — настоя тя, застанала с ръце на хълбоците.

— Работата върху портрета на истински човек означава да постигнеш нещо като „прилика“, както казват, а тази дума винаги ме е притеснявала. Това налага някои ограничения. Портретът е една от най-древните форми на изкуството, той ни връща чак в периода на първите изрисувани от човешка ръка животни и ловци по стените на пещерите до появата на каменните жрици на плодородието.

— Ако постигането на прилика не е модно, защото винаги е било задължително, тогава не е ли това достатъчна причина, за да направиш нещо друго, в свой стил? Аз искам да ме изобразиш на стената на

твоята пещера — заяви Тинкър, а в гласа ѝ прозвуча закачка и едновременно възражение.

— Но не искам да чакам, докато си спомниш за мен в спокойни мигове, или като си удряш с юмруци главата подобно на мижитурка някаква и да се питаш защо ме остави да си отида, при условие че стоях ето тук и те приканвах да ме нарисуваш. Аз не искам да съм един „важен миг“ в твоя живот, изкопан след години и превърнат в палитра цветове.

— О-о.

— О-о? Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? — предизвика го тя. — Много си приказлив, когато ми обясняваш какво ще направиш или какво няма да направиш в своите творби. Защо сега не кажеш малко повече думи от рода на „да, благодаря ти“ или „не, благодаря ти“, щом като ти правя предложение, което аз на твое място не бих отхвърлила.

— Каква предизвикателна кучка се оказа изведнъж, а?!

— Той не можа да изцеди от себе си дори усмивка. — Идваш тук и заявяваш, че не знаеш нищо за изкуството, после правиш бърза преценка на моите картини, а сега настояваш да си променя стила по твое нареждане.

— Е, и какво? Ние живеем в свободна страна. Какво възнамеряваш да направиш сега?

— Ти как мислиш? — запита я Том, като я хвана за раменете и я разклати леко. — Имам ли избор? Ще направя точно това, което искаш. — Той дръпна Тинкър плътно до себе си, наведе се и я целуна по устните. — Това беше първото нещо, което искаше да направя, нали?

— Точно така. — По тялото на момичето премина тръпка.

— И второто, и третото. — Той продължаваше да я целува отново и отново, целувка след целувка, докато и двамата затрепериха от възбуда, прегърнати в средата на стаята. — Какво още — прошепна Том между целувките, — какво още искаш да направя?

Тинкър поклати глава безмълвно. Погледа ѝ говореше ясно.

— Всичко зависи от мен, така ли? — досети се той.

Тя кимна в знак на съгласие, затвори очи и отново протегна устни.

— Срамувам се — прошепна момичето.

— Ние и двамата ще припаднем, ако те целуна още веднъж — каза Том и взе на ръце Тинкър, за да я отнесе в голямото легло. Нагревателите наоколо тихо жужаха и вече бяха затоплили този кът от стаята. Положи внимателно момичето на леглото, като остави краката му опрени на пода, и сам седна. Очите на Тинкър бяха затворени. — Това яке... — каза Том на висок глас — трябва да го махнем. — С доста усилия, подръпвайки отгук-оттам, повдигайки ръцете ѝ, които сами не се повдигаха, Том успя да освободи гостенката си от обемистата дреха, макар момичето съвсем да се беше отпуснало. Лежеше по гръб, но все още всеки сантиметър от издълженото ѝ, изящно тяло бе пристегнат здраво в капана на блузата, клина и ботушите — черна вълна, еластичен плат и кожа. Тинкър изглеждаше напълно отпусната, сякаш бе изпаднала в безсъзнание.

Том събу внимателно ботите ѝ една по една. После освободи стъпалата ѝ от ширитите, които придържаха клина опънат.

— Не смятам, че мога да направя нещо повече — обясни той на нейното неподвижно тяло. Наведе се над нея, за да я настани хубаво по гръб, излегната в целия си ръст. Накрая легна до нея, след като изрита обувките си и положи главата ѝ върху свитата си в лакътя ръка. Така можеше да я прегърне хубаво, да я държи здраво, унасяйки я в сън с топлината на едрото си тяло. Лежеше неподвижен, слушаше дишането на Тинкър и в същото време вдъхваше тънкия аромат на косите ѝ. Промяната в ритъма на нейното дишане му даде да разбере, че тя вече не се преструва на заспала, а наистина спи.

След няколко минути Том измъкна полека ръката си изпод тялото ѝ. Никога досега не се бе усещал толкова бодър, с толкова ясно съзнание. От тежестта на момичето, макар и малка, ръката му бе изтръпнала. С тихи стъпки отиде да загаси лампите, които осветяваха ярко стаята, после зави Тинкър с нейното яке, а краката ѝ покри внимателно с един от своите стари пуловери. Сега можеше да запали свещите по пода, закрепени за чинии, да придърпа близо до леглото един стол и да се загледа в спящата си гостенка.

Минутите се нижеха, а той не откъсваше очи от нея, гледаше я така, както не беше възможно да я погледне докато тя беше будна, и полудяваше от движенията на очите ѝ, от израженията върху лицето ѝ докато му разказваше какъв е бил животът ѝ. Тогава художникът в Том се заинтригува от Тинкър така, както мъжът от жената пред него.

Той забеляза колко необичаен е сега цветът на косата ѝ, скъпоценните, светли допреди малко къдрици по челото ѝ, пръснати в безпорядък, изглеждаха кораловочервени. Такъв цвят беше виждал досега само от вътрешната страна на черупките на някои миди — бледочервено, деликатно, променливо, червен цвят, роден от пламъка на свещите. Веждите и миглите ѝ сякаш бяха изписани от гениален майстор художник, а извивките на сочните ѝ, пълни устни предизвикваха и ликуваха от победата си дори в съня ѝ. В същото време линията на профила ѝ бе учудващо пестелива: всяка черта от заоблената ѝ брадичка до малкото право носле и извивката на скулите ѝ изглеждаше изваяна прецизно, с точност до милиметъра — ни повече, ни по-малко.

Том се унесе в размисли, в мечти. И разбра, че това време, този час на бленуване до спящата Тинкър бе онзи момент, който ще нарисува един ден. Ще го рисува отново и отново. Потънал в някое меко кресло, той щеше да го пресъздава, да търси начин, за да улови удивителния, безименен изблик на чувствата, които го връхлитаха на светлината на свещите в бялото му ателие, докато пазеше това скъпо, царствено, спящо момиче. Сега всичко, което можеше да осъзнае, бе, че всеки миг от този час, всеки детайл са изключително важни — от жуженето на нагревателите, до сенките от миглите по лицето на Тинкър. Прилика... не, неговите картини няма да търсят визуалната прилика, а нещо много повече.

Образът на Тинкър, какъвто Том го видя сега, бе всъщност само част от магическото усещане, което го обзе изведнъж. Искаше му се да ѝ даде нещо, с всяка измината минута желанието му ставаше все по-силно и по-силно. Чувстваше се дълбоко свързан с нея по начин, който не може да си обясни или да предаде с думи. Тя криеше толкова много изненади, като бутилка току-що отворено шампанско. Предизвикваше изненадващи реакции в него. Вероятно защото той си я представи много ясно като фино малко момиченце, което е трябвало да изживее непонятния за детските ѝ години ужас и сигурно никога няма да успее да го проумее. Вероятно заради прямотата, с която тя му разказа за себе си, вероятно заради дързостта, безхитроостното поведение и пълното неведение за чара си, вероятно заради почти детинското ѝ учудване от целувките, заради мириса на косите ѝ и дори заради силните ѝ рамене, които усещаше под пръстите си.

Изведнъж той се изправи и безшумно тръгна към шкафа, където държеше нещата за рисуване. Намери лист бяла хартия и дебел мек молив. Върна се на мястото си с мисълта, че като на шега ще се заеме с онзи вид рисуване, който умееше още от детските си години. Едно лесно достижимо, свободно владение на линията в изображението, линията, чийто почитател никога не е бил, но щом тя иска прилика, то той точно това ще направи. Работеше бързо и сигурно, очертаваше главата на Тинкър и раменете ѝ такива, каквито ги видя, преди да я покрие с якето. Когато завърши рисунката, погледна листа и тръсна глава. Да, ето го истинския образ на Тинкър, самата ѝ същност, тези линии не биха могли да изобразяват никое друго човешко същество на земята. Колко са художниците, които биха могли да направят същото? Или пък да постигнат нещо по-добро най-вероятно с фотоапарат? Но в неговия случай може да се добави нещо, докато с фотоапарат това не е възможно, помисли си Том и нарисова около изображението на момичето едно голямо сърце. И макар че празникът на влюбените отмина преди два месеца, защо пък да не напише отдолу: „За Свети Валентин на моята любов.“ След което понечи да се подпише, когато изведнъж усети неудържимо желание да добави още нещо: „Обичам те“.

— Да ме вземат дяволите — каза той на глас, искрено учуден. — Откъде се появи това? — Том Строус се изправи и закричи из ателието. В това познато, обичано и сигурно място сега той се чувстваше сякаш не в свои води, като кораб, който не е хвърлил котва и бурното море го подхвърля. — Откъде се взе това? — запита се той. Най-после хвърли котва до прозореца и се загледа в комините на Париж, които се мержелееха на лунната светлина. Сърцето му укроти ритъма си. Откъдето и да са се взели тези думи, те отразяват неговите чувства, разбра художникът в този миг. Накъдето и да го води сърцето му, той ще го следва. Прекалено възбуден, за да се остави да го обори сънят, и толкова изненадан, че не знаеше какво да направи, Том се върна до леглото и се настани да прекара нощта на килима, колкото е възможно по-близо до Тинкър, загледа през прозореца към новия хоризонт, който се откриваше пред него.

— Защо се усмихваш сам на себе си? — запита Тинкър.

— Аз... не те чух кога си се събудила.

— Колко дълго спях?

— Не зная точно, може би час, два.

— Благодаря, че си ме завил — измъкна се момичето от якето и се протегна лениво.

— Как си сега? — запита той развълнуван.

— Сякаш съм спала дни наред. И ето че сега, в тази минута, се раждам като пиле направо от яйцето.

— Да не искаш да кажеш, че нищо не си спомняш?

— Ммм... не — отговори тя съвсем сериозно. — Господи... о, боже мой... Спомням си само, че разглеждах картините ти, после... после всичко ми се губи. Кажи ми, кой свали ботушите ми?

— Една фея. — Том седна на леглото, прегърна я и я целуна. — Това припомня ли ти нещо?

— Не съм много сигурна... не изцяло... само малко. — Тинкър изглеждаше разколебана.

— Харесва ли ти? — запита я той и я целуна отново, усещайки, че се разтреперва. Не трябваше за нищо на света да ѝ позволява да заспи, помисли си Том, да я изпуска от прегръдките си, нейните чувства не са толкова силни, колкото неговите. Но все пак, ако тя не беше заспала, щеше ли той толкова бързо да разбере какво усеща към нея?

— Дали ми харесва? О, да — отговори Тинкър. — Много ми харесва.

— Още ли се срамуваш?

— Ммм — намръщи се недоверчиво тя, — наистина ли съм казала такова нещо?

— Нищо ли не си спомняш?

— Ами... може би... не съм много сигурна — усмихна му се тя леко и доста предизвикателно, сигнал, че се готви отново за игра с него, докато не се умори от поредния рунд. Започва отново да флиртува, реши Том, щом като автоматично използва техниката, която ѝ свърши работа одеде, но той няма да я остави така. Защото знае, че тя се срамува и само шоквата терапия може да я излекува от това състояние.

— Направих нещо за теб — каза ѝ веднага Том, като се отдръпна съвсем съзнателно и се пресегна да вземе бележника си от пода. — Това е прилика — подаде той рисунката си с една ръка, а с другата вдигна свещ, за да я освети.

— О! — възкликна момичето изненадано. После се наведе и зачете написаното. — О! — повтори Тинкър, в гласа ѝ зазвучаха нови по-топли нотки, а в следващия миг се разгоряха буйно: — Истина ли е, Том?

— Да, бог ми е свидетел.

Тинкър притихна за миг, главата ѝ остана приведена над рисунката, докато той не смееше да диша. Най-накрая Том остави свещта, пусна бележника на пода и повдигна с пръст брадичката ѝ, насочвайки погледа ѝ към себе си. Очите на момичето бяха пълни със сълзи.

— Зная, че си срамежлива, но помогни ми малко — настоя Том. — Добра ли е за теб тази новина?

Тинкър кимна леко в знак на съгласие, сълзите потекоха по лицето ѝ.

— Ти харесваш ли ме? — запита я той. Тя първо разтърси глава, а после кимна енергично. — Ти не просто ме харесваш, ти страшно много ме харесваш, нали? — реши сам да измъкне признание от нея. Тя кимна още по-енергично. — Ти може би... вероятно... ме обичаш? — запита той накрая толкова тихо, че ако тя не искаше да отговаря, можеше да се престори, че не го е чула.

Но Тинкър направи усилие да го погледне в очите и кимна леко, само веднъж — мълчаливо, но бе несъмнено признание. После като че ли се наелектризира изведнъж, ръцете ѝ полетяха към него, обвиха шията му с всичка сила и го дръпнаха така, че двамата паднаха върху леглото. Тя го яхна и започна да го целува страстно навсякъде — по цялото лице и по шията.

— Тука и тука, и тука — не спираше тя ненаситно, обзета от дива жажда да се докосне с устните си до всеки открит инч от кожата му, докато той не започна да се смее, защото загъделичка ушите му, а лактите ѝ се забиваха в ребрата му.

— Почакай — извика той, уловил ръцете ѝ. — А сега какво? Моля те, Тинкър, мила Тинкър, говори ми. Аз зная, че можеш да го направиш, когато си в добро настроение, веднъж вече го направи.

— Ти как би продължил?

— Няма нищо по-естествено от това да кажа, че току-що се влюбих за пръв път в живота си.

— Аз също.

— Най-накрая го каза — провикна се с ликуващ глас той.

— Не, не съм казала.

— Само преди секунда ти каза, че си се влюбила в мене — настоя Том.

— Не, не го казах. Ти направи такова заключение. Аз, Тинкър Грант, се влюбих в Том Строус. Сега го казах. Уфф — ... вече се чувствам по-добре.

— Кажй го отново!

— Накарай ме де — предизвика го тя.

— Ооо, значи си го просиш, знаеш го, нали?

— Това заплаха ли е? Или обещание? — изговори на един дъх тя.

— О, Тинкър, ти си си наумила да ме побъркаш, нали?

— Времето ще покаже — отговори тя и свали бързо пуловера си. — Времето скоро ще покаже — повтори още веднъж, докато се измъкваше от клина си, а накрая положи усмихната великолепно си младо и красиво тяло върху бялото легло.

Притаил дъх, Том докосна с пръст нежнорозовото зърно. Зърното набъбна, разцъфна като цвят в същия миг. Ще го побърка, съвсем ще го побърка, помисли си той, докато се събличаше. Ще го подлуди и ще го накара отново да се почувства силен, а самата тя ще стане всичко за него на този свят.

11.

— Франки е побесняла — оплака се Ейприл на Мод Календър, когато двете се срещнаха във фоайето край таблото за известия. — Само защото Тинкър не спа тука миналата нощ, тя се държи така, сякаш аз съм виновна... Откога отговарям за контрола по леглата?

— Кога си виждала Тинкър за последен път? — заинтригува се Мод.

— Снощи на вечеря. После тя излетя сама с едно от момчетата, а ние с Джордан отидохме в някакъв клуб и танцувахме два-три часа. А сега и Джордан я няма, така че съм сам-самичка. Франки ще ме помъкне към Лувъра следобед. Казва, че още не сме се запознали с паметници на френската култура. Не сме се запознали! Прилича ми на моята баба, когато бях на дванайсет години, тя все ме измъчваше с Бетовен. Но Франки не ме слуша, като ѝ казвам, че в Париж би трябвало да има по-забавни развлечения. Превърнала се е в тиранин, а днес аз съм единствената ѝ мишена.

— Хайде, ела да обядваш с мене някъде — предложи Мод. — Аз ще ти покажа истинския Париж, засега малка част от него, разбира се. Живяла съм тук с години и това време ми стигна едва-едва да опозная някои неща в града. Да се чуди човек колко малко време съм прекарала в Лувъра.

— Благодаря ти, Мод, ти си божие избавление. Ще оставя бележка на Франки. Ще те чакам тук след пет минути, добре ли е?

— Чудесно.

И наистина е така, помисли си Мод. Тя съвсем се бе отчаяла вече, че ще намери някога момчетата сами, без вездесъщата им охранителка мис Северино. Първото правило на всеки репортер по време на работа е: най-напред отърви се от опекуните на своя обект. Няма значение дали опекунът е официален представител за връзки с обществеността, опитен придружител, неизкушен приятел, сестра, майка, дори и дете. Присъствието на всеки трети човек променя хода на интервюто. Репортерът не може да задава въпросите си спокойно, а

човекът насреща никога не отговаря открито. Атмосферата на официалното интервю никога не преминава в свободен разговор. Двете страни съзнателно или несъзнателно се въздържат дори и ако опекунът седи някъде в далечен ъгъл, забил поглед във вестника, давайки си вид, че чете.

И ето сега имаше идеалната възможност. Добре стана, че Ейприл се оказа първата манекенка, изплъзнала се от полезрението на Франки, помисли си Мод. Тя бе избрала Ейприл още от самото начало за победителка в конкурса на Ломбарди. Стараеше се да се добере до нея от мига, в който я видя на летището. Ейприл беше просто с класи над останалите. Класата ѝ бе вродена, момичето персонифицираше онази красота, която бе призната в цял свят за белег на добро потекло, на високо социално положение.

Мод Календър бе от стара фамилия в Род Айлънд. Семейството ѝ бе богато, от потеклото на градски хора с филантропски традиции, но без да се отказват от големите си материални блага. Личните ѝ доходи бяха предостатъчни, за да живее на широка нога; нейната работа ѝ осигуряваше необходимото положение в социално отношение, даваше ѝ известност, а всички тези неща са важни за една неомъжена жена, която има претенциите да е част от по-висшето общество на Ню Йорк сити. Мод винаги обръщаше сериозно внимание на връзките си в обществото, вярваше в необходимостта от кастовото разграничаване между хората.

Интересно би било, помисли тя, да разбере нещо повече за това момиче. Чертите на Ейприл според нея би трябвало да отговарят на царско потекло, нещо, което тя усещаше в кръвта ѝ, но то не ѝ говореше нищо повече за душевния свят на момичето, не повече от онова, което разказваше лицето на Грета Гарбо, на която Ейприл много приличаше.

Ще ѝ покаже Лефт Банк, реши Мод. Момичетата бяха посетили само няколко места — този претенциозен хотел и клубовете, в които ходеха. Не, дори и да се опитва, Франки няма от какво да се оплаче.

След по-малко от половин час Мод и Ейприл бяха настанени в един малък, уютен руски ресторант „Чайка“ на една малка уличка, която лъкатушеше из Лефт Банк. Мод съблече на празния стол

тъмнозеления си шлифер с две редици лъскави копчета, висока яка и широки поли. Беше облечена в черен костюм — плътен жакет, закопчан догоре, върху зелена брокатена жилетка, бяла памучна риза с колосано жабо и широка вратовръзка, които говореха за богат произход. Късата ѝ руса коса бе подстригана на бретон, който стигаше до веждите и придаваше на лицето ѝ остроумно изражение на преподавател от Оксфорд от началото на деветнайсети век. Само начинът, по който верижката на златния ѝ часовник се полюшваше върху гърдите ѝ, а и деликатният грим показваха, че тя е жена, при това доста привлекателна. Ейприл седеше сериозна в своя светлорозов кашмирен пуловер и единственото ѝ допълнително украшение беше само едноредната перлена огърлица, освен пищната коса, спусната върху гърдите ѝ като две крила от златна коприна. Както винаги безупречно облечена, но видът ѝ издаваше бурно недоволство.

— Какво се е случило? — запита предпазливо Мод.

— Не е честно! — избухна Ейприл. — Аз не ти казах преди малко къде е Джордан, но трябва да знаеш, че е заедно с Некер. Можеш ли да повярваш? Той ѝ се обади тази сутрин и я покани да се разходят из Версай. Единствено нея! Само защото тя знае нещо за френските мебели, тя си пробива път към благоволенieto на Некер... на това се казва фаворизиране, създаване на любимци. — В бурния ѝ гняв се усещаха слаби нотки на успокоение, защото имаше възможност да изкаже мислите си на глас.

— Тази покана не бива да накърнява твоите възможности, освен ако конкурсът не е някаква игра. Не виждам защо се тревожиш, имайки предвид голямото тичане край Ломбарди и похарчените пари досега — увери я Мод.

— Как можеш да го кажеш? Некер е собственик на модната къща „Ломбарди“. Остава му само да вдигне палец, за да даде наградата на Джордан.

— Това няма да се случи, защото ти си най-подходяща от всичките, Ейприл — каза Мод тихо и гласът ѝ прозвуча съвсем искрено. — Твоята победа е несъмнена. Аз казах на Майк, че ти си главната фигура в моята статия... ти ще бъдеш звездата на моя материал... затова го предупредих да направи отделни твои снимки в едър план. Статията ще има предимството да изразява личната ми

гледна точка... не е вярно, че една снимка струва колкото хиляда думи, нали знаеш, не и когато авторът определя тона.

— Най-добрата! О, Мод, благодаря ти! Така ми се иска да си права!

Какъв необигран, наивен американски тембър има Ейприл, помисли си Мод, ненатрапчив, като на малко момиче — висок и приятен, почти като гласа на момче от църковен хор.

— Аз зная, че съм права — убеждаваше тя Ейприл. — Бях вчера в офиса на Ломбарди и видях как ти стои онзи пуловер. Спомняш ли си? Джордан няма и половината от твоя темперамент, походката ѝ никак не е секси, а горката Тинкър е направо безпомощна, няма никакви изгледи да победи. Направо е късмет, че те срещнах днес... можеш да ми разкажеш нещо за семейството си, за детството си, докато сме тук. Тази храна допада ли ти?

— О, чудесна е, толкова е... бохемска! Не знаех, че в Париж има руски ресторанти. Никога досега не съм яла два вида херинга с копър за обяд. Гледам да си оставя място за пилешкия пай, който си поръчах.

— Непременно ще разкажа и за твоя чудесен апетит — засмя се Мод, като гледеше как вкусно си хапва момичето.

Мод се оказа права за „Чайка“ и поздрави сама себе си за този избор. Тук се чувстваха като в малко гнездо, обстановката бе по женски уютна. Намираше този ресторант за много хубаво място, щом ѝ се налагаше да проведе спокоен разговор, край масата им обикаляха непрекъснато сервитьори.

— Аз имам късмет откъм калориите. Мога да си позволя почти всякаква храна, но вкъщи тя ми е втръснала, докато тук е като чудесно преживяване.

— Разкажи ми малко за семейство Найкуист, Ейприл. С какво се занимава баща ти?

— Моят папа ли? Той е сладур, banker е, но работата му е много отегчителна. Майка ми е дългогодишен шампион по голф в местния клуб, освен това е захласната по заплануването, разумно майчинство и бащинство и се занимава с някакви благотворителни дейности. Разбира се, всички ние ходим на ски, излизаме с яхта в морето, играем тенис... обикновени неща... знаеш ги. Те са славни родители — побърза да приключи разказа си за тях Ейприл.

— Имаш ли братя и сестри?

— И брат, и сестра, страхотни са. Така добре ли е? Винаги ми се е искало семейството ни да е малко по-екзотично, но то е типично семейство за висшата прослойка на средната класа според моите социологически разбирания. Това може да е едно опасно родителско тяло, което обаче не означава непременно вълнуващо. Едва ли ще можеш да напишеш нещо повече за тях.

— И все пак твоите родители са ти позволили да отидеш в Ню Йорк и да станеш модел. Този факт не е ли необичаен за теб?

— Ха! Те не могат дори да се опитат да ме спрат! Всъщност те биха предпочели да се запиша в колеж, но аз съм модел от много години, още от юношеството си печеля доста пари. Наложил се да приемат факта, че щом стана на осемнайсет години, ще се целя по-високо.

Мод бе приятно изненадана от начина, по който се промени изражението на Ейприл, когато тя си представи неодобрението на своите родители. В него имаше и гняв, и сила, и надменност, които преобразиха обикновено сдържаното ѝ лице.

— Ти винаги ли си била най-красивото момиче в училище? — запита без заобикалки Мод.

— Ами...

— Ейприл, аз не те подлагам на тест за скромност. Интересувам се от силите, които са те формирали.

— Мисля, че винаги съм го знаела... о, господи, не обичам да казвам „красива“, но аз искам да направя нещо от себе си и естествено не мога да не преценявам каква е моята външност. Аз съм страхотно амбициозна, Мод, макар да се старая усърдно да прикривам порива си. Искам да постигна нещо! Аз искам да бъда знаменитата личност!

— Не е ли така с всеки един от нас? Зная точно какво изпитваш.

— Онова, което ме убива, е, че не се налага много да работя в сравнение с останалите момичета, които не изглеждат толкова добре, колкото аз — заговори разпалено Ейприл. — Не се налага по обективни причини. Вероятно е въпрос на ген. Аз не съм хамелеон като Тинкър, тя може да изглежда, както си пожелае, само да повдигне едната си вежда. Поне така анализират моя проблем Джъстийн и Франки. Какво да правя, като не мога да изляза от кожата си?

— Може би не трябва да гледаш на това откъм негативната му страна, а като на предизвикателство. Честно да ти кажа, чудя се защо

не си опитала досега да експериментираш със своята външност, да я насочиш в друго русло — гримът и дрехите могат да направят всичко, което ти трябва. Не можеш да промениш фигурата си, произхода си, но, общо взето, само това... Започвам да си мисля дали „Лоринг Моудел Мениджмънт“ е подходящата агенция за теб, не че аз разбирам кой знае колко от тази работа. Но може би само допускам, че те не са опитвали да работят по твоя външен вид както трябва. Вероятно са заложили на мощното ти естествено излъчване и не са обърнали достатъчно внимание на развитието на способностите, които имаш.

— Но те се отнасят чудесно с мен! — възрази Ейприл шокирана.
— Аз бях трогната, когато Дъжстийн ми подписа договора.

— Чудесното отношение невинаги е най-доброто нещо за кариерата. И все пак аз мога и да греша — отърси се от подозрението си Мод. — Каж ми, защо според теб Габриел Д'Анжел те избра за конкурса, щом като смяташ, че възможностите ти не са големи?

— О, тук няма съмнение — от значение е моето присъствие на подиума, това е моето скрито оръжие. Между скучната, делнична походка и начинът, по който аз полюшвам бедрата си, има красноречив контраст... Късмет е, че мога да се движа така.

— Ейприл, кое те накара вчера да скриеш косите си?

— Чувствах, че трябва да опитам нещо по-различно. Понякога просто не изтрайвам традиционната си физиономия. Обикновено използвам русата си коса максимално, тъй като тя е моето силно оръжие, но понякога дяволът ме ръчка да направя нещо друго. Познаваш ли модел на име Кристин Макминейми? Не? Ами тя има много силно характерно излъчване, едри черти, почти като един красив мъж е. Нищо не можа да постигне, докато не си обръсна веждите изцяло. И започна да се гримира ексцентрично, използва преди всичко бял грим. Външността ѝ се промени неузнаваемо, сега все едно ти казва: „Внимавай да не шибам и тебе, и коня, който яздиш!“ — За една нощ тя стана сензация. Почти никой не е виждал усмивка на лицето ѝ. Сега тя е супермодел... открила е съвършено нов тип красота... и всичките се избиват да я наемат за ревюта. Голяма работа, че е андроген! Това не ѝ пречи да е омъжена и да си има дете. Как мога да я конкурирам?

— А защо ти се иска да изглеждаш толкова странно? — запита Мод, привлечена от анализите на Ейприл за самата себе си, които

сигурно са правени с години.

— Защото съм обречена да имам предсказуем вид, едно типично американско лице, точно като на Ралф Лоурън, което е добре, ако единственото нещо, което искаш, е полото. Толкова е скучно! Аз изглеждам студена, сякаш съм ледена красавица, но което е още по-страшно, Мод, аз съм дори неприятна с тази своя красота. Знаеш ли какво означава това днес? Все едно да усетиш целувката на смъртта. Аз съм безинтересна! Да вземем Кейт Мос в онези нейни натрапчиви реклами. Ето това вече те кара да потрепериш. Тя става от леглото гола, тресе я махмурлукът, устата ѝ мирише противно, тя се прозява, но нейният приятел я снима и тя незабавно се превръща в звезда. Още по-лошо — тя трупа страхотни печалби и може да прави огромни ревюта, блестящи корици за списанията. Тя едва ли не те убеждава, че е лицето на американската блондинка вместо някоя нисичка англичанка с белезникавокафяви коси. — В гласа на Ейприл прозвучаха горчиви, завистливи нотки.

— Ейприл, не става дума само за неконвенционалното лице — възпротиви се Мод. — Това се е превърнало в мания за тебе, хлапаче. Ти определяш своя облик като облик на аутсайдер, стигах дори до крайност, като подценяваш изцяло своите качества, и то с неувереност, характерна за красавиците. Не познавам човек, който да не е снизходителен към себе си, който да не развява недостатъците си като знаме, за да ги превърне в достойнство. Ти си свикнала да се наблюдаваш прекалено самокритично, вместо да си кажеш, че си единствена, неповторима. Ти си особен тип, рядко срещан тип и ще останеш такава до края на живота си. Ти си надарена с истинска класическа красота, на която да разчиташ, ще я имаш и когато Кристин Макминейми вече ще е забравена, когато Кейт Мос няма да е вече на върха. Ти си американската Катрин Денъов, за бога.

— Но аз дори не зная със сигурност коя е тя — засия Ейприл.

— Тя е най-великата филмова звезда на Франция и винаги е била, цялата страна я обожава, тя е приятелка на Ив Сен Лоран и години наред беше негова муза, негово вдъхновение... сигурно я знаеш.

— О, зная, не съм гледала филма ѝ „Индокитай“, но съм я виждала по реклами... моля те, хайде да не говорим повече за моя външен вид, Мод.

— Дадено.

Мод огледа ресторанта, Ейприл не подозираше, че е прицел за наблюдение от останалите посетители, откакто седнаха тук. Момичето бе така привикнало с вниманието на околните, че отдавна не ѝ правеше впечатление.

— Разкажи ми за приятелите си, за момчетата — промени веднага темата Мод.

— Това е втората неприятна тема, по която аз не обичам да говоря. — Ейприл направи гримаса в знак на извинение. — Бях сигурна, че ще ме попиташ.

— Как така? Мъжете сигурно направо налитат върху тебе.

Ейприл се усмихна широко, но с неочаквана колебливост.

— Ако кажа нещо, което „не е за пресата“, ще го запазиш ли в тайна? — запита тя предпазливо. — Или това е само израз, който чуваме по филмите и който не важи в живота?

— Всичко извън деловия ни разговор остава абсолютна тайна, само между нас — призна Мод, защото не бе постигнала поста си в списанието, предавайки своите събеседници.

— Спомняш ли си онзи ден, когато ни попита дали сме девствени и точно тогава Франки влезе в стаята, за да ни прекъсне? Ами... аз никога не бих могла да го кажа пред другите момичета, защото могат да ми се изсмеят. Аз изглеждам доста чувствена, но ми се иска те да си мислят, че аз водя сексуален живот. Но... трябва да ти кажа, щом вече съм започнала, това също не е за пресата, трябва да ти кажа, че аз нямам полов живот.

— Искаш да кажеш, че нямаш сексуална връзка? — запита предпазливо Мод.

— Не, това важи за повечето момичета в нашата работа. Аз би трябвало да си намеря подходящо момче. Искам да кажа, че... никога не съм имала — каза Ейприл тихо.

— Е, ти си още много млада... — Мод видя объркване в лицето на момичето, както и болка.

— Едното с другото няма нищо общо. Аз съм почти на двайсет, достатъчно зряла. Има нещо друго и аз не го разбирам. Обичам мъжете като хора, но те не ме привличат, разбираш ме, физически не ме привличат. Може би съм попадала не на истински мъже, но ако аз целуна някого от тях просто за „лека нощ“, не мога да се отърва от

другото. Направо се нахвърлят отгоре ми, ужасно е! Слушам как приятелките ми си говорят, човек би си казал, че тези момчета... мъже, както и да ги наречеш, са най-вълнуващите, най-желаните същества на света. Аз не усещам нищо. Никога не съм го проумявала!

— А давала ли си поне на един от тях истинска възможност?

— На няколко — призна Ейприл. — Позволявам им... аз почти ги оставим те да ме любят, но не мога да стигна до края. Те обещават, че ще използват кондоми, защото смятат, че единствената причина, поради която не се решавам, е страхът от забременяване или спин... а аз не мога да им кажа, че причината, поради която ги карам да спират по средата, е, че не мога да възприема мисълта за... цялото това... нещо. Поне да не се бях опитвала! След това те направо побесняват. Не ги виня. Най-малкото, което ме наричаха, беше „дразнителка на пенис“, но, по дяволите, аз не съм искала да бъда дразнителка на пенис, просто смятах, че трябва да опитам и може би ще стана като другите, но не мога и не мога.

— Значи никога не си...

— Не. И не искам! Не ми пука дали е нормално, такава съм. Разбира се, хората очакват, че един ден аз ще се омъжа като всички други. Моята майка вече си прави планове за женитба, но аз не мога да видя в живота си подобно нещо. Слава богу, че съм още млада и няма да ме принуждават да бързам. И ти никога не си се омъжвала, нали, Мод? Защо?

— Оставих природата да ме води. Ако оставиш нещата такива, каквито са, хората свикват и те приемат като неомъжена жена. Разбира се, по-лесно е, когато не си красавица.

— А сега ти си прекалено скромна — пошегува се Ейприл, но вече ѝ бе казала за своята тайна и Мод не изглеждаше нито учудена нито шокирана. — Ти изглеждаш чудесно! Толкова е различно, зашеметяващо, твой собствен стил. Искан ми се и на мен да се обличам като тебе.

— Човек никога не знае. Може пък да изненадаш сама себе си.

Да, помисли си Мод, ти можеш да изненадаш и двете ни. Постапи си за цел да узнае повече за Ейприл и се справи брилянтно. Можеше да се поздрави. Всяка една от жените, които тя бе обичала дълбоко, до голяма степен приличаше на Ейприл. Но нито една от тях не беше истинската. Нито една от тях не беше реалната Ейприл.

12.

Жак Некер и Джордан Дансър се разхождаха из градилите на Пети Трианон, откъдето се виждаше замъкът Версай. Зимното слънце стоеше високо в безоблачното светлосиньо небе, на Джордан топлината му и беше достатъчна, за да свали качулката на дългото си червено палто.

— Обичам това място най-много, защото в него няма надутост. В онзи чудесен малък павилион там, „Белведере“, е седяла Мария-Антоанета, когато пажът ѝ донесъл вестта, че парижани настъпват към двореца. Почивката в павилиона се оказала последният щастлив миг в нейния живот. Тя никога не видяла тези градини отново. Днес изглежда невероятно, че преди двеста години тук се е случило подобно нещо.

Джордан се спря и се заслуша в песента на птиците по оголелите дървета. В далечината градинарите работеха мълчаливо, подготвяха земята за пролетта.

— Толкова е тихо — отбеляза Джордан, — намираме се сред неземна тишина, особено след Париж... Чувствам се така, като че ли съм пристъпила в света на Мария-Антоанета. Чак тръпки ме побиват от тази мисъл... предполагам, защото знаем какъв е нейният край. Но, кажете ми, защо не посетихме самия Версай? — озадачи се тя. — Когато позвънихте тази сутрин, останах с впечатлението, че ще се отправим натам.

В своето стъписване Джордан влагаше нещо много повече от обикновен въпрос. Тя едва ли би разказала на този всемогъщ бизнесмен, че след неговата покана да се поразходят из Версай, прекара цял час в трескаво мислене или по-скоро се двоумеше дали решението да приеме ще е по-мъдрото от двете възможности. От самото начало на запознанството им тя се стараше да му направи силно впечатление, но то идваше от желанието ѝ да се открие сред другите и да спечели конкурса. Той е невероятно привлекателен без съмнение, но последното нещо, което би желала, е да се забърка в

някоя история с него. Нищо друго не би било по-неприемливо за работата ѝ. Ако, пази боже, се окаже, че тази разходка е някакъв намек от негова страна, последствията биха придобили неприятен обрат и за двамата. Но пък как би могла да откаже поканата му?

— За мене градините са същността на Версай — отговори Некер. — Самият замък е грандиозно тъжен и празен. В него няма живот за сметка на величествената гледка. След революцията мебелите са били конфискувани и пръснати насам-натам, gobлените и картините са се озовали в музеите, каквото е останало от дреболиите, сега е подложено на реставрация. Ако има духове, а аз твърдо вярвам, че има — продължи бавно Некер, — те са тук, в градините, не по онези широки, кънтящи стълбища и коридори.

— Ние ловци на духове ли сме? — запита Джордан. — Или вие сте носталгичен роялист? Бихте ли искали да видите монархията възродена? Да не би да сте един от поддръжниците на претендента за трона на Франция с всичките онези щастливо задомени деца, които правят всяко следващо царско семейство на власт да изглежда трогателно?

— Откъде, за бога, си се сдобила с тази мистериозна информация? — Некер се усмихна удивен.

Вятърът полюшваше късите къдрици на Джордан и като че ли цялата оскъдна слънчева светлина над Ил дьо Франс бе обрамчила с топлото си сияние нейното лице. На фона на гъстите, преплетени, оголели клони на дърветата тя сякаш можеше да запали огън, ако застане по средата и се завърти силно.

— Предимно от „Здравей“ — отговори тя, — английско списание, много сериозно, което проследява живота на европейските кралски семейства. Забавно е да разглеждаш снимките в него и да си мислиш, че кралицата на Англия би трябвало да нареди още на разсъмване да убият нейния фризьор, или пък новата кралица на Белгия ще трябва да си изгори целия гардероб. Но аз не само критикувам, имам си и любимци сред тях, например лейди Сара Армстронг-Джоунс, дъщерята на принцеса Маргарет, която по време на кралското бракосъчетание носи широки къси панталонки и се промъква незабелязано на празненството. О, господи, това са все вълшебни приказки.

— Обичаш ли вълшебни приказки? — запита Некер, докато си мислеше, че тази разходка е почти толкова болезнена, колкото и приятна.

Би трябвало да е тука с Джъстийн, да я гледа как се разхожда на това обичано от него място, би трябвало да задава на Джъстийн тези въпроси, би трябвало да опознава своята дъщеря вместо това хубаво младо създание, чието минало му бе чуждо, както и неговото за нея. И все пак да има заместничка на дъщеря си е по-добре, отколкото да си няма никого в този мъчителен период. А и момичето бе единственото, което се интересуваше от историята на Франция, за разлика от другите.

— Побеждава истинският живот в девет случая от десет.

— Хайде да седнем на тази пейка за няколко минути — предложи Некер. — Дали няма да ти е студено? Тук е много ветровито.

— Дори и да е така, искам да седна. — Джордан се зарадва, искаше ѝ се вече да направят почивка от бързото ходене, което Некер несъзнателно наложи. — Обзалагам се, че дамите магистрати само с ходене от едно място на друго се раздвижват така, сякаш са изкарали една тренировка... и откъде намират сили да си сменят тоалетите по пет-шест пъти на ден, да не говорим за танците, флиртуването, играта на карти и за придвижването по социалната стълба нагоре?

— Навярно защото са така амбициозни, в надпревара една с друга не смеят да забавят темпото.

— Прилича ми малко на моята работа — засмя се Джордан. — Като изключим само флиртуването, картите и социалната стълба.

— Разкажи ми нещо за Джъстийн Лоринг — помоли внезапно Некер, не можеше повече да се сдържа. — Добре ли се работи с нея?

— Мисля, че тя безспорно е най-добрата — отговори момичето. — Наистина е много жалко, че се разболя и не биваше да пътува. Щяхте непременно да я харесате, сигурна съм. Но и с Франки сме в добри ръце.

— Защо казваш за нея „най-добрата“? — Той искаше да научи нещо повече. — По какво съдиш?

— Аз ѝ вярвам напълно, тя никога не се паникьосва, клиентите не могат да я изплашат и не си създава любимци. Има силен характер и защитава решително своите момичета.

— Мислиш ли, че тя е щастлива жена, Джордан? Имаш ли усещането, че животът ѝ пълен, защото осъществява желанията си, или нещо не е наред и при нея? Имам предвид, като човек.

— Не мога със сигурност да отговоря. — Джордан се изненада от въпроса му. — Джъстийн не споделя с нас своите лични преживявания, мосю Некер, тя няма никакви терзания, общо взето, е съдържана жена. Интересува се от живота на всяко едно от момичетата, но що се отнася до нейния, тя не ни дава никаква храна за разговори.

— Защо каза, че ѝ вярваш? — запита малко рязко той. — Какво точно е направила, за да ѝ се доверяваш?

— Доверието е странна работа, някои хора умеят да го внушават, а други не. Аз не твърдя, че съм безпогрешен съдник на човешкия характер. Джъстийн е сред хората с най-добра репутация в нашия бранш, но това е всичко, което мога да ви кажа за нея, без да сгреша. Франки е нейната най-добра приятелка, затова, ако искате да знаете повече за личния живот на Джъстийн, би трябвало да питате нея.

— Обичам да опознавам колкото е възможно по-добре хората, с които работя — отговори Некер на въпросителната нотка в гласа на момичето. — Винаги е от полза.

— Ами има и друго нещо, което означава страшно много за мене... Джъстийн би предложила на клиентите да ме видят дори те да не са имали предвид „жена с цвят“ — това е предпочитаният израз през последно време. В повечето агенции ще ви кажат, че клиентите сами разпитват надълго и нашироко за моделите, преди да ги наемат, но Джъстийн се старее да запълва всяка моя свободна минута.

— „Жена с цвят“ ли? Не бях чувал това определение след „афро-американци“. Реших, че това е последният общоприет израз по темата.

— Никога няма да има окончателно споразумение по този въпрос, сигурна съм. Хората ще изпаднат в пререкания винаги, изяснявайки си как да се изразяват в такива случаи, без да се обиждат един друг.

— Прости ми — побърза да се извини Некер. — Не исках да любопитствам. Поне за един швейцарец нещата са такива, разбира се, ние си имаме италиански, немски, френски швейцарци, но...

— Но вие всички сте бели. Щастливата малка Швейцария.

— Извинявай, ако съм те обидил.

— В никакъв случай! — протестира Джордан, усмихвайки се на неговата обичайна реакция. — По тази тема имам да кажа много неща и почти не съм срещала бял човек, който спокойно да може да я разисква с мен.

— Аз съм спокоен и живо ме интересува твоето мнение.

Джордан огледа изпитателно Некер и откри искрено и чисто любопитство в очите му, любопитство, каквото повечето хора биха прикрили от вежливост. И изведнъж усети, че едва сега се почувства сигурна с него. Интересът му не бе продиктуван от привличането на противоположния пол. Неговият властен вид не я объркваше, нито пък маниерът му да задава въпроси и да очаква настойчиво отговора им. Тя изпита уважение към този мъж, разбра, че сега може да му вярва — достатъчно, за да бъде пряма, открита. Спокойно да му се довери.

— Вземи например „черен“ — каза Джордан, — понякога се използва без главно „Ч“, повечето от хората като мене продължават да твърдят, че са черни американци, а не африкано-американци, защото много са се отдалечили от Африка в културно отношение, техните прадеди са живели много поколения в Съединените щати, много по-дълго от праотците на много американци, така че те се чувстват истински американци. От друга страна, аз не съм достатъчно чернокожа за много от моите чернокожи приятели в Америка.

— Сега съм напълно объркан.

— Не повече, отколкото аз съм объркана. Онзи ден четох едно английско списание, предназначено за чернокожи жени, и в него се казваше същото, което аз твърдя. Има около „трийсет и три различни нюанса на черна кожа, от най-бледата слонова кост, до синьо-черната“. Да ти се завие свят! Кой успя да ги преброи всичките тези трийсет и три различни нюанса и как, по дяволите, успяха да ги преброят? След това в същото списание имаше един разказ за Рошумба, която е един чернокож топмодел. Тя има много справедливо отрицателно отношение към някои от черните модели, на които им е казано, че те трябва да се съгласят да имат дълги прави коси и да си оперират носа, за да излязат на корицата на Вог. Като че ли един бял модел не би желал тези неща, без да се почувства нелоялен към шотландското или италианското в кръвта си. Вероятно и без да искат да го кажат, аз мисля, че Рошумба, което на суахили означава красива, се е издигнала не по-малко като една от най-добрите, въпреки че си е останала

истинска чернокожа. На нея не ѝ се налага да прави компромиси. Тя е страхотна и когато позира за корицата на списанието за спортни принадлежности в бански костюми за три поредни броя. Така че сега, ако не прозвучи много грубо, аз трябва да се боря срещу мнението на останалите, че съм по-малко истинска чернокожа, а не една „истинска“ сестра!

— Не можеш ли да бъдеш?

— О, сироп от клен или ябълков сайдер, или капучино с много пяна, или чай с мляко, или сухо шери... Да приема всичко това като швейцарски хумор, мосю Некер? Слава богу, не казахте млечен шоколад — Джордан поклати глава и в очите ѝ затанцува едно палаво пламъче. — Сега ме хванахте да го казвам... Едно хубаво малцово уиски с много сметана се доближава доста до цвета ми, не бихте ли се съгласили? Въпреки че един пияч на чисто малцово уиски не би поставил кубче лед в питието си.

— Аз имах предвид точно това — протестира Некер. — Не го забравяйте.

— Отговорът на въпроса е, че си е пълна загуба на време човек да се тревожи за особения нюанс в цвета на кожата. Човек не може да направи нищо, за да го промени. Но дори да не се опитвам да се тревожа, аз непрекъснато мисля за това. Човек би си казал, че да си чернокож е достатъчно да си имаш винаги някакъв проблем за разрешаване, но не, нюансът на кожата е от огромно значение. — Джордан се опитваше да бъде толкова точна, колкото би била със собствения си баща. Усещаше, че по-малко не би задоволило Некер. — Защо това е така? По-белият човек винаги ли е считан за по-добър? Това не е толкова просто — продължи Джордан, опитвайки се да подбира внимателно думите си. — Разбира се, никога не се забравя и се говори, че по-белият е считан за по-желан, особено когато става дума за една жена. Но, мосю Некер, това не е просто реакцията на белите хора, а начинът, по който черните хора чувстват нещата. Чернокожите, както и белите, създават тези различия. Аз много добре чувствам това, когато една чернокожа жена ме погледне, тя се пита с кого ли е спала някоя от моите прамайки и нейните прамайки, и другите ѝ прапрамайки. За да се роди един потомък като мене, чиито черти не се приемат като чернокожи. Основното е колко бяла кръв има в моите жили. Винаги така се получава, мосю Некер. Когато някой

друг чернокож наистина ме наблюдава, аз знам, че той обвинява всички мои праотци. И аз самата си задавам същите въпроси. Кой са били тези мои бели праотци, обичали ли са моите черни праотци, или само са ги използвали? Моето родословно дърво навярно е огромно и сложно, за което никога нищо няма да узная... Това е тъжно, то ме смущава, вбесява ме.

— Нямам представа.

— Повечето от хората нямат представа — каза Джордан.

— Аз не предполагам, че ще ви изнеса такава реч.

— А сега ми разкажи нещо за своите родители — помоли я Некер. — Разкажи ми, как си пораснала.

— Моят баща е военен, полковник Хенри Дансър. Той е завършил с отличие академията Уест Пойнт и понеже е човек, който стриктно спазва правилата, сам проумя, че ще намери своя дом в армията. Той е суров, властен и напълно отдаден на кариерата си. Настояваше да завърши колежа, преди да започна да работя. И ето ме на двайсет и две години... След това той прерови изцяло фирмата „Лоринг Моудел Мениджмънт“ и пече два часа Джъстийн на грил, преди да ми позволи да подпиша договор с тях. На него никак не му харесва да съм модел. Аз бях възпитана да бъда украшението, образованието и надеждата на семейството. Главната страст на майка ми е амбицията да му служи. Тя го вижда като един бъдещ генерал и вероятно има право. Днес тя е жена на полковник, а един ден ще бъде генералша. Тя би искала и аз да имам същата съдба, да живея сигурния живот на една военна съпруга. Тръпки ме полазват при тази мисъл.

— Какво толкова ужасно има в тази мисъл?

— О, вие швейцарците! Аз искам да имам възможност за избор, а не една осигурителна полица. Живяла съм в осем различни армейски поделения и познавам военната дисциплина, зная как да очаровам съпругата на коменданта във всяко поделение и не искам никога да го правя отново.

— Намираш го за унижително?

— Повече досадно, отколкото унижително. Всичко това, е в името на властта и за удовлетворение на хората, които я имат. Ако бях се омъжила за някой многообещаващ чернокож офицер, моите родители биха одобрили постъпката ми, а всички мои приятелки биха станали съпруги на другите офицери от неговия ранг. Ние бихме се изкачили

заедно по стълбата в остатъка от живота си, разменяйки си гостувания и рецепти, докато един от съпрузите не го повишат или не го понижат. При такива случаи съпругата му е длъжна да си намери нови приятелки. Можете ли да си представите това?

— Звучи невероятно потискащо. Дори за един швейцарец. — Некер се засмя, без да откъсва поглед от сериозното и лице.

— Да си чернокожа е много по-потискащо. А моята съквартирантка в колежа беше едно ужасно момиче. Казваше се Шерън Коен. Тя с часове говореше за това какво е да си евреин и какво е да си чернокож. Казваше, че поне веднъж би искала да разбере какво е да я представят като Джордан Дансър, да разбере как хората ще се отнасят към нея в мига, в който разберат нейното име, ако не знаят, че е еврейка. Аз казах на Шерън, че бих искала да живея в нейната кожа една седмица, за да разбера какво означава да не съм поставена в една определена категория, миг след като вляза някъде, и много, преди да бъда представена! Това беше един спор, в който Шарън никога не излизаше победителка.

— Какви връзки с обществото имаш? — взря в нея изпитателен поглед Некер.

— В колежа аз се срещах само с чернокожи младежи. Това наистина правеше живота по-лесен. Не се налагаше да бъда нащрек през цялото време. В общежитието всеки знае какво прави другият. Сега, когато съм извън училището, мога да се срещам, с когото си искам. Не в това е проблемът. Истинският въпрос е какво ще правя, когато започнат да се трупат годините ми, когато кариерата ми на модел свърши. Трябва да направя плановете си отсега — каза Джордан яростно, — а не след шест или седем години.

— Не постъпва ли по същия начин всеки един модел независимо дали е черна или бяла кожа?

— Така е, но повечето от тях предполагат, че ги очаква нещо добро в бъдеще. Белите момичета очакват, че ще живеят в разкош, те винаги са живели в разкош през целия си живот. Но аз не смея и да помисля за това. За да се задържа където и да е в този бизнес, трябва да бъда много по-добра, от което и да е бяло момиче, защото за белите момичета има стотици места за реализация, а за мен малко. Аз трябва да съм нещо повече от избрано момиче, за да започна да се квалифицирам, и трябва да приема този факт, без да му позволявам да

ме подведе. Защото никой не приема на работа една чернокожа манекенка, която ще ги кара да се чувстват виновни за всички расови противоречия. Аз трябва да давам вид, че не зная, че съм чернокожа, така че околните да могат да се отпуснат и да се чувстват нормално в мое присъствие.

— Това сигурно е невероятно сложно?

— Така е — каза Джордан унило, — повярвайте ми, че е така.

— Имаш ли планове за бъдещето?

— Не съм мислила сериозно, но знам, че трябва да имам. Дали да опитам да започна мой собствен бизнес? Да вземем например Иман, мосю Некер. Тя работи от двацет години и сега започва бизнес в козметиката. Тя е една легенда, омъжена е за Дейвид Боуи, на трийсет и девет години, тя все още получава четирийсет хиляди долара за едно-единствено излизане на подиума и ако тя участва в шоуто, човек може просто да забрави останалите момичета. Сега има една чернокожа жена, която притежава всичките тези качества, но тя е уникална, тя е една на един милиард, тя е една богиня от Найроби. Мога ли да посмея да се надявам, че ще започна мой собствен бизнес или че ще поема по лекия път — да се грижа за някой съпруг? Трябва ли да се превърна в глупачка и да се омъжа за някоя рок звезда или за някой актьор, или за някой герой спортист, за да открия, че бракът няма да издържи, защото този вид бракове винаги свършват бързо? Или трябва да се омъжа за някой чернокож милионер, да се омъжа за парите му или за положението му сред висшето чернокожо общество?

— Изключваш ли идеята, че би могла просто да срещнеш обикновено, хубаво момче, което не е знаменитост, нито е милионер, за да се омъжиш за него и да водиш обикновен живот? — запита я Некер. В очите му присветваше ирония от сериозността, с която Джордан преценяваше брачните си перспективи.

— Разбира се, може да се случи — каза мрачно Джордан, — но аз не мисля, че ще бъда удовлетворена от това за дълго. Човек наистина не може да го приеме, нали? Вие все още не си представяте какъв невероятен късмет имах, колко рядка птица съм, за да ми се поднесе като на тепсия толкова огромен букет от преимущества: семейство, образование, външен вид — за всяко от тези неща, до последното много чернокожи момичета дори не могат да сънуват. Бях помазана от бога и признавам, че това ме разглези, този късмет ми

отвори очите, за да видя възможностите отвъд пределите на обикновения живот. Всеки, когото познавам, очаква, че аз ще стана нещо, ще стана повече от една домакиня и майка. И аз мисля по същия начин! Допускате ли, че бих могла да се отклоня от този път, недооценявайки нещата, да проституирам с първия съмнително подходящ мъж, който се появи в живота ми, и още по-лошо — да се влюбя в някое бяло момче и да започна да създавам само проблеми... на него и на мен самата.

— Защо си толкова сигурна в това?

— Защото всеки е един расист вътре в душата си. — Гласът ѝ прозвуча уверено.

— Джордан, наистина ли вярваш във всичко това, което каза?

— Точно така е, по дяволите. Аз също съм една проклета расистка! Изпитвам чувство на омраза към червенокожите и към бандите пуерториканци, и към бандите чернокожи, и към онези групи от бели, които се възбуждат истерично от вицовете за чернокожи, така че щом като аз имам такива чувства, колко по-лошо би било, ако се омъжа и вляза в някое бяло семейство и се превърна в кошмар за моята свекърва?

— Може би преувеличаваш? Хората ще се абстрахират от цвета на кожата ти, след като вече те опознаят?

— След като... може би. Харесва ми да мисля по този начин... Зная, че Шарън го умее и много от моите приятели в колежа, и много от момичетата, с които работя, но ние не се омъжваме за братята на своите приятелки.

— Джордан, твоята красота няма ли да ти помогне да прескочиш този расов проблем?

— Ха! Шегувате ли се! Дори един швейцарец не може да зададе такъв въпрос, какъвто задавате вие. Никога не разчитам на външния си вид и за части от секундата. Вие не разбирате колко болезнен е целият този въпрос дори и без да се намесват в него проблемите на междурасовите бракове. Просто в обикновения живот в Ню Йорк е пълно с други красиви чернокожи момичета. Хората не ме отличават веднага от тях, все още. Аз не съм Наоми Кембъл или Тайра Банкс, или Вероника Уеб, не. Наоми е единственият чернокож модел, който всички малко или много познават по физиономия. Така че аз съм много

внимателна към нещата, за които вие изобщо не сте и помисляли. Не обичам изненадите.

— Какво точно имаш предвид? — намръщи се Некер, защото нещо в смисъла на думите ѝ му убягна.

— Целият колеж например. Аз не се присъединих към женския клуб в колежа, не исках да съм една от малкото приети чернокожи в клуб за бели. Не исках да се огранича и в клуба на чернокожите сестри. Затова се концентрирах върху нещата, които мога да направя, без да влизам в някаква група.

— Не си ли болезнено чувствителна?

— Възможно е — сви рамене Джордан, — но това опростява нещата. Например в Ню Йорк посещавам само онези места, където ме познават или където са ме представили по подходящ начин. Никога не ходя при непозната фризьорка, без някой, който познава собственичката или самите фризьорки в салона. Никога не пазарувам в някой добър магазин, без да ме съпровожда някоя бяла приятелка. Ако ме отведат в някой от луксозните ресторанти, ако ме отведе някой бял приятел, това е окей, но аз не бих позволила на един чернокож да направи резервация и да се появи с мен, освен ако той не познава оберкелнера или не е посещавал това място преди. Вие изглеждате доста смаян, мосю Некер.

— Наистина съм смаян.

— Това не е ваш проблем. Но говоря охотно за него особено пред някого, който ме слуша така внимателно, както вие. Тази сутрин отговорих на много въпроси. Казах ви доста неща, за които не си бях помисляла, че мога да обсъждам с вас, но вие проявихте голям интерес. Онова, което все още не мога да разбера, е защо? Защо се заинтригувахте? Аз съм една от трите манекенки в конкурса за договор с вашата компания. Тази ли е причината?

— Не, не е.

— Е, добре де, каква е причината?

— Просто си мислех... ако имах дъщеря... дали нейният живот е пълноценен, докато аз в същото време не зная нищо за нея... Бих искал да зная всичко за нея, какви са проблемите ѝ, какви надежди храни, какви са най-съкровениите ѝ мисли... любопитството ми е искрено, не е празна работа.

— Но нали ние нямате дъщеря?

— Жена ми и аз нямахме деца...

— Много съжалявам — каза Джордан.

— Аз също. Дълбоко съжалявам. Аз не съм като вашия баща, който се интересува повече от момчетата, отколкото от момичетата. Ако можех да си избира само едно дете, зная, че бих искал най-много от всичко дъщеря, дъщеря, на която да осигуря бъдеще... щастие и сигурност.

— Ами ако имахте дъщеря, тя щеше да ви каже, че на първо време е гладна — засмя се Джордан, удивена от празнотата в погледа му.

— И аз съм гладен — съвзе се бързо той. — Хайде да се връщаме в колата. Има едно чудесно място във Версай, там ще се нахраним. Познавам и собственика на заведението.

— Хей, аз се чувствам съвсем като у дома си във Франция. Може пък да съм превъплъщение на Джозефин Бейкър?

— Много се съмнявам. Ти не си достатъчно черна — подсмихна се Жак Некер.

— Подробности, подробности.

13.

Вече бях закусила, когато ми донесоха в стаята следния факс:

„Може би ти е известно, че целият Ню Йорк е парализиран от снежна буря. Опитвах се няколко пъти да се свържа с теб по телефона, но ти все беше извън хотела, по забавления. Голяма веселба пада при вас, направо сте се побъркали във веселия Париж, докато аз мръзна тука. Не се опитвай да ми звъниш, сега съм у приятели заради един неописуем проблем с котела в моята къща. Междувременно офисът е затворен, всички снимки са отменени, полетите са спрени, хората си седят по домовете, докато отmine опасността. Завиждам ви, че сте в хубав, топъл хотел. Надявам се момичетата напредват бързо и не ти създават грижи. Що се отнася до теб, дръж се на ниво, няма значение кой как те провокира.

Обичам те, целувки. Джъстийн“

Да се държа на ниво! Тинкър изчезва с някакъв непознат хубавец, Ейприл е под влиянието на Мод, Некер има някакви планове за Джордан, а тази кучка Джъстийн, на която изобщо не може да се разчита, ми казва на мен да се държа на ниво!

Дори по-лошо, тя се е постарала, да се скрие някъде. Как може да не ми каже кои са тези приятели, у които е отседнала? Аз ги познавам всичките и няма как да се добера до всеки от тях, и това, по дяволите, добре ѝ е известно. И какво като града е парализиран, човек не пуска просто така кепенците на офиса! Аз и така, и така реших да не ѝ звъня, но трябва да има някакъв начин да поддържаме връзка с нея в случай на кризисна ситуация.

Какво е станало с нейния усет за вярна преценка на обстановката? Отрязва достъпа ми до себе си точно когато тревогите ми

за Тинкър станаха два пъти по-големи. Два дни откакто сме слезли от самолета, а тя вече прекарала последната нощ с някакъв непознат. Това, приятелчета, съвсем не е от щастливите новини, особено като знам колко уязвима е след провала на срещата си с Ломбарди. Какъв ли разбойник се е възползвал от нея? Ония хубавци, които стоят и причакват моделите пред задната врата на офиса или ателието, са полепкави и от тинята, а на всичкото отгоре с лопата да ги ринеш. Но сега няма жива душа, та да запиташ къде е, след като и останалите момичета се попиляха като изпуснати от юздите.

Все още мачках факса в ръка и ругаех наум, когато се сблъсках с Майк Арън във фоайето.

— Аха! Ето те, Франки. Слушай, нещата не мотат да продължават така! — сграбчи ме той за ръцете, така че аз волю-неволю спрях и трябваше да изслушам ропота му.

— Добро утро, Майк, нещо тревожи ли те? — запитах любезно. Както се разбира, аз съм миропомазаната възрастна особа в нашата малка група; аз наглеждам стаите и домочадието, почиствам изтривалките, затова не мога да се държа като хлапе. „Бъди над всичко“ е моето мото, когато съм сред хора.

— Поглеждала ли си навънка днес? — запита ме той вбесен.

— Да, какво от това?

— Светлината е изключителна! Такъв ден може никога да не се повтори отново, докато сме тук. Направо случихме най-хубавото време в Париж. Следобед светлината ще е идеална за снимки на момичетата, които откриват за себе си града... но аз не мога да намеря нито едно от тях. Не мога да намеря дори Мод. Какво, по дяволите, става тука?

— Те са побеснели в пълния смисъл на думата. Видя какво се случи онази вечер.

— Мислех, че ти отговаряш за групата — каза осъдително той.

— И аз така мислех. Явно съдбата е решила друго.

Едно нещо нямах намерение да правя, и то бе да лъжа Майк Арън и да се преструвам, че зная къде са момичетата. И без това пазя достатъчно други тайни. Ако не може да ги снима в слънчево време, може да ги снима при силен снегопад или пък в някоя каменовъглена мина, ако ме пита мене. Проблемите на „Зинг“ не са мои проблеми.

— Какъв попечител си ти? — запита той, поглеждайки ме отново с укор.

— Пълен провал — вдигнах ръце в знак на съгласие, за да не изпитвам угризение на съвестта. — Попечителството никога не е било на първо място в моята кариера. Аз нямам и основни умения да не изпускам от очи три животни, но непослушни млади животни.

— Цялата тази работа е като да снимаш с някоя филмова компания на специално място — каза Майк крайно възмутен. — Взимаш актьорите от сцената, закарваш ги далеч от домовете им, настаняваш ги в хотел и те започват да се държат като че ли не живеят на земята, без усет за последствията. Щом като не трябва да спят в собствените си легла, нямат и никакви задръжки — копелетата му се превръщат направо в диви животни, скитосват, където им видят очите. Това е масова хистерична атака, насочена към гениталиите.

— Но дори и действията на дивите животни са предсказуеми, обратно на похожденията на моделите — добавих безнадеждно. — А Париж съвсем не е безобидно, спокойно местенце. Е, предполагам, че ще се появят преди шоуто на Ломбарди, дори едната беда да води след себе си друга. — Доставяше ми перверзно удоволствие да рисувам нещата в най-черни краски. Давах си вид, че не ме е грижа какво става с моите подопечни. Държах се нехайно е точната дума за случая. „Попечител“ е название, което крайно ме дразни.

— О, майната му! — каза Майк отвратен и се отказа да говори повече по тази тема. — Ще хапнеш ли нещо за обяд?

— Няма да откажа. Тук или на друго място?

— Трябва да се махна от този хотел или ще се задуша. Хайде да се разходим и да вземем по някой сандвич или нещо подобно. Може да отидем и в Лувъра за един час. Да направим нещо полезно. — Личеше, че съвсем се е вкиснал.

— Чудесно. Аз бях решила днес да заведа Ейприл в Лувъра.

— Сегашното ми идване в Париж вероятно е двайсетото поред, а още не съм ходил там... винаги възникваше пречка.

— Ще отида да си взема палтото и ще се срещнем пак тук.

— Обуй си удобни обувки — каза той мрачно.

На път за апартамента мислех за невероятната галантност в иначе неохотната му покана. Обядът с мене вероятно щеше да е утешителната награда за пропилияния ден на Майк Арън. Дори не знаех защо приех, като изключа факта, че няхах нищо по-добро в замяна. Влязох в стаята за дрехи, за да си взема палтото, и неочаквано видях

очите си в огледалото. Ооо, какви големи яйца искаш да пробуташ! С кого си правех аз майтап? Изглеждах толкова въодушевена, като да бях се върнала отново в гимназията, преливах от нетърпение да изляза час по-скоро, сякаш бях тръгнала за първата си среща.

Огледах себе си с ужас. Ужас, примесен с някакъв трепет. Трепет, примесен с предизвикателство. Ролята на благонадеждната Франки — двайсет и седем годишната попечителка, нещо, за което Джъстийн ми намекна преди няколко дни, ми дойде до гуша. Уморих се, много благодаря. Когато викнат по някое куче, че е бясно, и да не е, пак го хваща бяс... но точно за мен, това не е честно!

Онзи, който всъщност се добра най-после до мен, сто на сто не беше невъзпитаният, неучтив Майк Арън, а юношеският ми спомен. Бих дала всичко, за да се поразходя из Париж с оня Майк Арън от онези четиринайсет години, в това съм сигурна. О, я стига, рекох си в един миг. Колко често човек постига своята стара детска мечта, дори когато отдавна е изгоряла? Давай, давай, момиче!

Бързо свалих дрехите, с които бях, и се напъхах в черен кашмирен пуловер от „Дона Каран“. Към него имаше черен ластичен клин. Тази комбинация гарантира по-голяма подвижност, ако мога да кажа така. Изглеждам малко строга, оцених резултата, но пък ме прави почти слаба, ако има такова понятие. Трябваше да балансирам опънатата съблазнително по тялото ми класическа черна комбинация с хубава прическа. Слава тебе, господи! Едва вчера измих косата си и я сплетох, докато беше още влажна, така че сега мога да я оформя.

Измъкнах от познатия на всички кок, иглите от черупка на костенурка и разресах косата си толкова бързо, доколкото е възможно, имайки предвид колко е гъста. Сега от плитката изглеждаше като накъдрена.

Ооо, определено да! Навярно Джъстийн е права, дето все мърмори за косата ми, навярно аз пренебрегвам едно свое огромно естествено богатство. Нещо повече, срещу тази прическа дори самата Марта Греъм не би възроптала. Тя умееше да стъкмява косата си и да се възползва от нея по време на танц така, сякаш придобиваше пети крайник. Моето дълго палто от камилска вълна с подплата от кожа с косъм, което аз нося, без да закопчавам, дългият колан към него, червения кашмирен шал, чиито краища отмятам на гърба си, и любимите ми черни ботуши до коленете на нисък ток, идеално

излъскани. Дрехите са избрани. Това е тя цялата хубост, макар и крайният ефект да е доста драматичен. В облеклото ми няма нищо ярко и натруфено. Дори и така да е, аз отделих цели десет минути, за да се гримирам. Имах вид на опасна гангстерка със страхотна прическа, а просто се бях облякла подходящо за разходка със сандвич.

Слязох с асансьора и тръгнах право към Майк. Импровизирах кокетна походка с леко движение на ханша, тип румба. Движението беше толкова неуловимо, че никой освен един много опитен, при това подготвен за провокацията учител по танци, би го забелязал. А Майк не ме позна.

— Готов ли си да тръгваме? — запитах го.

— Франки?

— Извинявай, че се забавих. Гейбриъл се обади по телефона и аз трябваше да изрека куп лъжи.

— Франки!

Аз го изгледах развеселена, с намек за леко превъзходство, като че питах малкия си брат:

— Да не си забравил нещо?

— Ха? — той бе слисан донемайкъде.

Наистина мъжете са страшни дървеняци, горките създания.

— Попитах те дали не си забравил нещо — казах спокойно, слагайки ръкавиците си и оправяйки всеки пръст педантично като самата Марлене Дитрих в някой неин филм.

— Не. Аз... няма значение.

Когато излязохме от хотела, изпитах силното усещане (освен ако не греша, а аз обикновено не правя генерални грешки), че съм се отърсила от товара на попечителка веднъж завинаги. Дори и да набедят някое куче за краставо, идва ден, в който истината излиза наяве. Днес беше такъв ден за мен.

— Накъде? — запита Майк, показвайки с жест нагоре и надолу по улицата.

— Хайде да се спуснем по Рю Биард и да вървим право към реката — предложих. — Така ще съкратим доста път, имам настроение да вървя край Сена.

— Изглежда, познаваш доста добре Париж.

— Идвах често тука с първия си съпруг — излъгах най-безочливо, вървейки стремглаво. Нещо невъзможно, когато в главата ти

звучи валс. Виждали ли сте някого да препуска в три четвърти такт? Това е невъзможно, но Париж разбуди дълбоко в мене валса и го извади на бял свят. Дали причината не е в нещо будистко?

— Първи съпруг? — запита заинтригуван Майк. — Някой, когото познавам ли е?

— Слим Кели.

— Спортният коментатор? — запита той недоверчиво и все пак впечатлен.

Защо ли мъжете реагират по този начин в такива ситуации? Това си е чисто и просто правен термин за оплождане. Мъжете имат ли изобщо представа колко явни са техните мисли? Можеше да съм била омъжена за Тед Копъл и те не биха били по-силно впечатлени, отколкото от тази измет, от това псе Слим, „живата легенда“, както рядко пропускаше случая да ми напомни за себе си самият той.

— Да.

— Ако Слим е бил твоят първи съпруг, кой беше вторият?

— Още не съм го срещнала. Но аз се разведох преди повече от година. Естествено е, че ще има и втори.

— И трети?

— Времето ще покаже — изстрелях през рамо, включвайки по-висока скорост по посока „Алберт Премиер“, която води към Плас де ла Конкорд.

— Господи, Франки, трябва ли да вървиш толкова бързо? — оплака се Майк.

— Нали каза, че се задушаваш в онзи хотел. Помислих, че имаш нужда от ободряваща, прочистваща мозъка разходка.

— Не съм казвал, че искам да прелетим покрай най-вълнуващите гледки в света.

— Както кажеш — намалих темпото. — Може би малко си излязъл от форма.

Той ме изгледа леко остро или понечи да ме изгледа, но комбинацията от моята прическа и от великолепната ми усмивка (дали не съм забравила да кажа, че моите зъби са също толкова великолепни и несравними с ниции други, както и краката ми са ненадминати от ниции други) го спря.

— Не се заяждай с мен — каза той всичко на всичко. Продължихме да вървим нагоре срещу течението на реката, от другата

страна на каменната дига. Сена, мощна и пълноводна, носеше водите си към канала. На отсрещния бряг се разкриваше гледка към една от най-големите забележителности на Париж — Айфеловата кула. Над парада от класическите сгради, коя от коя по-хубави, всички ниски и в различни нюанси на античносиво, се извисяваше като в никой друг град величествено волно небе. Почувствах се толкова безгрижно, колкото и на крайбрежния път в Кони Айлънд, макар че в случая замених белите пясъци и океана с архитектурата на този град. Струваше си, защото засега не ми се налага да избирам между тях, помислих си. Вървах, набрала вече темпо, за да мога да почувствам мига на истинското удоволствие.

— Не огладня ли? — запита Майк.

Спрях се и се огледах. От другата страна на улицата се виждаше Птичи пазар, точно пред нас беше Ил де ла Сите и кулите на Нотр Дам. А това означаваше, че по някакъв начин ние бяхме подминали Лувъра, което е равносилно на факта да не забележиш Пентагона.

— Сега, след като го каза, мога и да огладнея. Интересно, последното нещо, за което се сещам в Париж, е храната.

— Забелязах. Ако не вземеш мерки, ще станеш хърбава като манекенките.

— Какво му е лошото?

— Ще ти кажа, ако спреш за малко този маратон. Има едно местенце за обяд от другата страна на улицата. Там отиваме.

— Както кажеш... голямо... момче.

— Внимавай!

— Докачлив си, а?

— Просто съм гладен.

Седнахме на остъклената тераса в един малък ресторант на тротоара, наречен Льо Бистрокет. Прегледах красноречивото меню от обилна местна храна.

— Тук май не са чували за сандвичи — не пропуснах да отбележа колко се различава то от предложението на Майк.

— Беше образно казано.

— Като „дебеланка“ ли? — запитах, изучавайки специалитетите.

— Знаех си! Затова си така хаплива, нали? Хайде, Франки, признай си, че никога няма да ми простиш за тази дума. Франки, та това беше комплимент!

— Не на мене тия, въздухар.

— Дебеланка, тоест сладка, съблазнителна жена, която пълни очите и ръцете ми, нещо, което мога да сграбча и да стисна в студена зимна нощ, нещо секси, нещо, което мога да начукам, за бога. Да го начукам с кеф!

— Престани да крещиш.

— Не ти ли казах само преди миг, че е по-добре да не ставаш прекалено мършава? — удари той с юмрук по масата. — По дяволите, това е сериозно нещо! Аз бях женен за манекенка някога, на никоя друга дрехите не стояха така добре, както на нейното тяло, но, господи, какво от това, каква полза. Нито можех да я прегърна заради ония нейни остри лакти, нито да я налюбя с ония ми ти кокали на таза като саби.

От венериния ѝ хълм имах сериозни наранявания по някои деликатни части. И в пазвата ѝ не можех да открия празник... преди да ѝ направят пластична операция.

— Ами защо се ожени за нея?

— Проклет да съм, ако знам. Все едно имах в леглото си богомолка, направена от желязо, от съвременните малки пластики. Бях още хлапак и тогава идеята ми се струваше невероятна.

— Така, така, така. Обзалагам се на каквото кажеш, че и втората ти жена е била някой хърбав модел, фотографите никога не се учат от грешките си.

— Не се ожених повторно.

— Умно решение. — Прималя ми, значи не се е оженил.

— Е, хайде да забравим, че те наричах... дебелана?

— Ти ми напомни за Слим Кели. Той наричаше пицата „Гини пай“ и настояваше да не се дразня от този израз, защото, като бил хлапе, „Гини пай“ казвали на най-вкусната храна в света. Той просто не разбра, че аз не приемах израза по принцип.

— Обещавам никога повече да не казвам „дебелана“. При едно условие.

— Какво условие?

— И ти никога да не казваш „въздухар“.

— О, Майк, извинявай много! Не знаех, че тази дума те дразни. В края на краищата тази история е много дребна. Бога ми, съвсем не исках да те засегна.

— Виж, Франки — усмихна се леко той, — в живота на всеки баскетболист има по един въздухарски удар. Бил Бредли казва, че най-трудното нещо за него е да забрави грешката си през 1971 година на финалите, един пропуснат удар, за който двацет години поред шофьорите на такси непрекъснато му напомняли. И този човек е сенатор на Съединените щати, Бил Бредли!

— Опитваш се да ми кажеш, че никой не е идеален? — запитах недоверчиво.

— Ти наистина си много интересна мадама, какво ще кажеш?

— Вече си мислех, че никога няма да го забележиш. Защото знам, че за тебе бях кречетало и това си е.

— Ах, майка му стара!

— Аз ти прощавам, прощавам ти — побързах да добавя, усмихвайки се объркано при вида на изражението му. Смехът ми наистина му помогна. — Не мога да слушам още извинения и пространни обяснения колко аристократичен е моят нос. Да знаеш, че аз винаги съм обожавала своя нос и много добре разбирам неговата природна изисканост. Разбра ли, Майк?

— Понякога ги върша едни, като кучето на нивата — промърмори той.

— Да поръчваме ли вече?

За да изгладят отношенията помежду си двама души, които непрекъснато си отправят взаимни иронични забележки, решават все пак в един момент да направят временно примирие. Тогава настъпва неловко мълчание и те се чудят как да продължат разговора, след като са се отказали от хапливите подмятания, които поддържат огъня между тях.

Майк и аз в този случай се заровихме всеки в своя лист с менюто, мръщехме се драматично, изразявайки с мимики колко ни е трудно да направим избора си от безброй възможности, гадаехме кое е най-доброто ястие, сякаш бяхме ревизори по ресторантите.

— Имаш ли някакви предложения? — запита накрая той.

— Може би задушено месо.

— Кое от всичките?

— Там е работата, май има три вида. Ти какво ще кажеш? — запитах го на свой ред.

— Няма да сгрешим, ако си вземем по една пържола с пържени картофи.

— Добре, но за мен без пържени картофи.

— Само една пържола ли?

— С порция... зелен боб.

— Имаш ги. — И Майк направи поръчката на френски благодарение на малкото познания, които и двамата имахме от колежа „Линкълн“.

— А вино? — запита ме той.

— Да, благодаря, чаша червено вино — отговорих, макар никога да не пия по време на обяд, но какво пък толкова.

След като келнерът напълни чашите ни, Майк вдигна своята.

— За избягалите от час — каза той, посочвайки оживената улица зад стъклената тераса. — Ако възнамеряваш да го направиш и друг път, ето къде можеш да идваш.

— Ако ми се случи пак, добре — приех с готовност.

— Бягала ли си всъщност някога от час? — запита ме, след като си чукнахме чашите за здраве.

— Веднъж, но предупредих майка ми, за да не се тревожи, ако от училището се обадят да ме търсят.

— Сигурно си била дръзко и неукротимо хлапе.

— Да — стана ми малко весело, припомняйки си някои неща.

— В следващия си живот ще се върна като Мадона. Но от детството си в този живот бях направо писенце, едно малко писенце, което се занимаваше с модерни танци.

— И какво се случи? Защо престана да танцуваш?

— На третата година от обучението в „Джулиард“ паднах много лошо и си увредих колената. Може да се танцува с кървящи стъпала, но не и с осакатени колена.

— Така е и в баскетбола. Ако нещо им се случи, край.

— Ти затова ли не си професионален играч?

— Господи, колко мило от твоя страна!

— Сериозно говоря, не те занасям.

— Зная, че не се подиграваш, затова казвам, че е много мило. Слушай, Франки, не ми се иска да те разочаровам, но аз бях само един училищен герой, там е цялата работа. Сигурно по всяко време в гимназията има около четвърт милион момчета, които са също толкова

оправни като мене. Около петдесет хиляди от тях продължават да играят и в колежа. После от тези петдесет хиляди само петдесет имат шанс да спечелят лотарията на Ен Би Ей всяка година. Петдесет новобранци, това е то, избрани от някой професионален отбор сред четвърт милион стрелци от гимназията. За няколко дузини момчета от тези петдесет ти никога няма да чуеш нищо и само половин дузина един ден ще станат състезатели. Ето колко е трудно.

— Също като нищожните шансове на повечето от момичетата да станат топмодели.

— Никога не съм си мислил за това.

— Така повече ли ще ги уважаваш?

— Вероятно би трябвало — замисли се той. — Но уменията на големите атлети все пак са... по-стойностни... отколкото умението да изглеждаш добре пред обектива.

— Забрави сега кое е стойностно, помисли си за едничката решимост, която се иска и в двата случая, за да се стигне до върха.

— Предполагам, че си права. Само дето не ми изглежда моделите да вършат полезна работа.

— Майк, не е честно. Топмоделите имат жестоко напрегнат професионален живот, за който, признавам, че са щедро оценени. Към тях се проявява изключителна снизходителност, те са свръх добре платени. Но въпреки всичко те имат голям принос в едрата индустрия и я превръщат в завладяващо, вълнуващо шоу... като фойерверк... за пелия свят.

А когато угаснат, трябва да знаеш, че всичко свършва невероятно бързо за тях. Освен ако не са вложили разумно някъде парите си. Когато фойерверките угаснат, всичко, което им остава, са техните албуми. Като при баскетболистите. Помисли си за Клаудия Шифър като за женския еквивалент на Шакил О'Нийл.

— Фу! Радвам се, че Бил Бредли го направи в политиката.

— Аз също.

— Искаш ли сирене или десерт?

— Не, благодаря. Искане ми се да се поразходим наоколо още няколко часа преди залез-слънце.

И ние наистина се разхождахме покрай реката, която със своите четиринайсет големи моста винаги ще бъде най-красивата улица на града с двехилядна история. Колкото и да се изкушавахме да завием по

някоя от страничните улици, Сена винаги ни привличаше обратно, държеше ни в онова хипнотично състояние, на което не могат да устоят не само туристите, но и хората, които цял живот живеят в Париж.

Не си купихме нищо друго, освен няколко пъти кафе, не влязохме в нито една историческа постройка, не отворихме вратата на нито една галерия, не пристъпихме към нито една книжарница на открито и не отправихме поглед към нито един забележителен обект, освен към прозореца на магазина за пойни птички. Говорихме много за незначителни неща, рядко за някои по-важни въпроси, докато в късния следобед, когато слънцето залезе, имах чувството, че сме станали нещо като приятели.

— Студено става — каза Майк. — Хайде да вземем такси и да се връщаме в хотела да пийнем нещо. Може за теб да има съобщение от бюро за изчезнали хора.

— Свободният час свърши — въздъгнах. — Но прекарахме чудесно.

— Един от най-хубавите — съгласи се той и ми се стори, че също въздъгна, но може и да греша. А това би ме учудило.

Когато преминахме през въртящата се врата и влязохме в ярко осветеното фоайе на Риле Плас, пълно с обичайните елегантно облечени компании, на бара видяхме Тинкър, Ейприл, Джордан и Мод.

— Ааа, ето ви! — провикна се Ейприл, а в гласа ѝ прозвуча явен укор.

— И къде бяхте вие двамата? — запита Джордан възмутена.

Тинкър има природната дарба да пици и веднага я използва:

— Франки, каква интересна прическа!

Двамата с Майк се спогледахме.

— Ходихме в Лувъра, разбира се — каза той.

— Не си спомням да съм забелязала там някого от вас — добавих рязко.

Да, мисля, че наистина станахме приятели.

Издание:

Джудит Кранц. Пролетна колекция — книга първа

ИК „Библиотека 48“, София, 1998

Редактор: Савка Чолакова

Коректор: Ана Лазарова и Дора Вълевска

ISBN: 820-73-31

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.